

NATIONAL BESTSELLING AUTHOR
DOROTHY GARLOCK

Nơi trái tim trở về

NATIONAL BESTSELLING AUTHOR
DOROTHY GARLOCK

Nơi trái tim trở về

Nơi trái tim trở về

Dorothy Garlock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18

Giới thiệu

Victoria McKenna, cô gái xinh đẹp, giàu nghị lực, nhân hậu, có đôi mắt to tròn màu hổ phách, chiếc mũi hếch bướng bỉnh, đôi môi mọng gợi cảm cùng mái tóc vàng dày óng ả.

Mason T. Mahaffey, người đàn ông từng trải, mạnh mẽ, tự tin và quyết đoán lại sở hữu mái tóc đen nam tính, đôi mắt xanh thẳm như đại dương, ánh mắt hút hồn, và trái tim tràn đầy yêu thương.

Hai con người ấy buộc phải đối đầu trong cuộc chiến một mất một còn để giành quyền kiểm soát trang trại MM.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên, Mason đã không thể cưỡng lại những cảm xúc mãnh liệt trước Victoria, bởi anh không ngờ đối thủ của mình lại xinh đẹp, cuốn hút đến vậy...

... Chúa ơi, cô thật xinh đẹp! Cô nhắc anh nhớ tới một đồng tiền được đúc bằng vàng, chỉ có điều không hề có nét cứng và lạnh nào trong sự duyên dáng, thanh nhã của cô. Duy chỉ có nỗi đau đớn và thất vọng in dấu trên khuôn mặt nghiêm trang ấy. Anh chưa gặp người phụ nữ nào đẹp như vậy - nữ tính và mềm mại, gợi cảm và quyến rũ. Anh đã thấy nhiều phụ nữ đẹp, nhưng cô gái này - anh quay đầu ngấm cô lần nữa và thấy đôi mắt hổ phách lại đang chiếu vào anh - là một phụ nữ đẹp tự nhiên, trong trắng và toàn vẹn...

Còn Victoria, cô những tưởng mình chỉ phải đối phó với gã công tử bột ảo lá, thế nhưng ...

... Tim cô thít lại trong lồng ngực, nghẹt thở. Cô có thể làm gì đây? Cô đâu biết người đàn ông tin mình là chủ nhân mới của trang trại không phải là kẻ yếu ớt người miền Đông. Cô đâu ngờ Mason T. Mahaffey là kẻ ghê gớm như thế... Tại sao Mason Mahaffey phải có mọi đặc tính cô không mong đợi chứ?

Và viễn cảnh mái nhà dấu yêu rơi vào tay kẻ xa lạ làm tim cô tan nát...

... Nước mắt ấm nóng đọng đầy trong mắt Victoria. Cô không thể nén chúng lại nữa dù đã cố hết sức. Cô cảm thấy như thể mình đang đứng trên rìa vách đá và nếu di chuyển thì cô sẽ rơi xuống vực thẳm.

Mason thấu hiểu nỗi đau đớn của Victoria. Khao khát không để bất cứ điều gì làm cô tổn thương cùng mong muốn bảo vệ cô dâng tràn trong anh. Nhưng trách nhiệm với gia đình và quyết tâm xây dựng mái nhà cho các em cũng mạnh mẽ không kém. Mason bị giằng xé giữa các cảm xúc trái ngược, và anh có cảm tưởng như mình bị chia làm hai nửa...

Mọi chuyện tưởng như rơi vào bế tắc thì những bí ẩn dần dần lộ diện. Victoria cuối cùng cũng phải để Mason và các em của anh sống tại trang trại MM trong khi chờ đợi phán quyết của tòa án và cô không thể ngờ rằng người mà cô ngỡ là kẻ thù không đội trời chung ấy lại bảo vệ, cứu cô thoát khỏi mưu đồ giết hại hòng chiếm đoạt trang trại một lần nữa của chính anh trai cô.

Khởi đầu là hận thù cùng căm ghét, trải qua bao nhiêu khúc mắc, hiểu lầm, rồi cuối cùng sát cánh bên Mason, được anh chở che trong giây phút cận kề với cái chết, liệu Victoria có tiếp tục cuộc chiến giành quyền sở hữu trang trại, hay cô sẽ lắng nghe tiếng con tim mách bảo rằng Mason chính là người đàn ông của đời mình? Liệu hai người có tìm được một cõi bình yên sau bao biến cố, khổ đau, một nơi để trái tim trở về đích thực sau những tháng ngày chông chênh ấy?

Tác giả

Dorothy Garlock là một trong những tác giả bestseller của NEW YORK TIMES, USA TODAY, WASHINGTON POST... Với trên 50 tác phẩm chủ yếu viết về mảnh đất miền Tây hoang đã được dịch sang 18 thứ tiếng, xuất bản ở 36 quốc gia cùng 20 triệu bản in trên toàn thế giới, Dorothy Garlock được mệnh danh là “*Tiếng nói của đất mẹ Mỹ - The voice of America’s heart*”.

Bà đã đạt được hơn 21 giải thưởng danh giá trong sự nghiệp văn chương đồ sộ của mình.

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

*Với tình yêu và lòng biết ơn dành cho dì Orah Delle
và chú Buck Colson, vì đã dành cho tôi tình thương và tự hào...*

Chương 1

Cả người Victoria run rẩy vì tức giận, cay đắng lẫn hoang mang. Cô liên tục thúc ngựa chạy nhanh hơn, buộc chúng cưỡng lại bản năng di chuyển chậm trên sườn đồi dốc. Victoria chẳng mấy để tâm tới những ổ gà và vô số hòn đá sắc khiến cỗ xe nảy tung tung. Cô chỉ nghĩ tới những từ ngữ trên mảnh giấy đang nằm trong túi. Cô không biết mình đã đọc lá thư đó bao nhiêu lần, đến nỗi mà những từ đó đã khắc ghi trong đầu cô.

Ngày 1 tháng 8 năm 1870,

Gửi: Cô Victoria McKenna

Trang trại MM, Thung lũng Shady

Thành phố South Pass, Wyoming

Cô McKenna thân mến,

Ngày 16 tháng 9 tôi sẽ đến để tiếp nhận quyền sở hữu bất động sản tôi đã mua từ anh trai cô, Robert McKenna, giao dịch được tiến hành ở Anh. Tôi tin rằng cô đã nhận được thư thông báo việc mua bán. Tôi cần cô giao nhà trống ngay. Tôi muốn quản đốc Stonewall Perry mang một cỗ xe đến ga xe lửa để đón tôi và gia đình tới trang trại.

M.T. Mahaffey

"Anh không có quyền bán nhà tôi sau lưng tôi, Robert McKenna, tên Ăng-lê khốn kiếp!" Victoria kêu lên, giọng trống rỗng bởi nỗi tuyệt vọng. "Cha có cho anh trang trại đâu! Cha để lại cho tôi. Cha đã viết thành giấy trắng mực đen và đưa di chúc đó cho tôi!" Chỉ có mấy con ngựa đang bị sức ép của cỗ xe nặng đẩy trượt xuống dốc nghe câu than của cô. "Tôi ước gì mình chưa viết thư báo cho anh biết cha đã mất!" Họ đã xuống đến chân đồi và con đường lại bằng phẳng.

Tâm trạng lo âu của Victoria cuối cùng đã tác động đến đôi ngựa và chúng phóng nhanh đến nỗi cô thấy mình ghì cương ngày càng chặt hơn để hãm lại thành những nước kiệu. Khi đó tâm tưởng cô lại quay về chủ đề cũ lớn vồn trong đầu kể từ lúc cô nhận được lá thư của Robert cho hay anh ta đã bán trang trại cho một gã người Mỹ anh ta gặp ở Anh.

Mười lăm năm trước, gã anh cùng cha khác mẹ của cô đã bỏ trang trại, quay lại quê hương của mẹ anh ta. Lần cuối cùng Victoria trông thấy hắn là lúc năm tuổi, nhưng chưa bao giờ cô quên lòng căm thù mẹ con cô của Robert. Sau cái chết của người vợ gốc Anh, ông Marcus McKenna đã phải lòng một cô gái trên đoàn xe ngựa ở biên giới miền Tây. Robert không bao giờ tha thứ cho cha vì đã tái hôn. Sự ghét bỏ miền Tây của anh ta cũng sâu đậm như tình yêu vùng đất đỏ của người cha và cô dâu mới.

Khi thông báo với Robert cái chết của cha một năm trước, Victoria chưa hề nghĩ tới việc Robert sẽ tự cho hắn quyền sở hữu trang trại. Lá thư thông báo hắn đã bán nó như sét đánh ngang tai. Cô đã vội vàng chạy vào thành phố với tờ di chúc ghi rằng mọi tài sản đáng giá của cha được để lại cho cô, Victoria McKenna.

"Victoria, tôi biết đây là chữ ký của Marcus," luật sư của gia đình, ông Schoeller nói. "Nhưng ai đã chứng kiến ông ấy ký cái này?"

"Chỉ có tôi và bác Stonewall."

"Cô nên gửi cho tôi mới phải. Chúng ta sẽ làm theo đúng thủ tục để hợp pháp nó. Tuy nhiên, tôi sẽ xem mình có thể làm được gì. Chúng ta sẽ khiếu nại lên tòa án. Trong thời gian đó cứ ở lại trang trại. Hiện nay, tranh chấp tài sản chiếm đến chín phần mười các vụ kiện tụng."

Mọi việc sẽ ổn thôi, cô tự trấn an khi điều khiển cỗ xe vào nhà chính của South Pass.

Victoria McKenna rất xinh đẹp. Mỗi khi vào thành phố, việc mọi người chăm chăm ngó theo cô là bình thường. Cô mảnh dẻ, duyên dáng và hết sức nghiêm nghị. Mái tóc vàng dày được tết thành bím dài tới eo đung đưa sau lưng. Làn da mịn màng và đôi mắt to tròn, rạng rỡ màu hổ phách đẹp kỳ lạ ẩn giấu dưới chiếc mũ cao bồi vành rộng. Chiếc mũi hếch lấm tăm tàn nhang. Khuôn miệng rộng, nhạy cảm, đầy cảm xúc giờ đang cong lại dịu dàng xóa đi dấu tích giận dữ lúc nãy. Đây là quê hương cô. Mảnh đất khô cằn, khắc nghiệt, dữ dội này là của cô và những con người này là láng giềng của cô.

Những con đường trên thành phố nằm ở biên giới bang Wyoming nghẹt cứng người và xe. Một chiếc tàu lửa nằm bất động trên con đường bụi mù như con rắn khổng lồ. Victoria len lỏi qua những cỗ xe chở hàng, xe ngựa bốn bánh và các toa tàu phủ bạt. Đàn ông trên phố ngắm nhìn cô đi qua. Thương nhân mặc com-lê đen và đội mũ lông hải ly, các con bạc khoác áo đuôi tôm, người Trung Quốc với mái tóc thắt bím, và dân Anh-điêng. Chó ở khắp mọi nơi, đủ loại to nhỏ khác nhau, sục kiếm đồ ăn, đánh hơi, nô giỡn ngay giữa đường phố đông đúc.

Victoria nghe tiếng còi xe lửa và tiếng kim loại cạ vào nhau khi tàu giảm tốc độ. Cô ung dung đi tới ga xe lửa. Cứ để kẻ yếu ớt mới đến chờ, cô nghĩ. Cứ để bà vợ má lúm đồng tiền nhu mì của hắn tiếp xúc với đám đàn ông thô tục của vùng đất khắc nghiệt này - đó là những gã đàn ông

tục tũu, bần thủu, quá hung hãn hoặc im thín thít, có thói quen nhổ bã thuốc lá từ hàm răng ố vàng hay liếc mắt đưa tình sống sượng với bất cứ người phụ nữ nào lọt vào mắt họ.

Victoria cảm thấy tim nảy lên chen ngang họng khi nhận ra khoảnh khắc cô vẫn sợ đang tới gần. Chỉ vài phút nữa cô sẽ đối mặt với người đàn ông nghĩ mình là chủ nhân mới của trang trại MM. Con tàu thình lình giạt mạnh và nặng nề dừng lại. Đến lúc rồi. Cô buộc đôi ngựa vào chấn song cạnh khu vực tải hàng lên, vuốt hông váy bằng đôi tay đeo găng và chỉnh vành mũ. Bụng cô nhộn nhạo bởi sự căng thẳng đã kéo dài nhiều tuần.

Từ cuối sân ga, Victoria quét đôi mắt bắn khoăn lo lắng qua đám đông để tìm kiếm một gia đình rõ ràng có vẻ mới đến. Cô nhẹ nhõm vì không thấy ai như vậy. Sân ga thưa dần, và sau vài phút đứng một mình, cô tự hỏi mình đã bỏ lỡ hay họ đã vào trong nhà ga. Đôi tay cô run run bởi cảm xúc nằm đâu đó giữa thẹn nộ và thất vọng, cô kéo mạnh chiếc mũ lần nữa. Nếu họ vào được thì dĩ nhiên cũng có thể đi ra, cô khẽ lẩm bẩm. Mình sẽ không đi theo họ. Cô khoanh tay đứng đợi.

Hầu hết mọi người đã rời sân ga khi Victoria chú ý đến người đàn ông đứng một mình tíu phía cuối. Hắn ăn mặc theo phong cách miền Tây và hiển nhiên cô nghĩ đó không phải là người cần gặp, tuy nhiên ánh mắt cô cứ trở lại chỗ hắn. Hắn cao, mảnh khảnh và đi đi lại lại trên sân ga với tất cả tự tin của một người sinh ra và trưởng thành ở miền Tây. Cơ thể căng cứng của hắn khiến cô liên tưởng tới chiếc lò xo đã bị nén lại. Tim cô đột nhiên đập mạnh và Victoria nhận ra dù người lạ này là ai thì hắn cũng đang chăm chăm nhìn cô bằng đôi mắt xanh nhất cô từng thấy. Ánh nhìn của hắn quá dữ dội. Nó ghim chặt ánh mắt cô trong nhiều giây hơn chuẩn mực cho phép. Cô ném cho hắn ánh mắt chỉ trích và quay đầu, rồi quay lại thấy hắn vẫn chăm chú nhìn cô trơ trẽn như trước, và một lần nữa cô không thể rời mắt đi. Hắn chậm rãi hạ mí mắt xuống cho tới khi đôi mắt chỉ còn là hai đường thẳng trên khuôn mặt gầy găm đen.

Chết tiệt, Victoria hơi bực bội. Hắn thật ngạo mạn và xấc láo! Rõ ràng hắn nghĩ cô đang khích lệ hắn. Thảo nào mà hắn cứ trơ tráo nhìn cô! Cô đỏ mặt và bắt đầu đi đi lại lại một cách bồn chồn, cẩn thận giữ ánh nhìn tránh khỏi gã người lạ. Mọi âm thanh trên sân ga từ từ lắng xuống và cô ngước lên. Trước sự ngạc nhiên của cô, hắn vẫn đứng đó, và đang nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu trong khi tỉ mỉ quan sát khuôn mặt cô.

Victoria giạt vành mũ và quay gót.

“Victoria McKenna!”

Trong một giây Victoria nghĩ người đàn ông gọi tên cô. Rõ là vô lý. Nhưng biết đâu...? Cô quay ngoắt người. Hắn đã rời khỏi bức tường và đang bước về phía cô.

“Victoria McKenna.”

Tên cô thốt ra từ môi hắn và Victoria nhìn hắn dăm dăm, thấy sự bực tức đang ẩn giấu trong đôi mắt xanh thẳm. Hắn đẩy mũ ra phía sau và cô thấy chỗ da trắng gần chân tóc nơi màu rậm nắng dừng lại, vài sợi xám lẫn trong mớ tóc đen được cắt gọn nơi thái dương, cổ họng cháy nắng khỏe mạnh trên chiếc áo sơ mi hở cổ, khuôn miệng hắn lên khắc nghiệt lúc hắn bặm môi sau khi gọi tên cô.

Buộc mình phải tỏ ra dạn dĩ dù chẳng hề cảm thấy thế, cô hếch cằm. “Anh vừa nói với tôi à?”

“Cô biết rõ là thế. Tôi là Mason Mahaffey.”

“M.T. Mahaffey là anh sao?” Cô chỉ cảm thấy cơn sốc lạnh lẽo khi nhìn vào đôi mắt xanh sâu thẳm ấy.

“Mason T. Mahaffey.” Hắn giận dữ thốt ra, như thể chúng là những lời thách thức.

Sững sờ, cô không biết nói gì, và hai người họ trừng trừng nhìn nhau trong khi thời gian cứ thế trôi qua. Ánh nhìn công kích của hắn quan sát gương mặt cô đầy tò mò, trong khi đôi mắt hổ phách bên dưới hàng mi sẫm cùng đôi chân mày thẳng tắp của cô nhìn chòng chọc vào hắn không do dự. Cuối cùng Mason là người lên tiếng.

“Tôi không mong cô tới gặp chúng tôi, cô McKenna.”

“À thế à, anh mong ai? Ông Stonewall Perry hả?” Cô cúi kính. “Quản đốc của tôi có nhiều việc để làm hơn là đi mười lăm dặm chỉ để chuyển một thông điệp mà tự tôi có thể báo.”

“Và đó là gì thế?” Đôi mày rậm của hắn hạ xuống và nhíu lại.

“Tôi sẽ không rời khỏi nhà để cho anh và gia đình có thể chuyển vào đây. Anh cùng cha khác mẹ của tôi, Robert McKenna, đã lừa anh để lấy tiền, bởi cha để lại trang trại cho tôi. Luật sư của tôi đang cầm di chúc. Vì thế, thưa Ngài M.T. Mahaffey, anh cùng gia đình có thể trọ tại khách sạn Overland cho tới khi có tàu quay về cái nơi anh đã rời đi!” Victoria hít một hơi thật sâu và quay gót về hướng cỗ xe.

Mason Mahaffey chớp khuỷu tay Victoria mạnh đến đau đớn, giật cho cô dừng lại rồi xoay người cô.

“Đừng có nghĩ tôi ngu đến mức đi mua cả một mảnh đất mà không có giấy chứng nhận sở hữu hợp pháp và sổ đỏ nhé.” Gương mặt hắn phản ánh sự chế giễu lẫn khinh miệt. “Robert đã báo trước cô là đồ xác xược hiểm ác, rằng cô sẽ gây rắc rối nếu có thể.”

Cô giật tay khỏi sự kìm kẹp của hắn, vói lấy roi ngựa và nhìn hắn bằng đôi mắt hổ phách bùng bùng lửa giận.

“Anh đặt tay lên người tôi lần nữa xem, tôi sẽ đánh tuốt xác anh ra!” Cô kéo cây roi lại một cách đe dọa. “Và Robert thì biết gì về tôi?” cô quát. “Anh ta không gặp tôi mười lăm năm rồi!”

“Anh Mason?”

Ánh mắt Victoria lướt đến nhóm người đang tiến tới từ cuối nhà ga, dẫn theo bốn con ngựa yên cương đầy đủ. Trong số đó có một thằng nhóc khoảng mười hai, mười ba tuổi, hai cậu thanh niên trẻ măng với râu quai nón lún phún. Cô nhìn họ, và phải nhìn lại. Hai người giống hệt nhau - từ khổ người, đường nét, tóc tai cho tới màu da. Một trong hai thanh niên cười với cô, người kia vẫn nghiêm nghị.

“Anh Mason, có chuyện gì thế?” Chàng trai có vẻ mặt nghiêm nghị hỏi.

“Dắt ngựa ra buộc vào cuối cỗ xe, Clay. Pete, dẫn mấy em gái đến đây.” Mason không hề rời mắt khỏi Victoria khi nói. “Chúng ta còn phải đi cả quãng đường mười lăm dặm nữa.”

“Các người sẽ không đi trên cỗ xe này!” Victoria đi tới chần song và giật sợi dây buộc đôi ngựa. Cô cảm thấy ngọn roi bị giật khỏi tay và cả người bị đẩy sang bên.

“Chúng tôi lấy cỗ xe này, cô McKenna. Nếu cô không muốn đi cùng để chỉ đường cho chúng tôi thì chắc chắn tôi có thể thuê một người dẫn đường,” hắn dài giọng với sự giận dữ lạnh lùng.

“Tôi đã bảo anh rằng anh không có quyền gì với trang trại MM hết, và tôi không có nghĩa vụ

phải chờ các người. Tôi không muốn các người ở đây. Thế đã rõ ràng chưa?" Câu nói thốt ra trong tiếng rít giận dữ, và những giọt nước mắt tủi hổ chầm vào mắt cô.

"Tôi không quan tâm cô muốn gì, cô McKenna. Tôi sẽ đưa gia đình tôi tới trang trại của chúng tôi. Nếu cô muốn đi cùng thì tôi đề nghị cô ngồi vào xe. Có khi cô sẽ hạ nhiệt trên quãng đường dài đến MM đấy."

Victoria cảm thấy bàn tay băng giá của sợ hãi đang ôm chặt tim mình khi cô nhìn vào đôi mắt rầu rầu đang trừng trừng đáp trả lại cô. Không có chút thương cảm hay lòng tốt nào trong đó. Cô kiên quyết tự nhủ sẽ không để mất trang toại vào tay gã con hoang máu lạnh này. Bụng cô xoắn lại đau đớn.

Mason đứng trước mặt đôi ngựa. "Doonie, em giúp Clay mang hành lý đi."

Thằng bé cười tự mãn với Victoria và nghênh ngang đi vào nhà ga. Chàng trai sinh đôi có vẻ mặt nghiêm nghị, Clay, trông như thể muốn xin lỗi. Đôi mắt Mason không bỏ lỡ điều gì. Victoria miễn cưỡng leo lên cỗ xe. Giờ cô mới nhận ra có vài người đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng và mặt cô ửng đỏ bởi ngượng ngùng.

"Clay giữ ngựa để anh giúp Pete mang Nellie."

Victoria không hiểu hẳn vừa nói gì. Trong một giây cô muốn quất dây cương vào lưng đôi ngựa và chạy đi, nhưng lũ ngựa của hắn đã buộc vào xe rồi. Cô ngồi cứng đờ, tức tối, mắt nhìn thẳng. Giọng Mason làm cô khó chịu.

"Ngồi dịch ra để em tôi có thể ngồi cạnh cô." Hắn đứng bên cỗ xe. Chàng trai sinh đôi tươi cười ban nãy đang bế một cô gái trẻ trên tay. Cô gái mặc chiếc váy cotton màu xanh da trời cùng chiếc mũ buộc dây đồng màu, cô ta bẽn lễn ngược nhìn Victoria, đôi mắt to xanh đầy e ngại, như thể sợ bị trách mắng.

"Em có thể ngồi phía sau cỗ xe mà, anh Mason," cô gái nói bằng giọng líu nhíu.

"Quá xóc. Em cứ ngồi trên ghế có gắn lò xo với cô McKenna." Hắn đặt chân cô gái vào bánh xe, cô ta bám lấy ghế và đu lên. Hai tay Mason giữ quanh eo cô gái khi cô hạ mình xuống ghế.

"Được rồi," cô ta nói và vuốt váy trùm qua chân bằng đôi tay ngập ngừng. "Dora đâu rồi?"

"Em đây. Em cũng lên đây được chứ?"

Lạy Chúa! Còn bao nhiêu người nữa đây? Victoria nghĩ khi cô nhìn xuống khuôn mặt đứa bé chừng tám tuổi đầy tàn nhang, có hàm răng sún đang cười toe.

"Chắc chắn rồi, đủ chỗ mà." Mason nâng con bé lên. "Em có thể ngồi giữa chị Nellie và cô McKenna. Anh không nghĩ cô McKenna sẽ ăn thịt em."

"Hãy nói cho rõ chuyện này, ngài Mahaffey!" Con giận cháy bừng trong mắt Victoria và má cô đỏ ửng. "Thứ nhất, tôi không thích giọng lưỡi châm biếm của anh, và thứ hai, khi tôi ăn thịt người thì đó dứt khoát không phải là một đứa trẻ!" Cô quan sát kỹ khuôn mặt bình thản của hắn, ngạc nhiên vì hắn không hề nổi giận. Cô nói tiếp bằng giọng thận trọng hơn. "Và thứ ba, khách không mời thì đừng mong được đón chào."

"Quá đúng," hắn vặn lại. "Nếu cô muốn được nghỉ đêm ở trang trại MM thì hãy để ý ngôn từ của mình. Cô sẽ là khách của tôi." Cô thở dồn, khuôn mặt cứng đờ vì tức giận, đôi mắt hổ phách tóe lửa. Hắn quay gót như thể không hề bận tâm cô sẽ nói gì. "Chất đồ lên, mấy đứa, để lên đường."

“Chị Nellie ơi, em khát,” Dora thì thầm nhưng quá to.

“Suyt.”

Victoria cảm thấy choáng váng như chỗ hành lý và thùng vừa được chất lên xe đang bị xóc nảy. Cô nhìn đăm đăm về phía trước, không thể nhìn gã đàn ông hồng hách ngạo mạn kia. Nhưng cô không thể bịt tai. Giọng điệu của hắn đầy vẻ quyền uy khi ra lệnh cho các em trai và chúng răm rắp tuân theo. Victoria chắc chắn hắn đã quen ra lệnh và được phục tùng. Cô cũng chắc chắn hôm nay là ngày tệ nhất đời mình.

Sự tê cóng còn nặng nề hơn chiếc áo khoác lông hải ly bao trùm cả người cô. Cô nhìn tay mình trên dây cương và điều khiển cỗ xe theo quán tính. Đạp dây cương vào mình ngựa, cô lái cỗ xe vào con đường đất.

Trên đường rời thành phố, cô điều khiển cặp ngựa rẽ vào con đường nhỏ rồi dừng lại trước một chuồng cho thuê ngựa. Quấn dây cương quanh thắng xe và nhảy xuống, Victoria hoàn toàn lơ Mason Mahaffey cùng gia đình hắn.

“Chào bác Claude,” cô gọi ông già lưng còng đang thông thả đi ra từ khu giữ gia súc. “Cháu cho ngựa của cháu uống nước được không bác? Từ đây về trại MM, vừa xa vừa bụi.”

“Cháu biết là được mà, tiểu thư Victory. Cứ tự nhiên. Để bác lấy thùng nước sạch cho cháu uống trước khi lên đường.”

“Cảm ơn bác Claude.”

Cô nhúng xô vào máng để lấy nước rồi mang lại cho lũ ngựa. Mason và em trai hắn dẫn ngựa của họ đến chỗ máng. Claude bước ra với một thùng nước và chiếc gàu. Victoria nhận một gàu đầy nước và uống ừng ực, sau đó múc đầy và đưa cho cô gái ngồi trên xe. Nellie chuyển cho em gái, con bé uống hết sạch, rồi đưa lại cho Victoria, cô múc lần nữa cho cô gái.

“Bạn cháu hả, tiểu thư Victory?” Claude hất đầu về phía máng nước.

“Bạn cháu?” Victoria rành rọt từng từ. “Cháu chưa từng gặp họ.” Cô leo lên ghế ngồi. “Cảm ơn bác Claude. Lần tới cháu mang bánh hoa quả cho bác nhé.”

“Chào cháu. Đi đường cẩn thận, dạo này cướp bóc nhiều lắm.”

“Đừng lo, bác Claude. Cháu có súng trường dưới ghế!” Cô đạp dây cương vào lưng ngựa, chúng lao nhanh đi.

Victoria vui mừng khi họ đi qua những con phố đầy vết xe lún và con đường phía trước bằng phẳng. Một cơn gió nhẹ thổi bay những đám bụi ở hai bên đường, nhưng chẳng xua nổi hơi nóng chiều dù cô chẳng để tâm đến cảm giác nóng nực. Tâm trí cô rối loạn và hoang mang như thể đang cố tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng. Victoria mong đó chỉ là mơ, nhưng bốn kẻ cưỡi ngựa đi theo cỗ xe là thật, cũng như hai cô gái ngồi lặng lẽ trên ghế bên cạnh.

Đường hẹp, ít đá hơn, cây cối dày hơn. Họ đi qua những hàng thông mảnh dẻ, con đường ngày càng dốc khi di chuyển về hướng Tây. Sau một khúc cua hẹp là sườn đồi rậm rạp. Trong một lúc, bóng mát ở đây giúp họ tránh khỏi ánh mặt trời chói lóa.

“Còn bao xa nữa hả chị Nellie? Em phải... đi ...” Dora dịch hết cỡ khỏi Victoria khi con bé rầm rì với chị mình.

“Chị không biết. Ngồi im và đừng nghĩ đến nó.” Nellie vòng tay quanh đứa em nhỏ.

“Chẳng như em tưởng tượng chút nào,” Dora nói thầm. “Anh Mason bảo chúng mình sẽ có nhà mới, sẽ lại ở bên nhau... và vui vẻ... chị và em sẽ trông nom nhà cửa.”

“Suýt. Sẽ thế mà. Rồi em xem.”

“Nhưng chị ta không thích bọn mình...”

“Thôi nào, Dora!”

“À... vẫn tốt hơn là ở với cô Lily,” Dora mệt mỏi nói, “nhưng em vẫn cần... đi...”

Họ lên tới đỉnh đồi và Victoria kéo cương dừng ngựa. Mason tức thì xuất hiện cạnh cỗ xe, cau mày dò hỏi.

“Lần này cô định làm gì đây?”

“Em anh cần ra chỗ bụi cây,” cố tỏ ra nhẵn nại, cô mĩa mai và nhìn thẳng vào mắt hắn, chúng găm giữ ánh mắt cô một lúc rồi chuyển sang Dora.

Con bé đứng dậy. “Em xin lỗi, anh Mason, em không nhịn được!”

Victoria giơ cao dây cương để Dora chui qua. Mason nghiêng người trên yên, nhắc con bé sang ngồi trong lòng hắn rồi quay ngựa về phía rừng cây. Victoria không nghe rõ hắn nói gì với đứa trẻ nhưng giọng hắn bình thản và kiên nhẫn. Khi họ quay lại, hắn đặt Dora ngồi lên xe và nhìn cô gái kia.

“Nellie có đi không?” Victoria ngạc nhiên trước giọng nói dịu dàng của hắn, và lần đầu tiên nhìn kỹ cô gái kia. Cô ta lắc đầu lia lịa, gò má ửng hồng. “Còn bao xa?” Không hề có tí nhẹ nhàng khi hắn hỏi Victoria.

“Một tiếng rưỡi nữa,” cô cắn cẩu. “Chúng ta sẽ đến nơi lúc mặt trời lặn.”

“Đây là đường Outlaw đầy kẻ cướp phải không?” Đó là một câu hỏi nhưng hắn không chờ câu trả lời. “Tôi sẽ cưỡi ngựa đi trước một đoạn. Pete và Clay sẽ đi cùng cô.”

“Tôi không cần họ, ngài Mahaffey. Tôi đã đi trên tuyến đường này cả đời và tôi tin mọi kẻ ngoài vòng pháp luật ở đây đều biết tôi. Tôi chưa từng phải lo sợ. Với họ tôi còn thấy an toàn hơn với anh.”

“Tôi không lo cho cô, cô McKenna. Tôi lo cho các em gái tôi.” Ánh mắt lạnh lùng khó chịu của hắn đảo qua mặt cô trước khi hắn chạm tay vào vành mũ và dùng gót chân thúc ngựa.

Victoria đánh xe đi tiếp, thần kinh căng như dây đàn. Con giận cô dùng để ngăn dòng nước mắt đang cạn dần, vì vậy cô nhớ lại những từ ngữ trong bức thư. Chúng luôn luôn khiến cô sôi máu. *Ngày 16 tháng 9 tôi sẽ đến để tiếp nhận quyền sở hữu bất động sản... Tôi cần cô giao nhà trống ngay...*

“Sao chị không thích bọn em?” Giọng Dora cắt ngang luồng suy nghĩ của cô.

“Dora - im nào!” Nellie nạt.

Nước mắt tuôn trào và bắt đầu lăn xuống gò má Victoria. Cô kinh hãi. Ôi Chúa ơi! Con không thể khóc trước mặt những kẻ này. Không thể! Lý trí không thể ngăn dòng nước mắt, vì thế cô quay mặt đi và lau chúng bằng ống tay áo.

“Đừng để ý Dora. Con bé không hiểu,” Nellie nói khẽ đầy cảm thông.

“Cô thì hiểu chắc!” Victoria xoay xở thốt bằng giọng khàn khàn.

“Không phải tất cả.”

“Cô chẳng hiểu gì cả! Tôi sinh ra ở trang trại MM, mẹ tôi mất ở đó. Cha tôi vất kiệt sức để xây dựng trang trại, ông không xây đắp rồi để cho nó rơi vào tay... rơi vào tay người ngoài!” Cô run rẩy hít một hơi. “Robert không có quyền bán nó cho anh cô.”

“Em xin lỗi.”

Victoria không hề mong chờ cô gái bộc lộ sự thông cảm. Vẻ mặt cô bực bội và tò mò khi quay sang Nellie.

“Cô xin lỗi vì lẽ gì?” Cô kìm lại tiếng nức nở rồi giữ giọng bình tĩnh. “Cô có một gia đình, được các anh trai chăm sóc.”

“Vài tháng trước em chẳng có người anh nào. Em chỉ có một mình, như Dora và Doonie. Hai anh sinh đôi ở với nhau.” Đôi mắt xanh dương to, chân thật nhưng không sẫm như Mason, thành khẩn nhìn Victoria.

“Thế ngài Mason T. Mahaffey ở đâu?” Giọng Victoria mỉa mai hơn cô nghĩ.

“Sau chiến tranh, anh Mason bị điều tới Anh. Anh ấy không biết ba, mẹ, Sarah và Ely chết vì dịch tả. Họ gửi em, Dora và Doonie tới chỗ cô Lily. Chỉ còn lại hai anh sinh đôi.” Vẻ mặt Nellie là một mặt nạ điềm tĩnh không cảm xúc, nhưng đôi tay đã phản bội cô. Chúng xoắn lại và bóp chặt với nhau.

“Nhưng cô Lily không cho chị Nellie và anh Doonie ở lại,” Dora chẳng thêm giấu, khuôn mặt bé nhỏ đầy oán giận. “Em ghét cô Lily!”

Nellie ôm em gái. “Ôi, Dora, chúng mình không phải nghĩ về bà ấy nữa.”

“Chị Nellie phải đến nhà bà Widder Leggett, còn anh Doonie đến chỗ ông Sunner già. Anh Doonie bảo ông Sunner già bần tiện lắm, khi anh Mason đến đón, ông Sunner già không cho anh ấy đi cho đến khi anh Mason trả tiền nuôi cõm, và anh Mason bảo ông ta...”

“Dora,” Nellie ngắt ngang. “Anh Mason bảo bọn mình quên chuyện đó đi.” Nellie đã cười mũ, hai bàn tay nhỏ nhắn, mảnh dẻ run run.

“Ba mẹ cô mất lâu chưa?” Victoria không biết tại sao mình lại hỏi thế.

“Bốn năm,” Nellie khẽ nói. “Mà dài như vô tận.”

Khoảng lặng sau đó bị tiếng yên cương rung leng keng và hơi thở phì phò của lũ ngựa phá vỡ. Các thung lũng kế tiếp nhau với những đỉnh đồi đầy thông mở ra trước mắt họ, thi thoảng điểm những bụi dương trên sườn dốc. Không khí mát mẻ hơn nhiều. Vào mùa đông, đường ngập tuyết nên xe ngựa không qua được. Trang trại MM bị cô lập từ giữa tháng Mười hai cho tới giữa tháng Ba, ngoại trừ mấy tên thợ săn hay tội phạm tìm chỗ trú chân trong vài ngày.

Marcus McKenna chưa bao giờ quay lưng với ai dù đó là thổ dân hay da trắng. Cả đường Outlaw, kéo dài từ phía Bắc Montana đến biên giới Mexico, ai cũng biết hang trại MM là nơi có thể kiếm một bữa ăn mà không bị hỏi han gì. Nhiều người tin rằng đây chính là lý do cho sự yên bình chưa từng bị phá vỡ ở trang trại MM.

Khoảng hai trăm dặm về phía Bắc trang trại là Hole-in-the-wall, nơi giới giang hồ ẩn mình, thánh địa của các băng cướp và trộm gia súc. Một trăm năm mươi dặm về phía Nam là công viên Brown, đặt theo tên người vỡ đất Baptiste Brown. Đó là một thung lũng biệt lập chuyên bẫy thú lấy lông, cũng là nơi bọn trộm gia súc ưa thích bởi thảnh thơi chúng trú đàn gia súc ở đây cho qua mùa đông, trước khi lùa về phương Nam. Đường Outlaw là khu vực ngoài vòng pháp luật và có những quy tắc riêng. Đàn ông phải tự bảo vệ mình. Vì quá ít nên phụ nữ và trẻ em ở đây được tôn trọng, yêu thương. Một kẻ có thể bị treo cổ vì quấy nhiễu phụ nữ tử tế hoặc làm hại một đứa trẻ nhanh hơn tội cướp nhà băng. Chính những kẻ ngoài vòng pháp luật sẽ thực hiện sự trừng phạt. Vùng đất hiểm trở, các thung lũng hẻo lánh, lối mòn nhỏ hẹp khiến những người thi hành luật pháp nản chí, không muốn bước vào khu vực này, và luật duy nhất ở đây là luật của súng và luật giang hồ.

Victoria cố sắp xếp lại ý nghĩ. Mọi thứ không diễn ra như cô định. Mason T. Mahaffey dễ dàng áp đảo và cô đang dẫn hẩn về trang trại như kẻ không đầu óc!

Cha Victoria, người không thực tế, chưa từng xem trọng tiền bạc. Ông đã cho cô một lời khuyên tuyệt vời nhưng chưa từng tự áp dụng. "Victoria, khi còn lưỡng lự thì đừng làm gì. Đừng hành động cho tới khi con thông suốt. Đây là điểm khiến con người cao hơn loài vật." Ông chưa hề nghĩ đến khả năng Robert tự cho hẩn là người thừa kế trang trại MM và bán nó sau lưng cô. Lần đầu tiên cô có chút oán hờn người cha tốt bụng dễ tính, nhưng cảm giác đó nhanh chóng bị dập tắt bởi sự cô đơn và tuyệt vọng đã lấn át.

"Còn bao xa nữa? Em đói." Dora sụp xuống cạnh chị mình.

Victoria nghĩ làm trẻ con thật sung sướng, chẳng phải lo lắng gì ngoài khát, đói, và đi ngoài! Cô liếc nhìn hai chị em rúc vào nhau trên ghế cạnh cô. Họ là kẻ thù. Họ sẽ sống trong nhà cô, ngủ trên tấm đệm nhồi lông của mẹ cô, ăn tại chiếc bàn gỗ sồi to cha cô đã đóng trong một mùa đông dài lạnh giá. Trông họ không giống kẻ thù của ai cả. Trông họ mỗi một, nóng bức và... hoảng sợ. Họ nên hoảng sợ! Cô giận dữ. Chỉ một lời của cô, Victoria McKenna, bất kỳ tên giang hồ nào cũng sẽ bắn Mason Mahaffey từ trên ngựa và rắc rối của cô thế là xong. Victoria bị sốc bởi ý nghĩ ấy. Nhưng tại sao mình không nên nghĩ tới mọi khả năng chứ? Cô lý luận. Ngoài bác Stonewall, cô chỉ có một mình.

Những người làm công khác đến rồi đi, mặc dù Sage Harrington sẽ ở lại ngay nếu cô mở lời với anh. Tâm trí cô nghĩ tới tên những người sẽ giúp cô chống lại Mason Mahaffey nếu cô cho họ biết chuyện - Piney Kilbom, Slim Masters, Jade Coggins, Martin Beaman, John...

"Chị sẽ làm gì khi chúng em đến đây?" Dora hỏi Victoria với sự tò mò của trẻ con.

Tiếng nói kéo Victoria về thực tại. "Tôi sẽ nấu bữa tối." Cô ép mình rời mắt khỏi lưng cặp ngựa đầm mồ hôi để nhìn xuống Dora. "Tôi có thể làm gì khác chứ?"

"Em không biết." Dora khoe nụ cười sún răng. "Em mừng là chị không giận nữa và sẽ nấu cơm. Em đói."

Chương 2

Tin vào bản năng của con ngựa hơn mình, Mason cưỡi ngựa lên đỉnh đồi rồi bắt đầu đi xuống thung lũng bên dưới. Anh đã cố tình chọn một con ngựa thảo nguyên, vài tháng trước đây nó vẫn là ngựa hoang. Anh thích một con ngựa trông dữ tợn, có thể nghe thấy mọi âm thanh, thị giác và thính giác tốt hơn con người. Tầm nhìn bị những thân cây san sát, đồi núi và đá che khuất. Anh có thể nhìn ra dấu tích đường mòn xe ngựa hẹp giữa đá và cây.

Khi Mason mua trang trại MM, anh không biết nó nằm trong phạm vi đường Outlaw cho tới khi đến Denver. Cuộc gặp gỡ tình cờ ở London đã dẫn tới việc anh mua một trang trại mà chẳng biết gì về nó.

Mason rời Colorado để chiến đấu trong Quân đội Liên bang dưới sự chỉ huy của tướng Grant, được thăng chức đại úy vì chiến công ở Missionary Ridge. Khi chiến tranh kết thúc, tướng Grant thuyết phục anh tiếp tục phục vụ quân đội. Anh được tự chọn bất cứ nhiệm vụ nào mà anh thích - từ vị trí tùy viên quân sự ở Đại sứ quán Mỹ tại Paris cho tới việc chiến đấu với thổ dân Apache ở Arizona và New Mexico. Mason đã từ chối. Anh không biết mình có thể làm gì ở Paris và muốn đặt chiến tranh lẫn giết chóc sau lưng mãi mãi. Vì ân nghĩa với tướng Grant, anh đã nhận nhiệm vụ cuối cùng. Mason tìm và giao cho chính phủ Anh một tên cướp biển, gã người Anh này đã tích lũy được một gia sản khổng lồ nhờ săn tàu Anh và hiện đang sống xa hoa ở Mỹ. Tướng Grant đã cam đoan với anh rằng nhiệm vụ này rất có lợi. Nước Anh sẵn lòng trả hậu.

Anh mất hai năm để hoàn thành nhiệm vụ. Khi tiền thưởng đã nằm an toàn trong một nhà băng ở London, Mason đi tham quan vài nơi trước khi về nhà. Trong một sông bạc hạng sang, anh tình cờ nghe một người đàn ông bảnh bao đặt cược trang trại MM ở thung lũng Shady thuộc lãnh thổ Wyoming, nước Mỹ. Cái tên MM - những chữ cái đầu của tên anh - khiến Mason chú ý. Những con bạc trong bàn nghĩ lời đặt cược là đùa và gã người Anh bị ép rời bàn.

Tò mò về trang trại và lý do một người Anh sở hữu nó, Mason đã mời Robert McKenna ăn tối. Sau hai ngày và vài chuyến đến văn phòng luật sư của McKenna, Mason đã có chứng thư của trang trại trong túi và chỉ còn rất ít tiền trong tài khoản ngân hàng.

Anh phải thừa nhận việc mua một trang trại chưa từng trông thấy chẳng bình thường chút nào. Tất cả những gì anh biết là trang trại có một ngôi nhà gỗ vững chãi, được trang hoàng bằng nhiều món đồ mà mẹ McKenna mang từ Anh sang, một nhà tập thể cho nhân công, các bãi nuôi gia súc, các nhà phụ và một con suối lớn. Có ít nhất năm ngàn đầu gia súc ở trang trại, đến thời điểm này chắc phải nhiều hơn rồi. Robert McKenna giải thích cái giá bán thấp đến kỳ cục là bởi gã ghét nước Mỹ, không bao giờ gã sống ở trang trại thừa kế từ cha mình, và khó tìm người quản lý tin cậy giúp gã. Chỉ đến phút cuối gã mới nói với Mason về cô em gái cùng cha khác mẹ sống ở đó.

“Anh sẽ không gặp rắc rối gì với nó đâu. Tôi sẽ gửi thư bảo nó biến đi.” Cái nhìn căm ghét trên khuôn mặt Robert McKenna làm Mason khựng lại.

Mason chẳng nhớ những vấn đề về Victoria McKenna khi anh quay về nhà ở phía Nam Colorado. Bố, mẹ, một em trai và một em gái của anh đã chết; hai em gái và Doonie buộc phải làm việc để kiếm miếng ăn; cặp sinh đôi cổ giữ nhà cửa khỏi tan hoang sau khi nước lũ và bão tố tàn phá tất cả.

Mason nghiêng rằng. Cả ngàn câu hỏi chưa có lời đáp lơ lửng trong đầu anh. Victoria chẳng phải là người thô lỗ như lời gã anh trai. Và thực tế cô ta có thể điềm nhiên đi lại trên vùng đất vô luật này lại là một điều khác phải cân nhắc. Mason không để bất cứ ý nghĩ nào về khả năng cô ta có quyền sở hữu len vào tâm trí. Vị luật sư ở London đã cam đoan với anh rằng Robert McKenna là chủ nhân hợp pháp. Nhưng anh phải làm gì với cô ta đây?

Đôi tai con ngựa bắt đầu giật giật, Mason kéo cương. Một chú hươu lao ra từ bụi cây phía trước và phóng tới làm cây rậm rạp. Khẽ cười, anh buông lỏng dây cương và con ngựa tiếp tục đi dọc theo đường mòn. Họ đột ngột ra khỏi rừng cây và thung lũng nằm trước mặt Mason. Anh thúc ngựa tới trước để có thể nhìn toàn cảnh, và thấy trang trại dựa vào chân núi hiểm trở ở đầu kia đồng cỏ. Đứng từ đây anh có thể quan sát vùng đất trải dài phía xa. Anh lấy ống nhòm từ chiếc túi đeo bên yên.

Mason phấn khởi trước những gì mắt thấy. Trang trại nằm giữa một rừng sung dâu rộng lớn. Gian nhà chính, nằm trên gò đất nhỏ, là một cấu trúc bằng gỗ lớn với mái nghiêng thấp được mở rộng che cả hiên trước và sau. Vài ống khói xây bằng đá cuội nhô lên từ mỗi phía trên mái. Một khoảng nhỏ trước nhà được quần bằng rào song ngang, hoa cùng cây bụi nở rộ trên khoảnh đất gọn gàng. Nhà tập thể được xây ở một góc tòa nhà, xa hơn nữa là chuồng gia súc và nhiều nhà phụ bao xung quanh trong một mạng lưới rào cọc. Chỉ nhìn qua là Mason biết trang trại được quản lý tốt. Nhiều người tụ tập gần nhà tập thể, một người cưỡi ngựa đang tiến đến trang trại từ phía đối diện.

Mason hạ ống nhòm xuống. Trang trại được điều hành tốt, rõ ràng là trung thành với Victoria McKenna. Mason hơi lo. Lẽ ra nên để các em gái và Doonie ở thành phố trong khi anh và hai em sinh đôi kiểm tra vùng đất trước. Quá muộn rồi. Anh phải hy vọng Victoria McKenna sẽ đồng ý giải quyết bất đồng về quyền sở hữu thông qua pháp luật. Mason cất ống nhòm vào túi. Sự băn khoăn đeo bám lấy anh. Đây không phải là trang trại bị bỏ bê, điều hiu mà anh đã tin.

Mason ngồi trên ngựa nhìn cỗ xe tiến lại, mắt nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Nellie. Con bé mệt. Nellie là người đã bám lấy cửa và khóc khi anh nhập ngũ, và rơi nước mắt khi anh quay về chứng kiến nó mọc đắng ten cho mẹ Widder Leggett từ sáng sớm đến tối mịt để kiếm chút đồ ăn và được ngủ trên chiếc giường nhỏ xíu cứng ngắt lạnh lẽo. Dora dựa người vào Nellie, nói luôn mồm. Victoria McKenna ngồi trên ghế, vai thông xuống - cho tới khi cô ta thấy anh. Khi đó cô ta ngay lập tức thẳng người và hếch cằm đầy vẻ thách thức.

Doonie và cặp sinh đôi cưỡi ngựa lên gò, nhìn xuống thung lũng về phía trang trại.

“Chúa ơi! Đây sao, anh Mason? Trang trại của bọn mình đây á?” Giọng thiếu niên ồm ồm của Doonie vang tới cỗ xe.

“Đây là trang trại MM.” Anh mắt Mason giữ trên mặt Victoria và trông thấy nó đỏ bừng.

“Ừ! Nhìn kìa anh Clay! Quá tuyệt nhỉ?”

Cặp sinh đôi nghiêm trang cũng trông thấy biểu cảm đau đớn trên mặt Victoria. “Yên nào, Doonie,” cậu nói khẽ.

Mason tới cạnh xe ngựa; những người khác đi theo sau.

“Cô có bao nhiêu người chăn bò đấy, cô McKenna?”

“Anh lo mình không đủ người đấu lại à?”

Mọi thứ về cô gái này đều bộc lộ sự ưu tú và nghị lực, đột nhiên Mason tức giận gã anh cùng

cha khác mẹ của cô vì đã kể cho anh điều ngược lại. Anh cảm thấy không thoải mái. Anh biết thế yếu của mình. Anh phải lấn lướt cô hoặc chịu lùi và quay đầu về thành phố.

“Không. Cô sẽ không xúi giục lũ bạn du côn của cô tấn công tôi và gia đình tôi. Cô muốn giải quyết bất đồng của chúng ta thông qua luật pháp.”

“Đừng có chắc thế, ngài Mahaffey. Tôi sẽ trông chừng để các em gái và em trai nhỏ của anh không bị tổn hại. Những người còn lại thì hãy tự lo lấy thân.” Victoria nghe tiếng thở hắt phản đối của Nellie nhưng từ chối quay đi khỏi đôi mắt xanh đang nhìn cô dưới vành mũ.

“Tôi sẽ không đòi hỏi gì hơn thế... vào lúc này.”

Ánh nhìn của Mason làm mặt cô nóng lên. Nó gần giống một cái vuốt ve. Chúng nấn ná chẳng tuân theo phép lịch thiệp lẫn sự đúng mực. Victoria đỏ ửng dưới cái nhìn ấy, tay bắt đầu rịn mồ hôi, gương mặt nóng và nhột nhột.

Mason vẫn nhìn theo sau khi cô đã quay mặt đi. Chúa ơi, cô thật xinh đẹp! Cô nhắc anh nhớ tới một đồng tiền được đúc bằng vàng, chỉ có điều không hề có nét cứng và lạnh nào trong sự duyên dáng, thanh nhã của cô. Duy chỉ có nỗi đau đớn và thất vọng in dấu trên khuôn mặt nghiêm trang ấy. Anh chưa gặp người phụ nữ nào đẹp như vậy - nữ tính và mềm mại, gợi cảm và quyến rũ. Cô sở hữu những tông màu nóng bỏng, từ mái tóc vàng, đôi mắt hổ phách cho tới làn da màu mật trên mặt và đôi tay. Anh không thể ngăn mình tự hỏi liệu phần còn lại của cô có cùng màu không. Rời mắt khỏi cô, anh kéo mình khỏi ý nghĩ ấy. Anh đã thấy nhiều phụ nữ đẹp, nhưng cô gái này - anh quay đầu ngắm cô lần nữa và thấy đôi mắt hổ phách lại đang chiếu vào anh - là một phụ nữ đẹp tự nhiên, trong trắng và toàn vẹn.

Nghiến răng, Victoria giữ chặt dây cương khi cỗ xe xuống dốc. Đã nhiều lần cô về trang trại trên con đường này nhưng chưa bao giờ cảm thấy nó là nơi trú ẩn an toàn như vậy. Tim cô thít lại trong lồng ngực, nghẹt thở. Cô có thể làm gì đây? Làm sao cô có thể một mình chống lại hẳn? Ô, không phải một mình, cô tự nhủ. Bác Stonewall và Ruby biết cô đang gặp nguy cơ mất trang trại. Họ đâu biết người đàn ông tin mình là chủ nhân mới của trang trại không phải là kẻ yếu ớt người miền Đông. Không ai ngờ Mason T. Mahaffey là kẻ ghê gớm như thế.

Victoria hạ mắt nhìn Dora rồi đến khuôn mặt xương xương của Nellie. Cả hai đang ngắm ngôi nhà mà họ trông mong là tổ ấm mới. Nỗi cảm thông dâng tràn trong cô nhưng nó nhanh chóng bị xóa tan bởi cảm giác tủi thân. Chết tiệt!

Con đường dẫn xuống đỉnh núi bằng, qua rừng thông mát rượi trước khi cắt ngang đám tuyết tùng đi vào thung lũng. Một dòng suối với những cây dương, liễu và sung dâu ở hai bờ chảy ngang qua đồng cỏ xanh rậm rạp. Khi cỗ xe đến đường mòn dẫn vào nhà thì mặt trời đã ẩn mình sau rặng núi.

Ngôi nhà được xây chắc chắn, hoàn toàn quyện với rừng cây và vách núi. Từng khúc gỗ dày, cứng cáp gắn khít với nhau. Không có khe hở vì các khúc gỗ được đẽo bằng búa, rìu và các mặt đặt khít cạnh nhau. Mấy ống khói đồ sộ bằng đá ám khói đen, phần gỗ bị bào mòn bởi mưa gió. Ngôi nhà thể hiện rằng nó không những thuộc về nơi này mà còn tồn tại vĩnh viễn. Victoria cố nuốt xuống bất chấp cổ họng khô rát. Nơi này là tất cả những gì cô biết và muốn.

Cặp ngựa nhận ra chúng đã về nhà nên kéo nhanh cỗ xe trên đường mòn và dừng cạnh ngôi nhà. Victoria cuốn dây cương quanh bộ đỡ xe rồi nhảy xuống.

“Tôi nghĩ các người có thể vào nhà vì không thể ở ngoài này cả đêm được.” Cô quăng mấy lời đó về phía Nellie và Dora.

Mason xuống và buộc ngựa vào cuối xe. Cặp sinh đôi và Doonie ngồi yên trên ngựa, không chắc chúng nên làm gì.

“Victoria.” Mason khẽ gọi tên cô, Victoria quay đầu định nạt hấn, nhưng lời lẽ ngưng trên môi khi cô trông thấy cái nhìn cảnh báo trên mặt hấn. “Các em tôi không liên quan đến sự bất đồng của chúng ta. Đừng có đổ rắc rối của cô lên đầu họ.”

Victoria ném cho hấn cái nhìn tóe lửa và hiên ngang đi về hướng cổng. Bụng cô đảo lộn vì giận dữ, hòa lẫn với nỗi sợ hãi rằng Mason biết mình đang làm gì. Hấn cứng cổ và thông minh - người tự tin nhất cô từng gặp. Cô không biết phải nói gì với hấn, vì vậy cô bảo Nellie.

“Vào đi nào. Tôi sẽ nấu bữa tối.” Cô đi qua cổng tới hiên nhà, dừng chân và nhìn lại.

Dora đã được bế xuống, con bé đi ra đằng sau xe. Mason vói tay bằng Nellie xuống. Trước sự ngạc nhiên của Victoria, hấn mang cô gái đến hiên và đứng đó, vẫn bế bồng cô.

“Dẫn đường đi, cô McKenna,” hấn nói quả quyết, ánh nhìn thách cô dám thách mắc.

“Anh Mason, để em đi,” Nellie cất lời.

“Không. Em quá mệt rồi. Nghỉ một lúc đã, em có thể cố gắng sau.”

Victoria quay người về cửa nhà. Cánh cửa được làm bằng gỗ sồi nặng nề nhưng mở ra dễ dàng trên các bản lề sắt. Bước vào trong, cô đi trước qua hành lang dẫn đến giữa nhà. Đến cuối hành lang cô rẽ vào một căn phòng và đi tới chỗ chiếc ghế dựa nhồi bông có lớp vải may thanh nhã bọc bên ngoài.

“Đây là phòng khách,” cô thông báo.

“Đẹp quá,” ánh mắt Nellie lướt qua băng ghế dài bằng gỗ hồ đào, chiếc bàn tròn với khăn trải bằng lụa nằm chính giữa phòng, mấy chiếc ghế có chân được chạm trổ công phu và những bức tranh trang trí trên tường.

Không hiểu sao cái nhìn Mason dành cho Victoria đầy ý nghĩa, nhưng cô không có hứng giải mã nó mà tập trung củng cố lại khao khát để tránh xa sự hiện diện đầy áp đảo của hấn. Cô xoay người và đụng phải Dora đang lớn vờn cạnh cửa.

“Ồ,” cô nói và vói tay đỡ con bé. “Xin lỗi.” Victoria lao qua cửa vào hành lang. Cô đang treo mũ lên giá khi Mason bước tới cạnh cô.

“Victoria.” Hấn gọi tên cô với cùng âm điệu nhẹ nhàng ngọt ngào đã dùng ban nãy.

“Chắc hẳn là chúng ta không thân thiện đến mức dùng tên riêng, thưa ngài Mahaffey.” Con giận bưng bưng khiến giọng cô đầy khắc nghiệt.

Hấn lui lại để có thể trông rõ mặt cô. “Tôi nghĩ là có đấy. Nhưng chuyện đó có thể thảo luận sau. Nellie ốm nặng và rất mệt sau hành trình dài. Con bé yếu và cần thời gian để hồi phục”

Ánh mắt Victoria phóng tới cửa phòng khách nơi Dora đang đứng ngó họ. Rồi cô ngược nhìn Mason và cảm thấy cổ họng đột nhiên thắt lại. Hấn quá to cao, quá nam tính. Thật bất ngờ, lần đầu tiên trong đời cô nhận thức rõ một người đàn ông trong vai trò giống đực và cô là giống cái. Suy nghĩ của cô rối tung lên, cô vói tay mở một cánh cửa nhằm có việc để làm.

“Nellie và Dora có thể sử dụng phòng này.”

Mason bước tới cửa nhìn căn phòng nhỏ ngăn nắp. Hắn hất đầu về phía phòng ngủ đối diện và hỏi. “Phòng ai đây?”

“Phòng tôi” Victoria nói và quay lưng về phía cửa. “Anh và các em trai có thể ngủ ở nhà tập thể.”

“Không. Gia đình tôi và tôi sẽ ăn ngủ dưới cùng một mái nhà.” Giọng hắn cộc cằn, tuy nhiên cùng lúc đó lại dịu dàng kỳ lạ.

“Không!” Tim Victoria đập thình thịch nên cô phải há miệng thở và hòng thất lại vì đau đớn. Thậm chí chẳng có lấy một cánh cửa khóa giữa cô và hắn trong đêm! Hắn không dám mò vào phòng mình đâu, cô lý luận, khi hai em gái ngủ ngay bên kia hành lang. Ý nghĩ tiếp theo làm cô choáng váng. Gã đàn ông này dám làm bất cứ điều gì mà hắn cho là phải. Ngay khắc sau Victoria tự hỏi tại sao cô có thể nhìn hai tay hắn và biết rằng chúng sẽ thật dịu dàng trên cơ thể phụ nữ chứ?

“Đây là phòng gì?” Hắn bước tới cánh cửa kế phòng cô.

“Văn phòng của tôi. Tránh xa khỏi đó!”

Hắn mở cửa và sẫm soi. “Có ghế trường kỷ, tôi sẽ ngủ ở đó. Giờ xem trên này có gì đây?” Hắn hỏi nhưng không chờ câu trả lời mà vội sải những bước chân dài lên chỗ căn phòng đầu cầu thang rồi mở cánh cửa và quan sát bên trong. “Chỗ này được đấy. Hai giường lớn. Hai đứa sinh đôi sẽ ở với Doonie.” Hắn quay xuống dưới và đứng cạnh cô trước khi tim Victoria có thời gian lấy lại nhịp và thở chậm lại.

“Tôi đã bảo tôi không muốn anh ở đây!” cô kiên quyết.

“Tôi biết, nhưng chúng tôi ở đây rồi. Phải thích nghi thôi, Victoria.” Dường như Mason thích gọi tên cô thì phải. Hắn đi thẳng ra cửa. “Tôi sẽ bảo các em trai đỡ đỡ. Chúng tôi rất cảm kích về bữa tối. Tất cả bọn tôi đều đói.”

Victoria cố giấu cơn sốc khi nghe chỉ thị của hắn. Cô tự nhắc mình rằng cô không đơn độc. Cô có hai bác Ruby và Stonewall, họ sẽ đứng bên cô chống lại gã hống hách này.

“Victoria.” Hắn dịu dàng gọi và cố nhìn vào mắt cô. “Tôi tìm ông Stonewall Perry ở đâu đây?”

Victoria nghĩ đôi mắt hắn mang sắc xanh cô-ban như chén thủy tinh đựng đường trên tủ đồ sứ. Nhưng không chỉ thế. Chúng sâu thẳm, sắc sảo, đầy toan tính, và cho đến giờ đôi mắt chính là điểm đáng sợ nhất ở hắn. Victoria cảm thấy mình bị đe dọa qua đôi mắt ấy cùng với vóc dáng và thái độ quá tự tin. Cần phải nói gì đó với hắn để hắn biết cô chẳng chịu lép vế nên Victoria vội đáp trả.

“Anh không cần lo chuyến viếng thăm của anh chưa gây chú ý, ngài Mahaffey. Ông Stonewall cũng như những người làm công khác của trại MM biết anh ở đây. Họ sẽ tìm anh.”

Hắn khẽ cười sau khi liếc nhanh ra cửa. Đó là nụ cười nhếch mép rắn đanh, còn ánh mắt và nét mặt thì lạnh tanh.

“Tốt. Nếu họ muốn làm việc cho tôi thì họ phải biết điều.”

Victoria kìm lại vì không muốn cơn giận cuốn cô vào trận cãi vã với hắn. Thay vì thế cô đáp từ tốn. “Chúng ta sẽ phải chờ xem ai làm việc cho ai, ngài Mahaffey.”

“Cứ gọi tôi là Mason. Nếu chúng ta sống cùng nhau trong ngôi nhà này, dù chỉ một thời gian ngắn chẳng nữa, Victoria, chúng ta nên bỏ qua mấy trò trang trọng. Giờ cô có thể lo liệu bữa tối chứ? Cô biết nấu nướng phải không?”

“Ồ phải. Tôi biết nấu nướng - cũng như làm những việc khác đấy.” Victoria nạt hấn, cưỡng lại cảm giác bị mắc kẹt kỳ lạ khi mắt họ đối đầu với nhau.

“Ngay lúc này tất cả những gì tôi cần biết là cô có thể nấu nướng. Tôi sẽ tìm hiểu về... những việc khác sau.” Hấn kết câu với ẩn ý gần như có thể suy đoán được. Một nụ cười khế, xảo quyết xoắn lại nơi mép môi hấn.

Cô chăm chăm nhìn hấn trong một lúc lâu, rồi không nói lời nào cô quay gót, ngẩng cao đầu đi xuôi hành lang xuống bếp.

Bếp là phòng rộng nhất nhà. Một lò sưởi đồ sộ bằng đá tinh xảo nằm cuối phòng. Trước lò sưởi, trên sàn lót ván là tấm thảm dệt cùng hai ghế tựa với lưng ghế cao để ngăn hơi nóng từ ngọn lửa hừng hực. Trên mặt lò sưởi rộng là món đồ cô thích nhất, chiếc đồng hồ mặt kính mà ông bà ngoại cô đã mang tới miền Tây từ thời kỳ bốn chín[1]. Một chiếc bàn bằng gỗ sồi lớn, chắc chắn, với bề mặt được đánh tới sáng bóng, nằm giữa phòng. Ở góc xa nhất là bếp lò, quầy bếp và các giá chứa đĩa cùng đồ nấu nướng hàng ngày. Một tấm màn vải treo trên một thanh ngang bao quanh các giá, chỉ hở ngay giữa để lấy đồ dùng.

[1] Năm 1849 là năm mọi người đổ xô đến miền Tây nước Mỹ để tìm vàng.

Victoria yêu căn phòng này. Đây là nơi cô đã sống cùng cha mẹ trong những tháng mùa đông dài lạnh giá. Từ lúc cha mất, cô nấu và ăn một mình ở đây.

Victoria lấy lại tinh thần và bắt đầu nhóm bếp bởi cô nghĩ làm thế chứng tỏ được sự tự chủ của cô. Bếp lò đẹp đẽ này là món quà cha tặng cô mấy năm trước. Victoria tự hào về nó và cũng tự hào như thế về những món cô có thể nấu từ bếp lò này.

Cô đóng sập cửa ngăn lò sau khi đã nhóm lửa rồi giật phắt ấm trà, mang tới bên xô lấy nước. Tại sao cuộc đời cứ bày những trò chơi khăm hèn hạ, cô tự hỏi khi đập mạnh cái gàu bằng đá vào tường lúc treo nó lên. Tại sao mọi thứ không thể cứ như trước chứ? Tại sao Mason Mahaffey phải có mọi đặc tính cô không mong đợi chứ? Cô mãi nghĩ mà hoàn toàn quên Nellie và Dora cho tới khi Dora nói từ ngưỡng cửa.

“Chị Nellie và em muốn giúp.”

“Tôi không cần ai giúp!” Victoria nạt trước khi quay sang thấy Nellie đứng dựa vào khung cửa, run rẩy do cố di chuyển từ phòng khách đến bếp. Victoria xua đi cảm giác tuyệt vọng và nhận ra đôi mắt xanh đang van nài sự chấp thuận, cơ thể mảnh mai run rẩy. “Ý tôi là... không có mấy việc cho hai người làm. Tôi quen làm bếp một mình rồi, nhưng hãy ngồi đây, Nellie.” Cô kéo ghế khỏi bàn. “Cô có thể chỉ cho Dora cách dọn đĩa ra. Đây là sau khi nó rửa tay đã.”

Dora mở lòng bàn tay, giơ ra. “Có bẩn đâu.”

“Lần cuối em rửa là lúc nào?”

“Em chả biết.”

“Thế thì bẩn. Đổ nước vào chậu, rửa bằng xà phòng rồi lau bằng khăn đi.”

“Chị hách dịch thế! Gần bằng cô Lily.”

“Dora!” Nellie khẽ gắt.

Victoria lờ cô gái và nghiêm khắc nhìn xuống khuôn mặt bé nhỏ ngang ngạnh. “Đây là bếp của tôi, bát đĩa của tôi, và chỉ có tay sạch mới được sờ vào chúng.”

“Đây không phải là bếp của chị. Của anh Mason chứ!” Dora khoanh tay, nghếch đầu bướng bỉnh.

“Tôi sẽ không bàn việc này với một đứa con nít. Hoặc làm như tôi bảo hoặc về phòng khách. Tôi không quan tâm.”

“Thôi được rồi, nhưng ‘bàn’ là gì cơ?” Con bé bước hậm hực tới bồn rửa. “Sao em lại phải rửa còn chị Nellie thì không?”

“Nellie có rửa. Em mang chậu đến cho chị ấy rửa.” Victoria chỉnh lửa to lên, rồi mờ tấm màn bao quanh các ngăn đựng bát đĩa. “Đây là đĩa, nhưng trái khăn này ra trước đã. Có thể chúng ta đang ở vùng hoang dã, nhưng chúng ta vẫn là người văn minh.”

“Chị sẽ mang theo đám đĩa đẹp trong cái đồ thủy tinh đó khi chị đi à?” Dora vừa hỏi vừa mang chậu nước tới cho chị mình.

Ánh mắt Nellie dán chặt lên mặt Victoria, vẻ mặt cô gái quá khổ sở đến nỗi Victoria chỉ cảm thấy thương hại và lo lắng cho cô gái yếu ớt.

“Chị Victoria, đừng buồn! Anh Mason chẳng biết gì về chị. Em chắc chắn anh ấy không biết. Anh ấy là người anh trai tử tế nhất, đáng yêu nhất trên đời.” Trông cô ta như thể sắp bật khóc.

Victoria xúc động vì những lời của Nellie và không thể chịu nổi cảm giác này. Cô quay lưng về phía cô gái, đổ bột ra bát gỗ, không muốn nghĩ về sự khốn khổ của mình hay nỗi buồn của Nellie. Cô tập trung vào mớ bánh quy sẽ ăn kèm với chỗ xốt kem thêm vào món thịt sấy nhỏ.

Hơi nóng từ bếp lò làm ấm căn phòng, ánh sáng của những chiếc đèn dầu tạo ra màu hồng rực rỡ. Victoria đi từ lò đến bàn bếp, làn da cô ửng đỏ bởi ngọn lửa khi cô cúi người nhấc chảo bánh quy nâu vàng.

“Có lọ bơ ở chạn đấy, Dora.” Victoria không muốn thừa nhận với chính mình rằng cô sợ phải nghe thấy tiếng bước chân ngoài tiền sảnh nên hết sức chú tâm vào việc đang làm.

Mason đột nhiên lặng lẽ bước vào phòng. Ba em trai đứng trên ngưỡng cửa sau lưng hắn. Chỉ một cái liếc cô đã thấy bọn họ.

Mason đi giày da đánh, mấy em trai đi tất. Hiển nhiên giày ống đã được tháo ở ngoài cửa. Tất cả đều đã tắm rửa. Vẻ mặt Mason rất khó dò, không thân thiện nhưng cũng chẳng cău kinh. Cô nhận ra hắn vẫn mang dây đeo súng, như mấy cậu em trai. Đây là lần đầu tiên cô thấy hắn không đội mũ. Mái tóc đen dày xõa xuống trán, vài lọn đổ xuống tới chân mày. Mắt hắn lướt khắp phòng, không bỏ sót chỗ nào.

“Bữa tối gần xong rồi, ngài Mahaffey.” Victoria nói bằng giọng không mấy thân tình. Quay lưng về phía hắn, cô trút bánh quy vào một đĩa phẳng rồi đổ xốt kem thịt bò vào cái bát to, sau đó đặt đồ ăn lên bàn và cời tạp dề ra.

“Ôi chào!” Mắt Doonie như nuốt lấy chỗ bánh quy chín vàng, lọ bơ và đĩa mứt dâu. Tay thẳng

bé với lấy một chiếc bánh trước cả khi đặt mông xuống ghế.

“Trong nhà này chúng tôi cầu nguyện trước khi ăn, và đàn ông chờ cho tới khi phụ nữ đã yên vị rồi mới ngồi xuống.” Cô không cần biết Mason nghĩ sao. “Cậu có thể ngồi đó,” cô nói với cậu sinh đôi có khuôn mặt nghiêm nghị và chỉ tay. “Còn cậu ngồi cạnh cậu ta.” Thật dễ chịu khi nhìn khuôn mặt vui vẻ của Pete. “Doonie, cậu và ngài Mahaffey sẽ ngồi đầu kia bàn. Nellie, Dora và tôi sẽ ngồi đầu này để tiện lấy đồ ở bếp. Đó là chỗ ngồi của các người chừng nào còn ở đây. Khi ăn xong, gấp khăn ăn gọn gàng và để cạnh đĩa mình.”

“Trời đất!” Doonie phẫn nộ thốt lên.

“Em đã bảo anh chị ta hách dịch lắm mà.” Dora nói với vẻ đắc ý.

Sự căng thẳng kêu lách tách trong phòng. Mason đánh giá mức độ ngoan cố qua cái cảm hếch lên của Victoria. Đôi mắt vàng nâu mở lớn đầy kiên quyết khiến anh nghĩ tới đôi mắt của một con sư tử non. Anh mất lời cuốn, kiên định, nhưng anh vẫn cảm thấy nỗi đau bên dưới. Anh là người đầu tiên đi tới chỗ ngồi vừa được chỉ định, và những người khác làm theo. Khi họ đứng sau ghế của mình, Victoria đặt tay lên lưng Dora, đẩy con bé vào ghế, rồi ngồi xuống. Nellie đã ngồi vào chỗ.

“Cô có thể đọc lời cầu nguyện, Victoria.” Mason không thêm giấu vẻ ra lệnh trong giọng nói.

“Tôi định làm thế đấy ngài Mahaffey.” Victoria cúi đầu. “Lạy Chúa lòng lành,” cô nói to bằng giọng điềm tĩnh, rõ ràng, “chúng con cảm ơn Người vì những gì Người đã ban cho chúng con, những con chiên của Người, và ban những đồ ăn này để nuôi dưỡng thân xác chúng con. Amen.” Cô điềm nhiên nhìn Mason. “Anh có thể chuyển bánh quanh bàn trong khi tôi rót cà phê.”

Mason và gia đình hân ăn trong yên lặng. Victoria nghĩ họ ăn ngon miệng qua lượng thức ăn được tiêu thụ. Dora và Doonie dường như không thể lấy đủ mút dâu, và nếu Victoria ít khổ sở hơn, cô sẽ thích thú ngắm chúng ngấu nghiến thức ăn. Dáng điệu của Mason quá hoàn hảo và cô ngạc nhiên thấy Nellie cũng như thế. Cậu sinh đôi đang cố không nuốt lấy nuốt để đồ ăn trên đĩa, chúng thận trọng nhắc cốc cà phê để không làm đổ giọt nào ra khăn trải bàn. Chỉ có Doonie và Dora là vô tư tấn công chỗ thức ăn và làm đầy những vệt mút lẫn xốt ra lớp vải cạnh đĩa.

“Tôi đã gặp ông Stonewall Perry” Mason thông báo không riêng với ai, nhưng Victoria biết chúng nhằm thẳng tới cô. Cô lờ đi và đứng dậy để rót thêm sữa vào bình. Khi quay về bàn, cô mang theo đĩa bánh rán cô làm từ táo khô dự trữ năm ngoái. Cô định mang đến khu bếp nấu ngoài trang trại để bác Ruby cho nhân công, nhưng khi đặt chiếc đĩa xuống bàn trước mặt Doonie, cô mừng vì chưa mang chúng đi. Thằng bé nhìn chúng với đôi mắt mở to không tin trước khi ngó cô. Victoria gần như chắc rằng mình đã trông thấy sự thân thiện nhá lên trước khi cậu bé cup mắt xuống.

“Tôi đã gặp ông Stonewall Perry, Victoria.” Từ giọng điệu của hân, Victoria biết sự lãnh đạm của cô đã khiến anh chàng Mason Mahaffey tự tin cảm thấy bất an.

“Tôi nghe anh nói rồi,” cô nhẹ nhàng đáp và dùng khăn chấm miệng.

“Lát nữa ông ta sẽ lên nhà,” hân nói, tảng lờ vẻ thờ ơ của cô. “Ông ta làm ở đây bao lâu rồi?”

“Mười hai năm. Ông ấy biết từng cành cây ngọn cỏ trong thung lũng này, và được tất cả mọi người đi qua đây tôn trọng.”

“Ý cô là những kẻ ngoài vòng pháp luật.”

“Phải.”

“Ông ta có phải là tội phạm không?”

“Đi mà hỏi ông ấy.”

“Có nghĩa là cô sẽ không giúp tôi.”

“Đương nhiên là không rồi. Sao tôi lại muốn giúp chứ?”

“Tôi có thể nghĩ ra vài lý do đấy.”

“Tôi muốn nghe đấy, nhưng không phải bây giờ. Giờ ăn không phải là lúc để bàn công việc.” Cô nói bằng giọng lạnh lùng, không quan tâm.

Đôi mày sẫm của Mason nhíu lại thành cái cau dữ tợn trước lời khiển trách của cô. Victoria quan sát hẩn. Và rồi, như thể có ma thuật, ý nghĩ nào đó khiến hẩn thích thú và nụ cười trên người nở trên môi hẩn. Victoria nghĩ đến việc đá hẩn dưới gầm bàn. Cô tin chắc mình có thể đạp vào cẳng chân hẩn nếu nhắm cẩn thận. Ý nghĩ làm cho thể xác hẩn đau đớn thật hấp dẫn, nhưng cô quyết định sẽ không mạo hiểm tặng cho hẩn sự thỏa mãn khi đá lại, cô biết hẩn có thể làm thế. Có những cách khác để chọc giận hẩn.

“Đây là chuyến đi đầu tiên đến Wyoming của cậu à, cậu Mahaffey?” Cô cười thân mật và chuyện trò với Pete.

Cậu ta bắn một ánh mắt sang anh trai, nhưng nháy mắt khi nhìn cô. Cặp sinh đôi là những cậu bé rất đẹp trai. Cậu bé á? Victoria đột nhiên nhận ra bất chấp đáng vóc mảnh khảnh rắn chắc, họ ít nhất cũng phải bằng tuổi cô.

“Ồ, vâng, đúng thế, ma’am[2]. Nhưng một khi đã lên núi thì cũng chẳng khác gì Colorado cả.”

[2] Cách xưng hô lịch sự với phụ nữ.

“Thế sao? Tôi chưa bao giờ đi xa hơn trăm dặm cả. Tôi được sinh ra ở đây. Mẹ tôi là giáo viên nên tôi không cần đi học xa. Tôi muốn nghe những câu chuyện về Colorado đấy.”

Nụ cười của Pete nở rộng hơn. “Và tôi rất vui lòng mà kể, ma’am.”

Victoria khẽ mỉm cười và để ánh mắt bay qua bàn tới chỗ Mason. Đôi mày của hẩn kéo xuống thành một đường thẳng. Hẩn đã nhận được thông điệp. Cô đã chỉ cho hẩn thấy! Cô cười thầm và cho phép ánh mắt nấn ná trên khuôn mặt Pete. Một kế hoạch đang định hình. Mason Mahaffey sẽ không thể xua cô ra khỏi nhà của cô! Cô sẽ ở lại, bằng cách này hay cách khác.

“Tôi nghĩ anh cũng có nhiều chuyện để kể về những chuyến đi của mình đấy nhỉ, ngài Mahaffey,” cô nói với Mason bằng giọng ngọt như đường. “Tôi khó lòng chờ được nghe chúng.” Victoria nhìn lại Pete như thể cô không rời mắt khỏi cậu ta được.

“Tôi dám chắc cô không chờ được!” Victoria hết sức hài lòng khi nghe tiếng lầm bầm cho tới khi liếc hẩn và thấy ánh mắt đờ đờ sát khí. Cô hơi sợ nhưng không rút lui. Cô trở lại với Pete và tiếp tục cười vui vẻ.

“Trước đây tôi chưa từng thấy cặp sinh đôi nào giống hệt nhau. Mẹ các cậu có gặp khó khăn khi phân biệt các cậu không?”

“Không đâu, ma’ám. Tôi đeo một sợi chỉ trên cổ tay cho tới khi Clay bị đánh bay một chiếc răng. Trước đây chúng tôi hay đổi sợi chỉ để trêu mẹ.” Pete cười và nhìn anh sinh đôi của mình. “ Dĩ nhiên tôi biết mình là Pete và Clay biết anh ấy là Clay, nhưng tôi không nghĩ bố có thể phân biệt được.”

Tuyệt vời làm sao khi sống trong gia đình có anh chị em, Victoria thích thú nghĩ. Nhớ về thời thơ ấu cô đơn của mình, cô cảm thấy hối tiếc kỳ lạ vì chưa từng nếm trải cảm giác anh chị em trong gia đình yêu thương nhau.

Tiếng loẹt xoẹt khi chiếc ghế của Mason bị đẩy trên mặt sàn lát ván làm cô chú ý. Về mặt hân hoan tỉnh và thành thật, nhưng sự kiên quyết lấp lóe trong mắt.

“Tôi muốn nói chuyện với cô... trong văn phòng, Victoria.” Hân nói với sự tự tin đến bực mình.

“Sau khi bàn và bếp được dọn đã, ngài Mahaffey.” Cô đứng dậy, quay lưng về phía hân. “Dora, ba chúng ta sẽ làm việc này. Tôi sẽ chuẩn bị nước rửa. Em vét bát đĩa rồi mang tới quầy bếp. Nellie, cô ngồi đó lau khô bát đĩa, sau đó đưa cho Dora để con bé xếp bàn cho bữa sáng mai. Để nguyên lọ muối, bơ và mứt trên bàn, Dora, và nhớ đây để không bị bụi.”

Về mặt Dora là sự nổi loạn. “Em phải làm à, anh Mason?”

“Em muốn học cách quán xuyến nhà cửa đúng không? Anh nghĩ em học những gì Victoria dạy là rất có lợi.”

Victoria không thể nào tin âm thanh dịu dàng ấy xuất phát từ miệng của gã đàn ông lạnh lùng này. Nhìn hân, cô thấy sự dịu dàng đã biến đổi hoàn toàn về mặt hân.

“Thôi được rồi. Nhưng mà em muốn ngắm cả ngôi nhà nữa chứ không chỉ cái bếp cũ kỹ này.”

“Em sẽ đi nhưng phải làm xong việc của mình đã.” Hân đặt những ngón tay dưới cằm con bé và khẽ lắc. “Khi nào xong việc ở đây, em với chị Nellie vào nghỉ trong phòng của các em đi nhé. Anh trông cậy em giúp đỡ chị cho đến lúc chỉ khỏe hơn đây.”

“Được mà anh Mason. Em sẽ giúp.” Dora trang trọng hứa. .

“Anh biết là em làm được được mà, má đào, nếu không anh đã không nhờ em.”

Mason đi cùng các em trai ra hành lang. Victoria nghe thấy họ chuyện trò khi đi từ phòng nọ sang phòng kia, và cô co rúm người trước ý nghĩ những người lạ đang lang thang trong nhà mà không ai biết.

Chương 3

“Trời đất ơi, Victory! Bác chưa từng thấy nhiều việc xảy ra dồn dập đến thế.” Từ dãy nhà tập thể, bác Ruby hấp tấp băng qua sân, thậm chí trong ánh chiều tà Victoria cũng trông thấy nét lo lắng trên khuôn mặt tròn nhó của bác. “Chưa hết việc này lại chồng lên việc khác.”

Victoria đổ nước rửa bát ra đất. “Bác Stonewall lại gặp rắc rối với Kelso ạ?”

“Không. Không phải thế. Sage mới đến, toi tả. Bác dám chắc thằng ấy còn mạnh hơn sói hoang, thế mà chân và vai lại bị thương. Bác phải trị thương cho nó không thì đã lên đây sớm hơn, ngay lúc bác thấy cháu về cùng nhóm người đó. Bác há hốc miệng luôn đấy, vì quá ngạc nhiên. Chúa ơi, Victory, chuyện quái gì thế hả? Ông Stonewall bảo đấy là hấn - M.T. Mahaffey!”

“Đúng là hấn! Bác Ruby ơi, hấn ta và gia đình chuyển đến đây ở rồi đòi kiểm soát trang trại. Và cháu chẳng thể làm gì.”

“Ôi trời! Stonewall bảo hấn không phải tên ảo lả đâu, Victory. Ông ấy nói hấn là loại lạnh lùng, tàn nhẫn.”

“Hấn chẳng phải loại yếu ớt. Ôi bác Ruby ơi, cháu sợ quá!”

“Sợ á? Hấn không... Sao lại phải sợ thằng con hoang đó! Bác sẽ giết hấn! Hấn mà đụng đến một sợi tóc trên đầu cháu thì bác sẽ ăn thua đủ với hấn!”

“Không phải. Không phải vậy. Cháu không sợ hấn sẽ làm hại cháu.” Victoria vội nói ngay. “Nhưng hấn định ở lại đây luôn! Họ đã nói về chuyện cháu sẽ mang theo những thứ gì khi ra đi rồi.” Nỗi hốt hoảng lại xâm chiếm cô, và cô cảm thấy như thể có một bàn tay vô hình đang bóp nghẹt hơi thở mình.

“Kìa, bình tĩnh nào, cháu yêu. Nói suông chẳng giải quyết được vấn đề gì. Phải hành động. Gã đó không biết hấn đang chống lại ai. Cả tá đàn ông sẽ xử hấn ngay nếu hấn dám động đến cháu.”

“Cháu biết, nhưng cháu không thể để điều đó xảy ra. Hấn đã trả tiền cho Robert và sở hữu sổ đỏ và có quyền với mảnh đất này, hoặc là hấn nói vậy thôi. Nhưng cháu không quan tâm. Ngài Schoeller nói cháu cứ ở đây cho đến khi ông ấy khiêu nại, và cháu sẽ làm thế.” Victoria không cảm thấy cương quyết như lời cô vừa nói. Chán nản là từ chính xác nhất để mô tả cảm giác của cô lúc này.

Bác Ruby lấy chiếc chậu rửa từ tay cô và treo nó lên tường ngoài, dưới hàng hiên. “Tất nhiên rồi cháu. Bác chưa từng tính dùng đến...”

Một âm thanh vang lên thu hút sự chú ý của Victoria và cô bước vội đi. Có người đang gõ phím cây đàn xpinet^[3] của cô! Âm thanh lộn xộn chói tai phát ra từ chiếc đàn nhỏ khiến hòng cô ghen lại vì sợ hãi. Cô coi cây đàn như một vật báu vì nó là món quà cha tặng cô vào dịp sinh nhật thứ mười sáu. Cô chạy vào phòng khách.

[3] Là một loại nhạc cụ có dạng như đàn piano hoặc organ nhỏ.

“Dora!” cô hét. “Dừng ngay!”

Dưới ánh sáng chiếc đèn đặt trên cái bàn tròn, Victoria thấy tấm khăn hải bàn bằng lụa với các đường diềm duyên dáng xung quanh đang nằm thành một đồng dưới chân Dora. Con bé đứng trước cây đàn, nện bàn phím bằng cả hai tay. Nó giật mình xoay lại nhìn Victoria, rồi trâng tráo động nắm tay xuống lần nữa. Victoria co mình trước âm thanh chát chúa và lao đến chỗ con bé.

“Dora!” Giọng Mason vang rền như sấm trong phòng làm Victoria khựng lại trước khi đến chỗ đứa trẻ.

Dora vội quay lại và hất tay để đóng nắp bàn phím lại như cũ. Sau đó, chân nó kéo lê tấm khăn trải bàn bằng lụa khi đi về phía anh trai. Victoria ngây người, không thể tin vào mắt mình. Cô nghe tiếng thở gấp và nhận ra đó chính là hơi thở của cô.

“Có phải của chị ta nữa đâu, anh Mason. Khi nào chị ta đi em sẽ rất vui mừng. Em không thích chị ta. Chị ta không cho em làm gì hết.”

Mason sai hai bước dài đến bên Dora rồi nhắc nó lên khỏi chiếc khăn lụa, sau đó đặt mạnh con bé xuống đất.

“Nó là của cô ấy! Kể cả có không phải chẳng nữa thì em cũng không có quyền động vào, bởi vì nó không phải của em. Nhìn xem em đã làm gì với cái khăn?” Anh nhặt chiếc khăn, giơ lên để con bé nhìn. Nét mặt Dora vẫn đầy chống đối.

“Em không nghĩ nó đẹp tí nào.” Ánh mắt nó thách thức hướng về phía Victoria.

“Anh cũng không chấp nhận sự xấu xược của em đâu, cô nương.” Mason phát mạnh vào hông nó. “Đi ngủ ngay. Anh sẽ nói chuyện với em sau.”

Rõ ràng Dora sững sốt vì bị đánh nhưng không chịu biểu lộ cảm xúc đó. Con bé vừa đi vừa giậm mạnh chân trên hành lang, ngang qua Nellie vừa bước ra khỏi bếp.

“Con bé đó phải bị đánh rộp hông!” Bà Ruby đứng với hai tay chống hông, mái tóc đỏ điểm những vệt xám xố quanh khuôn mặt.

“Không,” Nellie nhẹ nhàng nói. “Con bé cần có người yêu thương. Nó đã không được yêu thương từ lúc mới lên ba.”

Ánh mắt Mason không thể rời khuôn mặt choáng váng của Victoria.

Nước mắt ấm nóng đọng đầy trong mắt Victoria. Cô không thể nén chúng lại nữa dù đã cố hết sức. Cô cảm thấy như thể mình đang đứng trên rìa vách đá và nếu di chuyển thì cô sẽ rơi xuống vực thẳm.

“Tôi xin lỗi.” Mason lặng lẽ nói và đưa chiếc khăn. Cô ngây người cầm lấy. “Tôi hy vọng nó chưa hỏng. Tôi không biết nhiều về trẻ con nhưng tôi đang học - nhanh hết mức. Tôi sẽ cầm con bé vào đây trừ khi Nellie đi cùng nó.” Anh chờ đợi và khi Victoria không nói lời nào, anh đi tới cửa rồi nhìn lại và thấy cô đang nhìn chăm chăm vào một bức tranh trên tường, mắt đắm lệ, bờ môi run rẩy.

Bà Ruby đối mặt với Mason ngay khi anh bước vào hành lang.

“Giờ đứng im đó. Tôi muốn nhìn cậu.”

“Bác là ai?”

“Tôi chính là Ruby.” Bà đứng khoanh tay ngang bộ ngực đồ sộ, hai chân giang ra, đầu hếch lên. Bà làm Mason liên tưởng tới hình ảnh chú gà trống. Anh nghĩ khi còn trẻ chắc bà rất đẹp, và những đường nét xinh đẹp vẫn còn đó trên gương mặt phúng phính. Khuôn miệng phía trên chiếc cằm chẻ ba đang mím lại, đôi mắt nâu sống động chẳng chút thân thiện.

“Tôi là Mason Mahaffey.”

“Tôi biết cậu là ai. Tôi muốn xem cậu trông ra sao. Tôi đã thấy đàn ông ra ra vào vào thung lũng này mười năm rồi và tôi đã học được cách đánh giá một gã chỉ qua vẻ ngoài.”

“Vậy kết quả thế nào?”

“À, chẳng dễ chịu chút nào,” bà nói với cái lắc đầu ngao ngán. “Cậu không phải là kiểu người biết chịu thua, nhưng thế cũng chẳng nghĩa lý gì. Bọn ta sẽ không để cậu chiếm nhà Victory đâu.”

“Tôi đang tự hỏi bà chạy đi đâu đấy, Ruby.”

Người đàn ông bước ra từ bóng tối cuối hành lang là một người cao to, ngực rộng với đôi tay cơ bắp, râu ria sạch sẽ, mái tóc muối tiêu được cắt gọn gàng đến cổ. Ông treo mũ lên giá rồi bước đến cạnh người phụ nữ cao chưa tới vai ông.

“Chào cô,” ông chào Nellie đang đứng dựa vào tường. “Anh thêm một tách cà phê, Ruby ngọt ngào, nếu còn sót lại chút nào trong ấm,” ông nói qua đỉnh đầu bà Ruby.

“Còn đấy anh yêu. Ôi trời, tối nay đèn trong nhà sáng choang. Em chưa thấy cả nhà sáng trưng như thế này trừ cái đêm ông McKenna ra đi.”

Mason đi vòng qua họ tới bên em gái. “Em có cần anh giúp không Nellie?”

“Không ạ. Em chỉ đang đứng nghỉ một chút trước khi về phòng thôi.”

“Đây là em gái tôi, Nellie Mahaffey,” Mason giới thiệu với ông Stonewall. “Lúc này ông đã gặp các em trai tôi.”

“Chào cô. Tôi nghĩ cô đã gặp Ruby rồi.”

“Chào bác. Xin phép mọi người cháu về phòng nghỉ.” Nellie không rời mắt khỏi khuôn mặt anh trai.

Mason quan sát cô đầy lo lắng. “Em sẽ ổn chứ?”

“Ồ, Vâng. Em ổn mà.” Giọng nói run run đã phản bội cô. Có vẻ như sau vài bước loạng choạng cô đã đứng vững và đi xuống hành lang. Mason không rời mắt khỏi em gái cho tới khi Nellie khuất trong phòng ngủ.

Victoria phủ tấm khăn lên cây đàn sau khi trùi mền lướt tay lên lớp gỗ bóng láng. Chẳng phím đàn bằng ngón nào bị nứt vỡ hay tróc mẻ, hơn nữa vì không nghe tiếng phụt của lò xo bị đứt nên cô biết cây đàn chưa bị hư hại. Sau khi thổi tắt đèn, cô đứng siết hai tay lại với nhau và tựa cằm lên đó. Victoria chỉ ao ước được trốn vào phòng mình, cài then, rồi để tất cả những khổ nỗi này chảy ra khỏi cơ thể. Cô tự nhắc mình rằng suốt tháng nay cô đã biết ngày này sẽ tới. Còn sốc khi nhận tin Robert đã bán trang trại thực là kinh khủng, nhưng vẫn chẳng là gì so với việc gặp Mason Mahaffey và gia đình hắn. Không chỉ gặp mà còn phải để họ ở đây, trong nhà cô,

chạm vào những món đồ mà cô và mẹ đã cố hết sức nâng niu gìn giữ.

Cô sẽ chẳng giành được gì nếu cứ ngồi hờn dỗi trong bóng tối mà suy ngẫm về tương lai ảm đạm. Ý nghĩ ấy làm Victoria tỉnh khỏi cơn mê. Cô đã được rèn luyện nhiều năm để đối diện với mọi biến cố, do đó cô hít một hơi thật sâu, vuốt lại tóc, hất bím tóc vàng óng dài qua vai rồi đi ra hành lang. Cô theo những tiếng nói đến bếp và đứng ở ngưỡng cửa một chút trước khi vào phòng.

Mason, bác Ruby và bác Stonewall đang ngồi cạnh bàn, mấy cốc cà phê còn phân nửa nằm trước mặt. Mason đứng dậy khi cô vào phòng. Victoria không nhìn hấn mà đi thẳng tới giá, lấy một chiếc cốc rồi qua bên lò nhắc ấm cà phê rót đầy vào. Cô đi quanh bàn và ngồi xuống cạnh bác Stonewall. Bọn ta chống lại người, đồ khốn, cô giận dữ khi ném ánh mắt thách thức lên mặt Mason.

“Dora có làm hỏng đàn của cô không?” Mason hỏi và Victoria muốn cười khẩy trước sự quan tâm trong giọng hấn. Cô không trả lời, chỉ lắc đầu. “Tôi đang nói với vợ chồng ông Perry rằng Nellie sẽ dạy dỗ con bé và trông chừng để nó biết nghe lời.”

“Tôi không quan tâm chuyện gia đình anh, ngài Mahaffey. Tôi muốn biết khi nào anh sẽ đưa các em rời khỏi nhà tôi,” Victoria nói đầy thù địch. Chẳng còn chút ngần ngại và mọi phép lịch sự giả tạo đã biến mất.

“Tôi sẽ không đi đâu cả, Victoria. Thứ nhất, tôi đã mua nơi này, đã trả đầy đủ và có giấy chứng nhận sở hữu. Thứ hai, tôi định sống cùng các em dưới một mái nhà cho tới lúc chúng có thể tự đi trên đôi chân mình.” Đó là một tuyên bố bình thản và dứt khoát.

“Anh đã bị lừa. Robert không có quyền bán trang trại cho anh vì bất động sản này không phải của anh ta. Cha để lại cho tôi!” Giọng cô cao vút và chẳng còn chút hơi sức, không giống bình thường chút nào.

“Luật sư của anh cô đã cho tôi xem di chúc có chữ ký của cha cô với nội dung để lại toàn bộ những tài sản có giá trị cho Robert McKenna.” Hấn nói bằng giọng điềm nhiên và chắc chắn khiến cô mất bình tĩnh.

“Đó là giả! Cha tôi viết di chúc một tuần trước khi mất. Bác Stonewall làm chứng.” Đôi mắt cô rực lửa như hai viên đá hổ phách. Đầu cô căng ra, hai mắt nhúc nhối, và lần đầu tiên trong đời cô thật sự muốn đâm đá ai đó. Ý nghĩ ấy thật kỳ cục. Chỉ có mình cô bề mặt khi cố tấn công Mason Mahaffey mà thôi.

Mason trở nên căng thẳng, ánh mắt bất động. “Thế di chúc thật đâu?”

“Ở chỗ luật sư của tôi tại thành phố South Pass. Ông ấy bảo tôi cứ ở lại trang trại và đó là điều tôi sẽ làm,” giọng cô cứng đờ vì cố kiềm chế.

Một thứ cơ xoắn nơi khoe miệng hấn, ánh mắt lướt qua ba khuôn mặt chẳng chút thân thiện đang ngồi đối diện. “Cô nghĩ chúng ta nên làm gì trong khi chờ mọi việc được giải quyết? Kiện tụng mất thời gian đấy.”

“Tôi nghĩ anh nên mang cả gia đình quay lại thành phố. Ngay từ đầu việc các người tới đây đã là liều mạng vô ích.” Bờ môi run run phần nào thể hiện ra bên ngoài cảm giác tuyệt vọng của cô.

“Tôi sẽ không làm thế. Tôi cũng được biết là tranh chấp tài sản chiếm tới chín phần mười các vụ kiện.” Anh mắt hấn ép cô phải nhìn lại. Chẳng có chút nao núng nào trên khuôn mặt quá tự

tin của hắn.

“Tôi nghĩ cậu không biết mình đang chống lại cái gì đâu, chàng trai.” Ông Stonewall ra hiệu cho bà Ruby rót đầy mấy tách cà phê.

“Có chứ. Qua cảnh sát trưởng, tôi biết cảnh sát chẳng thể làm gì ở vùng đất ngoài vòng luật pháp này. Tuy nhiên, tôi đã quen chiến đấu để giữ những gì thuộc về mình.”

“Láo toét!” Bà Ruby khịt mũi và dằn mạnh ấm cà phê xuống bàn. “Cậu định chiến đấu bằng cái gì? Có tới năm chục tên tội phạm lai vãng ở thung lũng này. Nếu không có Victory và ông Stonewall thì cậu chẳng thể sống sót!”

“Tôi cũng biết thế, và tôi định đề nghị ba người ở lại cho đến lúc tôi có thể thiết lập tình trạng trung lập như ông Marcus McKenna trước đây.”

“Anh đề nghị gì cơ?” Victoria nghĩ mình sắp mất bình tĩnh vì giận điên lên. Quá láo xược! “Anh đề nghị tôi ở lại trong nhà của chính tôi sao?” Cô suýt nghẹn thở, tim nện thình thịch cùng cơn thịnh nộ. “Đồ ngu! Mạng sống của anh và lũ em anh phụ thuộc vào tôi và bác Stonewall. Cả tá đàn ông ở nhà tập thể sẵn sàng bắn anh rút xuống yên ngựa mà không chớp mắt nếu biết anh đang cố đoạt trang trại từ tay tôi.”

“Đấy là điều tôi muốn cô thừa nhận, Victoria. Tôi muốn cô lật ngựa ván bài. Cô đang đe dọa sẽ cho đám bạn ngoài vòng pháp luật tấn công tôi à?” Đôi mắt hắn nheo lại một cách nguy hiểm và trừng trừng nhìn trả lại cô.

“Tôi không muốn, nhưng sẽ làm thế trước khi bị đẩy khỏi nơi này.” Má cô đỏ rực và đôi mắt hổ phách trông như con mèo rừng dữ dằn mà có lần Mason đã vây hãm.

“Tôi không nghĩ vậy. Thực ra tôi sẵn lòng cược bằng mạng mình là cô sẽ không làm thế. Cô sẽ chia sẻ nơi này với tôi cho đến khi tòa án giải quyết xong tranh chấp của chúng ta.”

“Anh gọi chia sẻ là ở trong nhà tôi, ăn đồ ăn của tôi, để cái gia đình thô lỗ, phá hoại của anh xáo tung nhà tôi lên sao?” Cô biết đoạn cuối mình nói không đúng, nhưng không hề kìm lại.

Sự im lặng kéo dài tưởng như vô tận trong khi cô nuốt cục nghẹn đau đớn xuống họng.

“Tôi sẽ trả tiền ăn,” Mason lặng lẽ nói và nhìn ông Stonewall. “Ông Perry, các em trai và tôi sẽ cùng gánh vác công việc. Tôi thấy có ngựa thảo nguyên trong bãi quây. Chúng đã được thuần hóa chưa?”

Những tiếng nói cuộn xoáy quanh tai Victoria, nhưng cô không biết họ đang nói gì. Mason Mahaffey đã phát đi tối hậu thư. Cách duy nhất để đuổi hắn khỏi thung lũng là phải giết hắn! Vì sao hắn dám chắc cô sẽ không làm thế? Cô không thiếu cơ hội. Cô chưa bao giờ đòi hỏi bất cứ điều gì từ những kẻ lai vãng quanh đây. Luôn có bữa ăn nóng sốt và một chiếc giường cho bất kỳ kẻ lang bạt nào. Đôi khi có kẻ bắt hươu gây chút rắc rối, nhưng gã sẽ sớm học được rằng gã đang chống lại nhóm tội phạm coi trang trại MM như thiên đường của sự an bình. Tội phạm đến thung lũng trong tình trạng ốm hoặc bị thương, nhận được sự giúp đỡ rồi lại lên đường. Không một con gia súc nào của trại MM bị xâm phạm, không một lời bất kính - dù chỉ thì thầm - về Victoria hay bác Ruby. Nhiều lần Victoria biết có người bám theo cô trên đường từ trang trại đến thành phố để đảm bảo cô được an toàn. Những người này nghĩ sao về việc Mason Mahaffey chuyển vào nhà cô? Chỉ cần họ đánh hơi được cảm giác sầu khổ của cô thì Mahaffey có trốn đâu cũng không thoát.

“Bác Stonewall.” Cô phá vỡ dòng suy tưởng và cắt ngang câu chuyện của ông về cách cắt đồng

cổ cao ngang gối ở đằng dưới thung lũng và phơi khô để dùng cho mùa đông. “Họ sẽ nghĩ sao?” Cô nói như thể chỉ có mình và người quán đốc trong phòng.

“Ồ, bác không biết, Victory. Chủ yếu phụ thuộc vào cháu thôi. Nếu cháu bảo là không được chào đón thì cậu ta sẽ không được chào đón.”

“Ngoài nhân công thông thường còn ai ở đây nữa?”

“Ruby?”

“Ike Ammunson phi ngựa đến với một cậu mắt híp trông như lai giữa gà trống và chồn hôi. Jim Lyster đã ở đây một, hai ngày rồi... bị tào tháo rượt như lời hắc kê cho Cá Bế. Sage Harrington nữa, nhưng cháu đã biết rồi. Bác đoán cậu ta nghĩ trang trại MM là nhà rồi đấy. Mỗi lần gặp rắc rối là lại đến. Lần này cậu ta đến với hai lỗ trên người. Thằng ấy không tề đầu. Có hơi hoang dã, nhưng mà không tề.” Đôi mắt nâu sống động của bà Ruby đặt lên Mason. “Chẳng có người nào ở đây không điên tiết nếu Victory thốt một lời về lý do cậu đến nơi này. Con bé là cô gái trẻ trung xinh đẹp duy nhất trong vùng và họ đặc biệt tự hào khi trông chừng nó.”

Mason dựa người vào ghế với vẻ biếng nhác, hai tay khoanh ngang ngực. Ruby buộc phải thừa nhận Mason là gã đẹp trai với mái tóc đen xoăn và đôi mắt xanh sáng như bạc tương phản với làn da rám nắng. Bà cũng thấy đôi vai rộng và cái hông hẹp. Gã này có vẻ thiện chiến. Nhưng liệu có phải là tay thiện xạ? Đôi tay hắc dài và thon, dây đeo súng thì bạc phếch, còn đôi giày ống đã sờn nhưng vẫn chắc chắn.

Qua nhiều năm sống tại trang trại MM, Ruby đã trở thành người quan sát nhạy bén. Trước đó, bà làm việc tại quán rượu cho tới một đêm ông Stonewall đến và đái bà một ly. Nửa giờ sau ông hỏi liệu bà có muốn sống ở trang trại không. Bà nói “có”, và ông nhắc bà lên ngựa rồi phi đến thung lũng này. Đó là đêm may mắn nhất đời bà. Lúc ấy bà đã yêu Stonewall và đến giờ vẫn yêu ông.

“Tôi đồng ý Victoria là một cô gái đẹp,” Mason đều giọng. “Tôi hy vọng các em gái của tôi cũng nhận được thái độ tôn trọng như thế.”

“Cháu phải làm gì đây bác Stonewall?” Victoria mệt mỏi hỏi. “Cháu có thể làm gì để nhờ đám đàn ông hộ tống họ về thành phố? Nếu làm vậy, cháu sẽ phải nói lý do cháu không muốn những người này ở đây. Một người nào đó có thể hành động để đảm bảo anh ta...” cô hất đầu về phía Mason “... không quay lại nữa. Tệ hơn nữa, cháu không muốn làm hại Pete và Clay, ơn Chúa là sẽ không ai dám phụng hại đến Nellie hay hai đứa nhỏ. Cháu phải làm gì hả bác Stonewall?” cô căng thẳng hỏi lại.

“Cháu không cần phải hỏi, Victory. Cháu biết phải làm gì. Vấn đề có thể tệ hơn nhiều. Cậu ta có thể đến cùng một lũ bắn thuê và chúng ta sẽ phải đo súng.” Khuôn mặt rầu rĩ, từng trải của Stonewall dịu đi khi ông nhìn cô gái. Khi ông mới đến trang trại, Victoria chỉ là một cô bé tóc vàng, thân thiện hơn cả chó con. Kể từ đó ông chưa từng thấy cô hại ai. Ông ước, bằng cả trái tim, là ông có thể làm gì đó để xoa tan nỗi lo âu trên mặt con bé,

Victoria đứng dậy, mắt đắm lệ. Cô gắng nhìn lên mặt Mason.

“Thế thì ở lại đi, đồ khốn! Nhưng đừng trông chờ tôi sẽ hợp tác. Tôi sẽ cố hết sức để làm cho anh cũng phải khổ sở như tôi. Và tốt hơn hết anh hãy kiểm soát con bé đó...” cô vẫy tay về hướng nhà trước “... nếu không tôi sẽ quất roi vào mông nó. Tôi sẽ không để mình bị đối xử như người ngoài trong chính ngôi nhà của mình đâu. Và một điều nữa...” Tiếng đồ loảng xoảng cùng tiếng thủy tinh vỡ cắt ngang lời cô. “Lạy Chúa tôi! Gì nữa đây?” Thở khó nhọc, cô lao vội đến cửa.

Dora trong bộ áo ngủ dài thượt đang đứng nhìn xuống đồng thủy tinh vỡ vớ vể bực tức. Con bé liếc nhìn lên khi Victoria băng qua cửa.

“Không phải lỗi của em. Cái đồ xấu xí cũ kỹ đó tự rơi.”

Victoria quỳ xuống, cầm một mảnh vỡ của chiếc bát thủy tinh đựng món thạch vị việt quất của mẹ. Cái nắp bị vỡ thành hình chữ V còn chiếc bát thì nát vụn thành ngàn mảnh nhỏ. Sự sống sờ tan dần, thay vào đó là cơn thịnh nộ sục sôi.

“Quá lắm rồi đấy! Mà đang làm gì ở tủ đồ sứ hả?” Từng lời thoát ra như những tiếng kêu bị bóp nghẹt.

“Không phải của chị nữa,” Dora xác xược.

Không còn lời nào thốt khỏi miệng nó nữa khi Dora bị tóm khỏi mặt đất. Đôi giày của Mason kêu lạo xạo trên chỗ thủy tinh vỡ, một tiếng nguyên rửa bật ra từ môi anh.

“Em chỉ định xem nó thôi mà anh Mason!” Dora hoảng hốt kêu khi thấy vẻ mặt anh. “Anh sẽ làm gì em?”

“Rồi em sẽ biết, nhóc con.” Mason ôm Dora dưới tay như một bao bột và giận dữ sải bước về phía căn phòng con bé ở cùng Nellie.

Nellie đứng ngập ngừng ở cửa, tóc đổ quanh vai. “Ôi trời, Dora đã làm gì thế? Em đang đi tìm con bé, anh Mason.”

Mason không nói một lời, khuôn mặt tối sầm dẫn cả hai em gái vào phòng và đóng cửa.

Pete đã phóng xuống dưới cầu thang vì tiếng đổ vỡ. Cậu cúi xuống cạnh Victoria và cầm mảnh thủy tinh lỏm chớm từ tay cô.

“Ôi, tiếc quá. Hẳn là một món đồ đẹp.” Thật lạ là giọng cậu nghe giống Mason, và những từ ngữ đầy thương cảm đó xé nát tim cô.

Victoria đứng bật dậy, khuôn mặt nhăn nhó đầy khổ sở. “Đây là mơ. Chúa ơi! Đây phải là mơ!” cô khóc nức nở và chạy qua hành lang vào phòng mình, để lại hai người đàn ông cùng Ruby đứng đó giữa đồng thủy tinh vỡ nát.

Khi đã an toàn sau cánh cửa đóng, cô đứng yên với những ngón tay day hai bên thái dương. Victoria nghe thấy tiếng khóc của Dora, tiếng lầm rầm của Mason từ căn phòng bên kia hành lang.

“Con có thể làm gì đây?” cô thì thầm với khoảng không câm lặng.

Căn phòng tối om và hiu quạnh. Cô thấy mình đi quanh phòng, chạm vào những món đồ quen thuộc, vuốt tay qua giá rửa mặt bằng gỗ hồ đào cha cô đã đóng trong mùa đông tuyết rơi dày và họ phải ở trong nhà. Victoria đến bên tủ áo, sờ vào nó một lúc lâu trước khi mở một bên cửa mảnh và lướt trên dây quần áo. Cô không cần đèn để biết mình đang chạm vào thứ gì. Ngón tay cô du hành trên chiếc rương nắp cong trên đường tới bên cửa sổ, và tại đó, dưới ánh trắng sáng bàng bạc, cô trông thấy hai bác Stonewall và Ruby trong căn nhà gỗ nhỏ đối diện được xây cạnh nhà tập thể. Liệu họ có ở lại nếu cô thua Mason Mahaffey?

Cô máy móc cúi cúi váy rồi xoa bím tóc, thay áo ngủ rồi ngồi trên cạnh giường. Áo tưởng tẻ

nhất của cô đã biến thành cơn ác mộng sống.

Đột nhiên cảm xúc dâng trào nên cô không thể nén lại bên trong. Nét mặt cô run run và những tiếng nức nở xé lòng của cô phá vỡ sự tĩnh mịch của căn phòng. Cô không thể nén lại dù đời cô có phụ thuộc vào đó. Cô đổ sụp xuống giường khóc cho người cha đã khai khẩn nơi này từ một vùng đất hoang, khóc cho người mẹ dịu dàng thanh tao đã yêu người chồng điển trai bằng cả trái tim, và yêu mảnh đất này vì nó thuộc về chồng. Cô khóc cho chính mình vì cảm giác cô đơn và bởi cuộc đời cô sẽ không bao giờ trở lại như trước.

Một bàn tay ấm áp dịu dàng chạm vào vai giúp cô khuây khỏa phần nào; rồi cô được nâng lên và một cơ thể nồng ấm ôm lấy cô. Victoria vòng tay siết chặt và bám lấy nó. Cô không quan tâm đó là ai mà chỉ cần biết có người quan tâm đến cô, rồi vùi mặt mình vào bờ vai rộng chẳng mấy chốc đã ướt đầm nước mắt. Cảm giác được nâng niu và an ủi quá dễ chịu, đến nỗi cô như được tan chảy vào bờ ngực cứng cáp, và cô yêu cảm giác ấm áp mà vòng tay ấy đem lại.

“Suýt tttt... đừng khóc nữa. Nín đi, em thân yêu, đừng khóc...”

Những ngón tay dịu dàng khẽ vén mấy lọn tóc bám trên mặt cô rồi di chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng xoa gáy cô. Chẳng mấy chốc những hời nức nở chỉ còn là những tiếng rên rỉ não lòng. Gô cảm thấy mọi sức lực bị rút cạn và trống rỗng, chẳng muốn gì hơn ngoài việc níu lấy cơ thể ấm áp đang ôm cô.

“Đừng buồn, em yêu quý... mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Những lời thì thầm đầy cảm xúc lại khiến cô khóc to hơn.

“Sẽ không ổn đâu,” cô nức nở.

“Sẽ ổn, em thân yêu, tôi hứa đấy.”

Vòng tay dịu dàng ôm, khẽ đu đưa người cô như thể cô là một đứa bé. Victoria khóc cho đến khi không còn nước mắt và bất động dựa hẳn vào người đó.

“Không gì là không thể, Victoria. Chúng ta sẽ tìm ra cách giải quyết.” Giọng anh ta vẫn đầy cảm thông và an ủi như lúc nãy vang lên ngay sát tai cô, nhưng giờ khi nước mắt đã cạn, lý do Mason Mahaffey ở trong nhà cô lại vang lên lấn át tất cả.

Cô đẩy Mason ra như thể hắn là ngọn lửa, vặn vẹo thoát khỏi người hắn. “Ôi...” cô thảng thốt. “Cút. Cút ngay!”

Trong sự tĩnh lặng bao trùm sau đó, cô thấy cái bóng mờ mờ của hắn vẫn đang ngồi trên cạnh giường. Ánh mắt cô bám chặt lấy hình dáng ấy khi tránh xa khỏi hắn. Sao mình lại có thể cảm thấy quá đổi an toàn, quá đầy đủ trong vòng tay hắn chứ? Có vấn đề gì với mình thế này? Sao mình lại ngồi hiền lành thế? Sao mình không la inh ỏi lên?

Hắn đánh diêm và châm điều thuốc. Ánh sáng nhá trên mặt hắn. Hắn hít một hơi và đầu thuốc lóe lên. Trước khi thổi tắt diêm, hắn mở mắt và cô thoáng thấy đôi mắt xanh điềm tĩnh.

“Tôi không phải kẻ thù, Victoria,” hắn trầm tĩnh cất lời.

Hắn biết cô nghĩ gì sao? Cô vẫn cố hết sức để nghĩ hắn là kẻ thù. Một luồng khói thuốc phả tới mũi cô và cô nghĩ thật điên rồ, một gã đàn ông đang ngồi trên giường cô hút thuốc cơ đấy!

“Chính anh!” Cô chỉ có thể thốt ra được hai từ đó.

“Không. Tôi là thằng đàn ông đã gần như vét sạch túi để mua một mái nhà, một nơi để sống đến hết đời. Tôi muốn cô hiểu vị thế của tôi. Tôi có các em trai, em gái phải chăm lo. Tôi quay về nhà và rồi chỉ thấy Nellie ngủ trên sàn gác mái, Dora lêu lổng, một lão già ngu ngốc điên khùng bắt Doonie làm đến kiệt sức. Tôi phải lo cho chúng và tôi sẽ làm việc đó ở đây, tại trang trại MM này.”

Victoria nghe những lời mà hần nói hết sức thản nhiên. Mắt cô ráo hoảnh và mở to. Không còn giọt nước mắt nào. Cô run run hít vào và chậm chậm thở ra.

“Họ may mắn làm sao,” cô lẩm bẩm, nhưng Mason vẫn nghe thấy.

“Khi đến đây, tôi đã quyết tâm sẽ nắm quyền, và giờ vẫn nghĩ vậy, Victoria. Tôi thấy mình không công bằng nếu giấu cô điều đó. Nhưng sau khi gặp cô, biết cô là người như thế nào và cô tự hào về nơi này ra sao, tôi lại muốn cô ở lại cho đến lúc có phán quyết của tòa án. Kết luận của tòa án sẽ quyết định một lần và mãi mãi chủ nhân của trang trại MM.”

Con giận bùng lên. “Thật rộng lượng làm sao! Ngài chẳng dễ đẩy tôi ra khỏi đây đâu, ngài Mahaffey.”

“Tôi biết, nhưng tôi sẽ làm thế nếu cần. Tôi đã được rèn luyện là không bao giờ được đầu hàng, Victoria.”

“Anh sợ tôi sẽ xúi giục mọi người chống lại anh!”

“Tôi cũng đã được huấn luyện để biết đánh giá người khác. Cô sẽ không làm thế. Ông Stonewall cũng vậy. Bà Ruby lại khác. Bà ta sẽ làm bất cứ điều gì để giành được điều mình muốn, kể cả chơi bẩn. Tôi không muốn nhìn cảnh giết chóc nữa. Tôi đã thấy đủ cho một đời rồi.” Mason rút thuốc, đứng dậy và bước tới khung cửa sổ đang mở. Hần với tay dụi tắt tàn thuốc vào cạnh gỗ xù xì trước khi búng đót thuốc vào màn đêm. Sau đó hần quay vào phòng, đứng cạnh giường.

“Tôi xin lỗi về sự lộn xộn Dora đã gây ra. Con bé cần bàn tay dạy dỗ nghiêm khắc của phụ nữ, nhưng hơn thế, nó cần cảm giác được gia đình bảo bọc an toàn. Khi ấy con bé sẽ không muốn làm những việc để cố gây sự chú ý nữa.” Vì cô không nói gì, nên hần đứng yên một lúc rồi nói, “Nellie yêu những món đồ đẹp. Con bé rất tiếc vì những gì Dora đã làm.”

“Tôi sẽ không để lại đồ đạc cho ai cả - nếu tôi có phải ra đi. Một số là của mẹ tôi, một số do cha tặng.” Cô lại nức nở.

“Nellie sẽ là người đầu tiên hiểu rõ điều ấy.”

Sao hần không đi đi? Im lặng kéo dài, vì muốn nói gì đó phá tan sự tĩnh lặng nên Victoria hỏi, “Nellie bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám. Trông con bé nhỏ hơn nhiều phải không?”

“Cô ấy bị sao?”

“Sau khi bố mẹ mất, mẹ đàn bà mà con bé buộc phải ở cùng đã ép nó ngồi trên gác mái suốt ngày làm diêm đăng ten, gần như bị bỏ đói. Khi tôi tìm thấy nó, Nellie ốm yếu vì suy dinh dưỡng và thiếu vận động. Nếu tôi về muộn một tí nữa thì con bé đã chết.” Mason nghiêng răng khi kể lại câu chuyện đau thương.

Hần đột nhiên quỳ xuống giường và vén tóc cô ra sau tai. Cô không thể nghĩ được gì và nín thở chờ đợi.

“Tôi biết cô cảm thấy thế nào, Victoria.” Giọng Mason chỉ là tiếng thầm thì. Ngón tay cái của hắn khẽ vuốt và lau những giọt nước mắt nằm dưới mí mắt cô. “Mọi việc có thể trở nên tệ hại vào bất cứ lúc nào, vì vậy cứ thoải mái ngày nào hay ngày ấy, được không?”

Victoria không nằm mơ bởi cô có thể cảm thấy hơi thở của hắn mát lạnh trên gương mặt ướt đẫm, và ngửi thấy mùi thuốc lá trong đó. Cô co mình lại và lui sát vào chông gối, cố quên hơi ấm lẫn sự an toàn cô cảm thấy khi được ôm sát vào ngực hắn, cố ngăn mình với tay về phía hắn lần nữa.

“Cô không phải sợ tôi đâu, Victoria.” Hắn kéo dài hơi thở và lồng ngực nhấp nhô khi gọi tên cô. “Hãy ngủ đi. Ngày mai trời lại sáng.” Giọng hắn nhẹ nhàng, điềm tĩnh, nét mặt mờ ảo. Hai tay hắn ôm lấy má cô, lướt xuống cằm rồi buông ra. Hắn đứng lên và rồi đột ngột đi tới cửa, mở ra rồi đóng lại sau lưng, vẫn không gây ra một tiếng động.

Victoria di chuyển để đặt đầu lên gối. Lạ thay, cô không muốn hắn đi. Cô nằm yên lặng nghe sự tĩnh mịch cho tới khi sự mỏi mệt của cơ thể chiến thắng những ý nghĩ bồn loạn trong đầu.

Chương 4

Ítnhất hai tá người ngồi ở chiếc bàn dài trải vải dầu khi Mason bước vào bếp ăn tập thể, theo sau là cặp sinh đôi và Doonie. Đêm qua anh đã kiểm tra sổ sách. Trước tiên anh cần phải biết thứ đã mua ra sao, và anh nhận ra bất động sản này rất thịnh vượng. Theo sổ liệu sổ sách thì trang trại có ba mươi ngàn đầu gia súc. Hơn con số năm ngàn mà Robert McKenna đã cam đoan với anh rất nhiều. Thay vì phải mừng trước con số thực này, anh lại có thêm một điểm trên danh sách nghi vấn đang gia tăng nhanh chóng đối với tính hợp pháp của vụ mua bán.

“Chào.” Ruby đặt đĩa thịt rán lên bàn. “Lấy cà phê rồi ngồi đi. Gopher, ông làm thêm một mẻ bánh quy được không?”

Mọi người trong bàn ai cũng say sưa ăn ngon lành, vừa uống từng ngụm lớn cà phê để nuốt trôi chỗ thức ăn nhồm nhoàm đầy miệng. Những mẩu hội thoại ngừng bật khi Mason và các em trai bước vào phòng, mọi người cầm mắt vào đĩa của mình.

“Này... vào ăn đi chứ! Chẳng ai chờ các cậu mãi đâu,” Ruby bảo mấy anh em nhà Mahaffey.

Stonewall gật đầu chào Mason nhưng tiếp tục nhai rào rào, quai hàm đưa lên đưa xuống khi ăn. “Lud này, có nhiều việc cần làm đấy,” ông nói sau khi nuốt. “Dẫn Kelso với bốn người nữa qua chỗ dốc Potter. Trên đó có ít gia súc của chúng ta. Con nào đóng dấu trang trại MM phải được đưa qua sông về hết đấy.”

Người đàn ông có làn da hồng hào ngồi cuối bàn giận dữ lên tiếng phản đối. “Dốc Potter à? Sao chứ, nó ở trên mạn Bắc mà.”

“Tôi biết nó ở đâu,” Stonewall bình tĩnh đáp trả.

“Đó là đồng cỏ màu mỡ nhất cái vùng chết tiệt này! Ông đang làm gì thế? Đầu óc ông bắt đầu lẫn lộn rồi sao Stonewall?” Đôi mắt ti hí của hắn đảo qua những khuôn mặt đang ngồi tại bàn, tìm kiếm sự ủng hộ.

Stonewall dựa lưng vào ghế. “Tôi đang nói chuyện với Lud, Kelso. Việc của cậu không phải là chỉ bảo tôi làm việc thế nào.”

“Ông định bỏ chỗ ấy hả?”

“Ta chẳng bỏ gì hết” Stonewall nhìn từ gã chăn bò mặt đỏ gay tới những người khác. “Những người còn lại làm việc ở phía Nam dọc theo rìa núi đỉnh bằng tới đỉnh Black Hole. Trong vòng một tuần phải lùa hết bầy gia súc xuống. Gopher sẽ đưa bếp ăn di động đến đấy. Canon, cậu quản lý nhé. Tôi sẽ ra xem các cậu làm ăn thế nào trong một, hai ngày.” Stonewall kết thúc bữa ăn và uống ngụm cà phê cuối cùng. Ông bất ngờ đứng dậy. Khi nhắc mũ lên, ông lia mắt đến gã đàn ông mặc quần ống túm màu da hoẵng xơ xác ở cuối bàn. “Cậu được ăn ở thoải mái ở đây, nhưng nếu cậu có thể xử lý đồng gỗ thì hãy bổ ít củi cho tiểu thư Victory.”

Mason dõi theo ánh mắt của gã đàn ông đang gắn chặt vào ông Stonewall. Tóc gã cháy nắng và bộ mặt choắt đang ra vẻ nhơn nhơn. Gã nhìn đáp trả Mason khi phát hiện anh đang quan sát gã. Sau một khoảnh khắc, đôi mắt lam nhạt lia từ Mason tới Stonewall rồi quay lại Mason. Một ánh xảo quyết nhá lên trong đôi mắt nheo lại của gã.

“Tao đã gặp bọn mày chưa?” Sự im lặng bao trùm căn phòng.

“Có thể. Tôi từng quanh quẩn đâu đây.” Một con dao dài và mảnh xuất hiện trên tay Mason và anh khom người, phi nó tới trước, cắm phập vào một cái bánh quy.

“Mày là kỵ binh đúng không?” Gã nhóm dậy khỏi ghế và đặt hai tay lên bàn. Lưng đeo đầy súng.

“Ike!” Vóc dáng to lớn của Stonewall khiến gã kia trông thật nhỏ bé. “Cậu được đón chào ở đây chừng nào cậu còn giữ súng trong bao. Cậu không có quyền hỏi này hỏi nọ. Có ai hỏi gì cậu đâu cả.”

“Thằng này không thích cảnh sát vác mặt đến đây,” Ike gầm gừ.

“Tôi không phải cảnh sát.” Mason đứng thẳng người và tiến một bước về phía bàn.

“Tao nói mày là cảnh sát đấy.”

Mason chuyển động nhanh như chớp và xoay người vung ra một cú đâm rắn như thép. Năm đâm trúng ngay cái cổ gầy nhẳng của Ike, đẩy gã về phía sau và ngã nằm sòng soài trên sàn nhà.

Cũng nhanh như cú xoay người ấy, Mason lui lại, rút súng ra và chĩa vào đám người ngồi cạnh Ike. Mason biết rằng khi Ike hết choáng váng, hắn sẽ rút súng, nhưng ngay lúc này việc quan trọng là quan sát phản ứng của những người khác.

Một gã to lớn, lưng thẳng đuột, chân dài, hông chắc nịch đứng dậy. Sức mạnh của gã thể hiện qua vòm ngực cơ bắp và bờ vai rộng vững chãi. Gò má cao tạo chỏ khuôn mặt vể góc cạnh. Cặp mắt xanh lạnh lùng trên làn da Anh-điêng sẫm màu vì sương gió đang khẽ nheo lại bởi ánh đèn chói sáng.

“Tôi không muốn gây sự với anh, nhưng tôi không chấp nhận một người vẩy súng vào tôi.” Giọng gã có chút âm điệu vùng Đông Nam.

“Anh đi cùng với hắn à?” Mason ra dấu về phía gã đàn ông trên sàn.

“Tôi không phải là đồng đảng của hắn, nếu đấy là ý anh.”

“Cháu không nên rời giường, Sage. Đôi khi bác nghĩ cháu chẳng có tí đầu óc nào hết,” Ruby quát trách. Gã liếc nhìn bà rồi quay lại Mason.

Mason chuyển ánh mắt sang người đàn ông ngồi ở cuối bàn và thấy gã lắc đầu.

Ike đang lắc lư đầu và từ từ đứng dậy. Stonewall đi tới trước mặt gã. “Cậu đáng bị thế vì gọi một người đàn ông là kẻ dối trá, Ike. Tôi đã thấy người ta giết nhau vì những lý do tầm thường hơn. Cậu ta không phải cảnh sát. Hay chí ít là cậu ta ở đây không phải với vai trò đó.”

“Vậy hắn ở đây làm gì?” Giọng Ike bức tức, tay rờ lên cổ.

“Đúng. Hắn ở đây làm gì?” Kelso, gã mặt đỏ, lên tiếng.

Stonewall do dự và Mason nói. “Lý do tôi ở đây không phải là việc của các anh, nhưng tôi vẫn nói rõ cho các anh biết. Tôi đã đầu tư vào trang trại này. Tôi định ở đây và xem xét tài sản của mình. Mọi việc có thể tiếp tục diễn ra như trước giờ hoặc sẽ thay đổi. Điều đó phụ thuộc vào các người.”

Yên lặng bao trùm căn phòng.

Sự sững sờ ban đầu của Kelso nhạt dần, thay vào đó là giận dữ. “Mua sao...?” Mặt gã chuyển thành đỏ sạm và đôi mắt gay gắt xám xịt. “Tiểu thư Victory sẽ không bán...”

“Kelso! Mẹ kiếp!” Stonewall gầm lên. “Mày chỉ làm công ở đây giống tao thôi. Việc tiểu thư Victory bán hay không chẳng liên quan gì đến mày cả.”

“Tôi sẽ nói chuyện với hắn, ông Stonewall.” Mason dồn toàn bộ sự chú ý vào Kelso, biết rằng Pete và Clay sẽ để mắt đến Ike. “Mọi việc vẫn bình thường như từ trước đến nay, Kelso. Tôi ủng hộ ông Stonewall trong mọi việc, và nếu tôi nghe anh căn vặn mệnh lệnh của ông ấy lần nữa thì anh sẽ phải cút xéo. Đã hiểu chưa?”

Mặt Kelso lạnh tanh bởi cơn cuồng nộ bị kìm nén và gã hếch đầu ra phía trước nhìn Mason trừng trừng. “Lúc tao đến trang trại này tao còn nhỏ hơn thằng nhãi kia.” Gã vung tay về phía Doonie. “Tao ở đây trước tất cả lũ chúng nó. Tao biết tiểu thư Victory từ lúc cô ấy chỉ cao bằng cái bàn này. Cô ấy sẽ không để mày đuổi tao đi.” Gã mở rộng hai chân và thủ thế, như thể chuẩn bị sẵn sàng trước bất cứ thách thức nào.

“Làm việc của mình thì anh sẽ ở lại. Ông Stonewall là quản đốc. Ông ấy quản lý nhân công và anh không được hỗn xược. Tôi sẽ trừng trị bất cứ ai dám cãi lại ông Stonewall. Tốt hơn hết anh nên biết điều, Kelso. Ở đây không có chỗ cho những kẻ phá rối.” Mason cảnh báo Kelso, nhưng mắt đảo khắp phòng và tất cả đều nhận được thông điệp ấy. “Giờ thì tiếp tục làm việc hoặc thẳng yên ngựa ra đi.”

Kelso đứng như phỗng trong một lúc, rồi quay người bước đi. Đến cửa gã dừng chân để nhắc lại điều vừa nói ban nãy.

“Tiểu thư Victory sẽ không để mày đuổi tao đi.”

Khi mọi người đã rút khỏi phòng, chỉ còn lại anh em nhà Mahaffey, Sage và ông Stonewall, bà Ruby cười ngặt nghẽo. “Thật đáng giá khi nhìn thấy vẻ mặt đó của Kelso.” Khuôn mặt tròn xoe của bà loang loáng mồ hôi, ánh mắt lấp lánh rạng rỡ với Mason. “Từ lâu Kelso đã nghĩ hắn sẽ tán...”

“Em yêu. Em lại ba hoa rồi,” Stonewall nói nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

“Có phải bí mật gì đâu. Mọi người đều biết Kelso nghĩ hắn xứng với Victory. Hắn nghĩ...”

“Xứng với tiểu thư Victoria sao?” Pete kinh ngạc thốt ra. “Sao cơ, gã còn không xứng để chạm vào tay cô ấy!”

Mason quắc mắt nhìn em trai. Tức tối và oán giận hiện rõ trên mặt Pete. Cảm giác bất an làm xương sống Mason nổi gai. Pete sắp phải lòng Victoria. Anh không thể để điều ấy xảy ra. Không đời nào Victoria nghiêm túc quan tâm đến thằng bé, Pete sẽ tự làm mình tổn thương.

“Tôi đã nghĩ sẽ có lúc tôi phải giết hắn.” Sage ngồi xuống một chiếc ghế, một tay áp sát vào ngực, một tay kéo tách cà phê về phía mình. Nét mặt gã không thể đọc được.

Lạy Chúa! Mason nghĩ. Chẳng lẽ tất cả đàn ông ở trang trại này đều yêu Victoria McKenna sao?

“Tôi và các em đã sẵn sàng làm việc,” anh bảo ông Stonewall. “Đấy là nếu Doonie đã xong bữa sáng.”

“Các cậu cứ để thằng bé ăn tùy thích.” Ở cuối bàn, Ruby quay thân hình mũm mĩm lại. “Thằng nhóc cần được nhồi lên. Tên cháu là gì, nhóc? Doonie à? Lạy Chúa! Ta chưa từng nghe thấy tên đó. Này Doonie, cháu có muốn ít mật đường ăn với bánh quy không?”

“Cũng được.” Doonie ngược nhìn Mason, và nói thêm, “thưa bác.”

“Đàn ông đi làm việc đi. Tôi, Doonie và Sage ngồi đây ăn tiếp. Ông đang làm gì thế Gopher? Xách cho tôi ít nước trước khi đi, tôi sẽ lau dọn ở đây.”

Anh em nhà Mahaffey theo Stonewall tới chỗ bãi quây để xem bầy ngựa thảo nguyên đang chờ được thuần dưỡng, nhưng tâm trí Mason để nơi khác. Lúc này mới chỉ rạng đông và anh trông thấy ánh lửa lập lòe trên cửa sổ nhà bếp. Anh đột ngột tách khỏi các em và Stonewall để đi về phía nhà chính.

Đêm dài đằng đẵng, Victoria đứng bên cửa sổ bếp ngắm ánh dương lấp ló ở phía Đông báo hiệu ngày mới, nghe tiếng gáy đồng loạt đầu tiên của chú gà trống vang cả thung lũng, vọng vào vách núi cao đỉnh bằng ở phía Bắc. Cô cố thả lỏng tâm trí và cơ thể, nhưng cứ trần trọc không ngủ được nên buộc phải dậy sớm. Kể cả lúc này dù cô cố không nghĩ đến nữa nhưng vẫn không thể xua được những ý nghĩ cứ xoay vần như một vòng quay trong đầu: Cô sẽ chống chọi với những kẻ xâm chiếm nhà mình như thế nào đây? Cô phải làm gì để giữ được bình tĩnh và suy nghĩ sáng suốt với những kẻ thúc ép cô?

Cô đi tới bên bếp lò và nhe nhàng nhắc bình cà phê đang sôi trên bếp xuống để nguội. Liệu cô có dám bỏ mặc ngôi nhà cho Dora phá hoại không? Cô thở dài bực bội. Để suy nghĩ thông suốt cô cần phải rời khỏi nhà, đến nơi nào đó yên tĩnh một mình. Cô xấu hổ vì đã cho phép Mason ôm mình đêm qua, thậm chí còn khổ sở hơn vì thích được nằm trong vòng tay hắn.

Victoria cúi kính nhìn chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi. Vì Chúa! Lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm cô đã quên lên dây cót và quả lắc đang đứng im phăng phắc. Đôi mắt trên khuôn mặt được sơn vẽ dường như đang khiển trách cô. Victoria thân trọng gỡ tấm kính ở mặt trước đồng hồ và lên dây cót. Sáu vòng là đủ để nó chạy cho đến đêm, và đêm nay cô sẽ lên dây lần nữa, đúng giờ như mọi khi, dù có chuyện gì xảy ra chăng nữa. Nhưng ngay lúc này cô còn không biết đang là mấy giờ. Khốn kiếp!

“Năm rưỡi.”

Âm thanh vang lên ngay ngưỡng cửa, cô vội quay lại và thấy Mason đang đứng đó, cất chiếc đồng hồ vàng vào túi. Khốn kiếp! Khốn kiếp! Cô nghĩ. Sao đầu gối mình lại quá yếu thế này? Cô chống người vào kệ lò sưởi, đầu óc quay cuồng. Cô mong mình có thể điềm tĩnh và thốt lên câu gì đó cộc cằn, nhưng không thể. Quay người lại, cô chỉnh kim giờ và chờ nó nhúc nhích, rồi chỉnh chuông cứ nửa tiếng báo một lần. Tiếng chuông đồng hồ vang âm ỉ trong căn phòng yên tĩnh. Cô cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Mason và ngược nhìn hắn với vẻ bồn chồn.

“Các em trai và tôi đã ăn sáng ở bếp tập thể. Doonie vẫn ở đấy. Bà Ruby đang cố nhồi bánh quy và mật đường cho thằng bé.”

“Thế anh viện ra lý do gì để biện minh cho sự có mặt của gia đình anh?”

“Tôi không định biện minh gì cả, nhưng tình thế ép buộc tôi phải nói.”

“Ý anh là sao? Có rắc rối à?”

“Không phải rắc rối. Một gã tên Kelso quá lộng hành. Dường như hắn tự cho mình được quyền chất vấn mệnh lệnh của ông Stonewall. Tôi phải cho hắn biết rằng tôi đã đầu tư vào trang trại và tôi ủng hộ quản đốc.”

“Thế thôi sao?” Victoria nâng tấm khăn trải trên bàn lên.

“Thế thôi.”

Bầu không khí im ắng lại bao trùm trong khi Mason rót cà phê ra chiếc cốc đặt cạnh chỗ anh đã ngồi ăn bữa tối. Anh rót đầy cốc Victoria mà không hề hỏi ý cô. Anh ngồi xuống và liếc trộm cô. Chiếc váy hồng cô mặc sáng nay đã bạc do giặt nhiều lần, nhưng nó làm hai má cô ửng hồng và tôn lên bầu ngực. Trông cô thật xinh đẹp trong màu hồng, thậm chí còn đẹp hơn màu xanh hôm qua.

Thứ gì đó thắt lại trong ngực Mason. Anh muốn xõa bím tóc dày kia và ngấm bàn tay mình luôn qua nó. Mason vẫn có thể cảm thấy sự mềm mại của cơ thể cô trong vòng tay, làn tóc mượt như lụa của cô chạm vào miệng anh. Anh quan sát nét mặt cô, không thể rời mắt khỏi những đường nét mảnh dẻ, và sự thanh tú đó làm nổi bật đôi mắt màu hổ phách to tròn, sáng nay, đôi mắt ấy có quầng thâm, chứng tỏ một đêm mất ngủ.

Trước đây anh không thấy những nốt tàn nhang lấm tấm trên mũi cô.

Cô ngồi xuống bàn và nói với vẻ kiên quyết, “Ngày mai tôi sẽ vào thành phố và nói chuyện với luật sư lần nữa. Trước mùa đông, việc này phải được giải quyết xong.” Giọng cô tàn nhẫn kéo Mason khỏi sự mơ màng.

“Tôi sẽ đi với cô.”

Victoria hít nhanh một hơi. “Ý anh là anh sẽ đi và không quay lại nữa?”

“Không, Victoria. Tôi nói là tôi đi cùng cô. Các em tôi sẽ ở đây.” Anh nói nhẹ nhàng nhưng kiên quyết. Anh thấy tay cô siết lại quanh chiếc cốc. Bóng của hàng mi đổ dài xuống má khiến khuôn mặt cô toát lên vẻ yếu đuối. Sự đau đớn của cô làm anh xúc động. Dâng tràn trong anh là khao khát không để bất cứ điều gì làm cô tổn thương, bảo vệ cô khỏi đau đớn và bất hạnh, nhưng trách nhiệm với gia đình và quyết tâm xây dựng mái nhà cho các em cũng mạnh không kém. Mason bị giằng xé giữa các cảm xúc trái ngược, và anh có cảm tưởng như mình bị xé làm đôi. Đêm qua, anh chỉ ngủ chập chờn, nên cả dây thần kinh lẫn cơ thể đều căng cứng.

“Quý tha ma bắt anh đi! Vậy tôi sẽ đi một mình!” Ánh nhìn cay đắng khóa chặt mắt Mason trong khi khuôn miệng Victoria căng ra vì tức giận.

“Victoria, tôi không thể cho cô điều cô muốn.” Nét mặt hắn nghiêm trang và cô bất ngờ trước sự dịu dàng trong đôi mắt hắn. Mason với tay qua bàn và phủ tay cô bằng tay hắn.

Cô giận dữ vì sự vô dụng của mình, rồi giật tay ra. “Anh có thể chứ, anh đã thấy cha tôi xây dựng được những gì. Dù anh có trả cho Robert bao nhiêu chẳng nữa thì cũng không đủ với giá trị của nơi này, đúng không?” Cô buộc tội. “Tôi không nên đưa các người đến đây. Tôi nên tới thẳng chỗ ngài Schoeller khi đang ở thành phố mới phải!”

“Vậy sao cô không làm thế?” hắn hỏi một cách dứt khoát và đứng dậy.

Cô từ chối nhìn hắn. “Tôi không biết,” cô lẩm bẩm.

“Đối mặt với sự thật đi, Victoria. Chúng tôi tới đây để ở lại.” Hần dừng một lát. “Tôi đã cố gắng nghĩ ra một giải pháp và rốt cuộc là có hai phương án. Cô có thể lấy tôi và sống ở trang trại với tôi, hoặc cô chuyển xuống thung lũng và khai hoang mà sống.” Hần lại ngừng. “Thừa nhận đi, tối qua cô đã cảm thấy thoải mái trong vòng tay tôi. Chúng ta có thể xây dựng một cuộc đời tốt đẹp cùng với nhau đấy cô gái.”

Victoria sững sốt trong giây lát, rồi bật dậy. “Khai hoang trên chính đất đai của tôi sao?” cô thở gấp. “Cưới anh để có thể ở lại căn nhà do cha tôi xây dựng sao?” Giọng cô vút cao, gần như kích động. “Cút ra! Cút ra!” Cô đứng với tay nắm chặt thành nắm đấm và cổ trắn tឹង, dù hai mắt nhắm lệ, khuôn miệng căng cứng và đầu ngẩng cao đầy kiêu hãnh trong vô thức. “Anh là đồ... đồ khốn nạn, anh Mahaffey.” Từng từ được thốt ra một cách lạnh lẽ.

“Tôi đã từng được gọi bằng những cái tên xấu xa hơn, cô McKenna,” hần nói và bước qua cô.

Trong một lúc sau khi hần bỏ đi, Victoria cảm thấy mình chắc chắn không thể trụ thêm được nữa, rằng cô đã vỡ thành hàng ngàn mảnh nhỏ. Cô bước đến chỗ chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi và không nhớ mình đã ngắm quả lắc đung đưa trong bao lâu, rồi dần bình tâm lại.

Cô tự nhủ mình có thể làm được, mình có thể ở với họ một thời gian. Cô phải làm được, nếu không cô sẽ phải rời bỏ mọi thứ cô từng biết. Và cô hiểu mình không thể chịu đựng được điều đó.

“Chị Victoria...?”

Victoria xoay mình, ngượng ngập vì đã để người khác nhìn thấy sự yếu đuối. Khuôn mặt Victoria tỏ rõ sự thù địch khi cô trừng trừng nhìn Nellie. Cô gái đứng rụt rè trên ngưỡng cửa trông như thể sẽ vỡ tan nếu ai đó chạm mạnh vào. Một nụ cười bên lên nở trên môi Nellie và đôi mắt to đầy biểu cảm dường như đang nài xin sự tử tế. Victoria dịu đi đôi chút khi cô nhìn vào khuôn mặt gầy gò đáng yêu ấy.

“Đừng nhìn tôi như thể tôi sắp đánh cô,” Victoria nạt.

“Em xin lỗi...”

“Và cũng đừng có xin lỗi nữa!” Victoria gắt. “Ô, tôi xin lỗi, Nellie. Tôi không định nạt nộ cô. Tôi nghĩ chúng ta đã có thể trở thành bạn bè nếu... nếu tình huống khác đi.”

“Ban nãy em nghe có tiếng anh Mason ở đây, có đúng không?”

“Đúng, nhưng anh ta đi rồi.” Victoria bước tới bếp lò và châm thêm củi. Suy nghĩ của cô sẽ rõ ràng hơn khi tay chân bận rộn. “Các anh em cô đã ăn sáng ở bếp tập thể. Tôi sẽ nấu cháo bột mì cho tôi, cô và Dora.” Cô quay lại, Nellie đang đứng ngay cạnh cô. Victoria không nhận ra cô gái nhỏ bé đến độ nào và giờ đột nhiên cảm thấy mình to lớn và vụng về bên cạnh cô ta.

“Em có thể giúp gì không?”

“Không. Tôi quen làm một mình. Sáng nay cô thấy đỡ không?”

“Đỡ hơn nhiều, cảm ơn chị. Ồ, Victoria, chị không thể biết là được ở cùng với anh chị em ruột thịt tuyệt đến thế nào! Em đã nghĩ mình sẽ chết trong cái gác mái ấy và không bao giờ được gặp họ nữa.” Giọng Nellie bắt đầu run run và cô gái đi tới ngồi bên bàn.

Victoria không biết đáp lại như thế nào, vì vậy cô chỉ nói, “Dora mặc quần áo chưa?”

“Con bé vẫn ngủ. Tối qua anh Mason mắng nó dữ lắm. Nó khóc cho đến khi ngủ thiếp đi. Con bé không định làm vỡ đĩa đâu. Nó chỉ muốn khoe với em cái đĩa quá đẹp. Nhưng khi làm vỡ thì con bé không thể mở miệng xin lỗi được.”

“Tôi muốn nói là không sao, chẳng hề gì, nhưng không thể. Cái đĩa rất có ý nghĩa với tôi. Ông bà ngoại đã mang chiếc đĩa theo khi di dân đến miền Tây và tôi coi nó như báu vật.” Victoria rút cả phê cho mình và Nellie rồi ngồi xuống chờ nước sôi để nấu cháo.

“Em sẽ trông chừng Dora. Em hứa đấy, chị Victoria.”

Victoria ngỡ ngàng khi có cảm giác quá gần gũi với Nellie, rằng cô có thể yêu quý cô gái này, dù biết rằng cô gái đến đây để chiếm nhà mình.

“Cô biết không, Nellie, đôi khi tôi nghĩ mình mất trí rồi. Sao tôi lại buồn bực vì vỡ một chiếc đĩa trong khi phải đối mặt với nguy cơ mất toàn bộ trang trại chứ?” Victoria không thể tin nổi là mình đang ngồi nói những điều ấy.

“Em không biết phải nói sao.” Nellie trông như thể sắp khóc. “Chuyện này với bọn em cứ như một giấc mơ trở thành thật vậy. Anh Mason đón chúng em đến một mái nhà mới, và bọn em có thể sống cùng nhau như gia đình lần nữa. Anh ấy bảo bọn em sẽ phải làm việc chăm chỉ để xây dựng chỗ ở mới. Anh ấy chưa từng nghĩ mọi việc sẽ như thế này, chị Victoria. Anh ấy không ngờ sẽ gặp ai đó như chị ở đây.”

“Nhưng tôi ở đây,” Victoria mệt mỏi nói. Cô đứng dậy và từ từ cho bột xay mịn vào nước sôi. Hẳn phải có một giải pháp - ngoài những gì Mason đã đề nghị. Da cô bắt đầu đau nhói như kim châm khi nghĩ về ý tưởng hôn nhân của hần. Lẽ nào hần thật sự nghĩ rằng cô sẽ cân nhắc đến giải pháp đó? Nếu thế thì dễ dàng cho hần làm sao! Cười cô thì hần sẽ đoan chắc quyền sở hữu trang trại. Cô hài lòng kết luận là ngài Mason Mahaffey không chắc lắm về quyền sở hữu trang trại MM, ngược lại với vẻ tự tin của hần.

Sáng đó, ý nghĩ ấy lại xuất hiện khi Victoria đi tới căn phòng nhỏ mà trước đây cha cô dùng như phòng làm việc. Cô đứng do dự ở ngưỡng cửa một lúc trước khi bước vào phòng. Mùi khói thuốc lá, mùi quần áo treo trên giá, mùi đôi giày ống cạnh chiếc giường hẹp mà cha cô đã nằm ngủ sau khi mẹ cô mất chứng tỏ sự hiện diện của Mason trong phòng và khẳng định quyết tâm ở lại trang trại MM bằng cách này hay cách khác của hần.

Mấy quyển sổ kế toán nằm trên bàn, và chiếc đèn cạ dầu chứng tỏ đêm qua hần đã nghiên cứu sổ sách. Thay vì khó chịu bởi hần đã chõ mũi vào công việc, cô lại cảm thấy tự hào. Ít ra hần cũng biết cô không phải loại đàn bà đầu đất. Vài năm trước khi cha mất, cô đã bắt đầu quản lý sổ kế toán và biết chúng ngăn nắp, gọn gàng như bất cứ sổ sách nào của trang trại. Và chúng là của cô. Victoria bốc đồng cầm chúng lên, định mang về phòng mình rồi khóa lại trong rương.

Khi cô rời phòng, Nellie và Dora đang đứng trên bậu cửa cuối hành lang, nhìn ra ngoài bãi quây.

“Tôi sẽ xuống nói chuyện với bác Ruby. Các cô có muốn đi cùng không?” Victoria không thể không thân thiện với Nellie dù bất đồng với Mason.

Ánh mắt Nellie háo hức. “Có ạ, phải không Dora?”

Không nói hay cười, con bé ngược nhìn Victoria và gật đầu. Nellie đã rửa sạch mặt mũi cho Dora và cái mũi hếch nhỏ của con bé đầy tàn nhang. Đôi mắt con bé ánh lên vẻ đau khổ chứ không phải oán giận, và Victoria tự hỏi tối qua Mason đã nói gì với đứa bé sau khi nó làm vỡ chiếc đĩa và cư xử rất hư đốn.

Vài người làm đang ngồi dọc theo hàng rào có các song ngang của bãi quây ngựa và quan sát các hoạt động bên trong. Khi các cô gái xuất hiện, họ nghe một tiếng la lớn từ chỗ đàn ông, và Victoria thấy một con ngựa hoang màu nâu xám vùng thoát khỏi đám dây chảo đang giữ nó rồi chum vó nhảy tới giữa bãi. Cô dẫn Nellie cùng Dora tới một chỗ trống bên hàng rào, cả hai bắt chước cô bước lên song chắn thấp nhất và gài hai khuỷu tay lên song chắn trên cùng.

Một trong hai cậu sinh đôi đang dang chân ngồi trên con ngựa. Nhưng chẳng trụ được lâu. Phút trước cậu ta vẫn ngồi trên lưng ngựa, phút sau đã lao mình vào đám đất bụi với một tiếng ụp. Vài giây sau cậu gượng dậy và trườn tới chỗ hàng rào, tạo khoảng cách cùng vật chắn giữa mình và con ngựa hoang điên cuồng. Ai đó trong đám mây bụi mù cuối cùng cũng trối được con vật và dẫn nó về góc xa của bãi, trong khi cậu sinh đôi kia nhận tràng cười chế giễu của người anh em sinh đôi, dùng mũ rộng vành phủi bụi trên quần jeans.

“Đấy là Pete hay Clay?” Victoria hỏi.

Nellie nheo mắt vì chói. “Xa như thế này thì em chẳng biết. Anh Pete thường đeo khăn quàng đỏ, nhưng hôm nay không ai đeo cả.”

“Nhìn kìa! Anh Mason đang thử cưỡi con ngựa.” Sự háo hức đã đánh tan thái độ dè dặt của Dora.

Victoria quan sát chăm chú hơn khi cặp sinh đôi vút đầu con ngựa xuống trong khi Mason từ tốn quăng mình lên yên.

“Em không muốn nhìn cảnh này!” Nellie lẩm bẩm, nhưng vẫn không rời mắt khỏi các anh trai.

Mason ngồi vững vàng trên yên cương và kéo mũ. Thân hình to cao của hắn căng cứng và thủ thế sẵn sàng, chiếc áo làm việc bạc màu mở gần tới eo, để lộ chỗ lông sẫm màu trên bờ ngực đầy cơ bắp rắn chắc. Hắn quần dây cương quanh nắm tay đeo găng và đặt chân vào bàn đạp. Hắn nhìn lên và trong một khắc cố ý khóa chặt mắt cô. Dường như cô không thể rời mắt đi, và cuối cùng, hắn hạ ánh nhìn xuống và nói gì đó với một trong hai cậu sinh đôi đang giữ đầu ngựa. Hắn lại ngồi vững vàng trên ngựa và cô nghe thấy mệnh lệnh. “Bây giờ!”

Cặp sinh đôi lùi về sau, một người giật bỏ chiếc khăn che đôi mắt long sòng sọc của con thú. Cả hai lao nhanh về phía hàng rào để tránh móng guốc. Con ngựa ngạc nhiên do dự một phần giây rồi phóng vào không trung như một chiếc lò xo được nhả ra. Cả bốn vó nhấc khỏi mặt đất cùng lúc, con thú xoay mình giữa không trung và tiếp đất với một cú va chạm chấn động trên bốn cẳng chân chắc nịch. Những người chắn bò trên hàng rào reo hò khích lệ và ngạc nhiên bởi người cưỡi vẫn trụ được trên yên sau cơn cuồng nộ sức sôi vừa rồi.

Trong vài khắc, con ngựa đứng im, tự hỏi tại sao vẫn còn sức nặng trên lưng mình. Rồi nó nổi cơn thịnh nộ điên cuồng man dại khi nhận ra sự thực.

Victoria nín thở khi Mason bị giật về phía trước và sau. Một lần con thú suýt ngã ngựa ra sau, rồi nhảy lên không trung để tiếp đất trên hai chân trước. Mason trụ trên mình con thú điên cuồng càng lâu thì nó càng điên loạn hơn, cho tới khi có vẻ như lưng của một trong hai sẽ gãy. Victoria cố giấu sự phấn khích cho tới lúc con ngựa tấn công hàng rào. Cô hét lên và nhảy xuống đất, kéo Dora xuống cùng. Ngay trước khi cả người lẫn ngựa sắp tông vào hàng rào, Mason giật mạnh con thú sang một bên. Đôi mắt con ngựa thảo nguyên hoang dại và long sòng sọc cáu tiết. Nó lại tung mình vào không khí và qua đám bụi đất cuộn lên, Victoria không thể nhìn thấy gì. Ai đó đã nhắc Nellie khỏi hàng rào và đặt cô trở lại song chắn thấp hơn.

“Nhảy đi Mason! Nó sắp lăn mình đấy!”

Victoria nghe tiếng gõ gậy khi hai chân sau của con ngựa phá hủy thanh rào trên cùng ở đằng kia bãi quây.

“Nó nhảy đấy!” ai đó gào lên. “Con vật chết giẫm sắp nhảy!”

Victoria bịt chặt miệng để trấn áp nỗi sợ hãi khi cả người và ngựa tông mạnh vào hàng rào như thể muốn nghiền nát nó. Mason nghiêng về phía trước khi con thú nhảy. Con ngựa hoang kiểm tìm tự do, cả tứ chi duỗi về phía trước. Người và ngựa lao vào không trung. Mặc dù mọi việc chỉ diễn ra trong vài giây, nhưng Victoria sẽ không bao giờ quên cảnh đó. Con ngựa nâu xám, đuôi và bờm đen bay lên, mũi nở rộng, hai mắt bùng cháy giận dữ, và Mason, mũ đã rơi mất từ lâu, tóc đen như bờm ngựa, thân hình vạm vỡ của hắn và con ngựa in bóng trên nền trời xanh.

“Cười đi! Hoan hô! Bám chắc trên lưng con ngựa chết giẫm đó!” Đám đàn ông hớn hởi. Họ ném mũ lên và đâm lưng nhau.

Ngựa và người biến mất về rặng đồi phía Đông trong đám mây bụi. Nhưng Victoria nhìn chăm chăm vào chỗ người đàn ông và con ngựa lơ lửng trong không gian. Có thực đôi tay đang nắm dây cương đó đã vỡ về khi cô khóc? Có thực người đàn ông trên mình con ngựa hoang đó đã thẳm thì với cô, “Đừng khóc, em yêu quý”?

“Giờ cô nhìn được rồi, thưa cô. Con ngựa bắt kham đó sẽ chạy một lúc. Nó sẽ không vùng vẫy nữa khi đã mệt lử.”

Victoria quay lại thấy Sage Harrington đang đứng cạnh Nellie, cô gái vẫn đang dùng hai tay che mắt.

“Sage! Em nghĩ bác Ruby bảo anh bị thương mà.” Victoria mừng vì có cơ hội nhắc tâm trí khỏi Mason Mahaffey.

“Không nặng đâu. Vài vết thôi.” Ánh mắt Sage đi từ Victoria sang Nellie, cô gái đã bỏ tay khỏi mắt và đang chăm chú nhìn về phía xa.

“Đó là chồng cô ấy à?” Sage hỏi thẳng.

Victoria tỏ ra ngạc nhiên trong một chốc. “Anh trai. Nellie, đây là Sage Harrington. Anh ấy lui tới trang trại suốt năm năm qua. Có thật là lâu thế không nhỉ, anh Sage?”

Sage đưa tay lên chạm mũ và gật đầu chào Nellie trước khi nói. “Hình như là thế, thưa cô. Nhưng lần này tôi đang định hỏi ông Stonewall ký hợp đồng làm thuê đấy.”

Victoria cười. “Em chưa từng nghĩ sẽ nghe anh nói vậy. Anh luôn bảo rằng sẽ không để mình thích nơi nào quá đến nỗi không rời đi được mà.”

Sage cười nhún nhử. “Lại là cái thói ba hoa rồi. Tôi cứ nghĩ mình sẽ bắt đầu ở một nơi nho nhỏ nào đó, nhưng dường như chẳng đâu phù hợp trừ nơi đây.” Nét mặt anh trở nên nghiêm túc. “Dường như cô có thêm một cộng sự, thưa cô. Tôi cần gặp anh ta hay ông Stonewall đây?”

“Cộng sự à?” Nổi tức giận lại trào dâng trong Victoria. “Bác Stonewall là quản đốc, anh Sage. Bác ấy mới là người quyết định có thuê anh hay không.”

“Vâng, thưa cô.”

Chắc chắn đây là cuộc trò chuyện dài nhất giữa Victoria và Sage, tuy nhiên anh vẫn chần chừ

muốn nói tiếp. Sage liếc nhanh sang chỗ Nellie đang đứng nhìn xuống đất, hai tay vịn xoắn trong chiếc tạp dề buộc nơi eo.

Victoria luôn nghĩ Sage là sát thủ, dù cô chưa từng nghe có ai thuê anh hay anh có dính líu với các nhóm tội phạm lang thang trong khu vực này. Anh đơ thương độc mã trôi dạt tới trang trại. Bác Ruby quý anh, quan tâm đến anh, ra lệnh và phỉnh nịnh Sage làm những việc nhà mà bác Stonewall không chịu động tay động chân. Sage đã học cách làm đồ gốm của người Anh-điêng và chế tạo một số vật dụng cho bác Ruby. Anh có tài chạm khắc và thường ngồi khắc gỗ bằng con dao dài, mỏng. Thì thoảng anh cho bác Ruby xem một con ngựa, một chú chó, hoặc chân dung bác Stonewall hay chính bác Ruby được đẽo khắc hoàn hảo. Nhưng Sage hay ném những mảnh gỗ đang làm dang dở vào lửa hơn.

“Em không sao chứ?” Clay nhìn xuống em gái. Victoria biết đó là Clay, qua vẻ mặt nghiêm nghị của cậu. Cậu đặt tay dưới khuỷu tay Nellie. “Trông em có vẻ không khỏe.”

“Em không sao. Em lo cho anh Mason.” Giọng Nellie nhỏ và hơi khản.

Sage như nín thở. Anh chăm chú nhìn khuôn mặt gầy của Nellie. Đôi mắt cô mang sắc trời xanh trong, với hàng mi dày bao quanh. Mái tóc cô dày, thẳng và mượt như lụa màu nâu khói, rẽ ngôi giữa, cuộn thành búi nơi cổ. Làn da trắng mỏng manh, sống mũi dọc dừa thanh tú và bờ môi đỏ mọng mềm mại quyến rũ không thể cưỡng lại. Sage mới ngắm cô được vài giây thì Nellie đưa mắt nhìn anh rồi ngoảnh đi ngay như thể sợ sệt, cảnh giác.

“Anh Mason ổn mà,” Clay đang nói. “Anh ấy sẽ cưới con ngựa đó cho đến khi nó mệt nhoài. Em muốn ngồi xuống không?”

“Em chỉ hơi khó thở chút thôi. Dora đâu rồi?”

“Bác Ruby đã dắt Dora đi,” Victoria nói. “Tôi thấy hai người họ đi vào bếp tập thể. Tôi nghĩ bác Ruby sẽ lấy cho con bé món gì đó.” Cô ngược nhìn Sage vẫn đang ngắm Nellie. “Bác Ruby không thích gì hơn là cho người khác ăn uống. Phải vậy không anh Sage?”

“Đúng vậy, thưa cô.” Giọng anh dịu dàng, chẳng hợp chút nào với vóc người cao lớn. “Có lẽ tôi nên đi nếu muốn bắt kịp ông Stonewall.” Sage chạm vành mũ cáo từ và khập khiễng bước đi.

“Anh ta thường xuyên làm việc ở trang trại hả?” Clay hỏi bằng giọng hơi khó chịu.

“Sage không làm việc ở đây, nếu đây là ý cậu. Nhưng anh ấy là người tốt. Cả bố tôi lẫn bác Stonewall và Ruby đều quý anh ấy.” Victoria sắc giọng, nhưng có vẻ Clay không thối lui trước âm giọng của cô.

“Tôi không thích cách hắt hủi nhìn Nellie.”

“Anh Clay...” Nellie phản đối.

“Nellie là một cô gái xinh đẹp. Sao anh ấy không nên nhìn và ngưỡng mộ vẻ đẹp chứ?”

Clay xù lông. “Không tên tội phạm hôi hám nào được trôn mắt ngó em gái tôi!”

“Sage không phải là tội phạm!”

“Anh Clay, em xin anh! Đừng có gây rắc rối!” Nellie nài nỉ.

“Được rồi. Nhưng anh sẽ đưa em vào nhà. Trông em có vẻ sắp ngất.” Cậu vòng tay quanh người

em gái rồi dịu cô đi.

Victoria nghe họ kể chuyện trò khi di chuyển. Cô nghĩ Nellie thật may mắn vì được tới ba anh trai trông nom.

Cô nhìn Sage đi vào nhà tập thể. Cô chưa từng chú ý nhiều đến anh. Anh chỉ là một trong vô số kẻ lang bạt đến và đi ở trang trại MM. Nhưng cô đang phải suy nghĩ lại khi thấy Sage há hốc mồm nhìn Nellie. Không, phải gọi là nhìn chăm chú mới đúng, nhìn chăm chú như thể đôi mắt anh không thể gom đủ hình ảnh cô ấy. Victoria thắc mắc gốc gác của Sage. Trang phục của anh là kiểu dân phiêu bạt thường mặc, dầu có sạch sẽ hơn - quần jeans, áo sơ mi mềm, áo khoác da. Giày anh mòn, nhưng không xuống đến gót. Bao súng đeo hông hững, được tra dầu và chăm sóc tử tế. Cô nhớ mấy khẩu súng của anh có bóng bằng gỗ hồ đào trông có vẻ được dùng nhiều.

Sage vạm vỡ hơn nhiều so với lần đầu cô gặp anh gần năm năm trước. Lúc ấy anh mới khoảng hai mươi, kẻ lang bạt trẻ măng, và bác Ruby xem anh như con. Victoria nhớ cha cô có lần ngồi trên hiên nhà tập thể chuyện trò với Sage, nhưng cô không nhớ anh đã vào nhà chính.

Tiếng vó ngựa vang lên từ phía Đông làm cô giật mình. Victoria thấy chú ngựa nâu xám đã quay về trang trại và cô rảo nhanh về phía nhà chính, từ chối thừa nhận rằng mình cố ý chờ để biết chắc Mason Mahaffey không bị ném khỏi lưng con ngựa thảo nguyên hoang dã đó.

Chương 5

Nhà tập thể hoàn toàn yên ắng lúc Sage bước vào. Anh hạ mình xuống võng, đặt cái chân bị thương lên nệm, nằm ngửa ra sau và gác tay lên đầu.

Sage Harrington hai mươi lăm tuổi, to xương nhưng lại gầy khảnh khiu, có đôi mắt xanh lam nhìn thế giới một cách lạnh lùng. Trong khoảnh khắc thư giãn hiếm hoi lúc không có người khác ở gần, thỉnh thoảng vẻ mặt của anh lại trầm tư, bối rối, như thể anh không biết mình đang kiếm tìm gì.

Điều gì đó lạ lùng vừa xảy ra với anh. Gương mặt cô gái tên Nellie đã vượt qua rào chắn anh dựng lên nhằm bảo vệ mình, chống lại nhu cầu yêu thương và khao khát được ai đó quan tâm lần nữa. Thường thì thời gian và khoảng cách chẳng có ý nghĩa gì với Sage. Chỉ có hiện tại. Anh hiếm khi cho phép mình nhớ lại ngày hôm đó. Anh thường chỉ nhớ những gì xảy ra trước ngày hôm đó, khi cha mẹ anh, Becky và anh rong ruổi cùng đoàn xe ngựa được sắp xếp, tổ chức tốt ấ; nhưng giờ anh chẳng thể đặt các sự kiện theo thứ tự thời gian nữa.

Tuy nhiên, anh nhớ rõ những gì đã diễn ra vào cái tuần sau khi họ chia tay đoàn người ở pháo đài Bridger. Mẹ bị ốm và sáu cỗ xe kia đi tiếp để tránh xa bệnh dịch tả hoặc căn bệnh nào đấy mà mẹ anh mắc phải. Đến giữa tuần mới có một cỗ xe khác đồ nát, lung lay, hoang tàn xuất hiện và hạ trại tít bìa rừng. Cha anh chào đón ông già Ramsey cùng ba cậu con trai, đứa nhỏ nhất gần bằng tuổi Sage và hơi ngớ ngẩn.

Edward Harrington là người điềm tĩnh, tốt bụng, hào phóng với thể chất tráng kiện, khỏe mạnh và tinh thần quật cường. Ông vô tư giúp đỡ mọi người mà không màng đến sự xấu xa của người khác. Ông cũng là người yêu cái đẹp. Lúc rảnh rỗi, ông thường vẽ bất cứ thứ gì ông thấy - chim chóc, cây cối, núi đồi, hay hoa lá, trên mẫu gỗ phẳng, mảnh lon, hoặc tấm vải bạt căng ra.

Sage vặn vẹo không yên trên võng. Anh không muốn nhớ lại buổi sáng cha anh cười sung sướng và âu yếm ôm mẹ khi cơn sốt của bà chấm dứt. “Sáng mai chúng ta có thể đi tiếp. Con trai, con có thấy mấy con bò dưới hạ nguồn không?” Ngựa thì được buộc gần chỗ cắm trại nhưng vì người Anh-điêng không sử dụng bò nên cứ thả chúng chạy rong.

Lúc ấy Sage mười bốn, Becky lên tám. Hai anh em quay đầu nhìn mấy cỗ xe trước khi cùng đi xuống hạ nguồn. Khoảng rừng đều hiu quá yên ắng. Khuất dưới bóng cỗ xe, lần đầu tiên nhà Ramsey không than vãn hay đấu đá nhau. Ông già ngồi dựa lưng vào trục xe gỗ sét để ngủ, tay thả lỏng lơ giữa hai đầu gối, mũ kéo xuống để lộ bộ râu bẩn thỉu phủ gần hết mặt. Thỉnh thoảng ông ta lại nhổ bã thuốc lá mà không thèm ghéech đầu. Hai thằng con lớn nằm sóng soài gần ông, thằng nhỏ cào đất cạnh một bánh trước. Cảnh đó sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong tâm trí Sage.

Sage nắm chặt khẩu súng trường và rảo bước về phía sông. Becky đi theo. Cha anh đã đổi cả đàn bò nhếch nhác để lấy một cặp bò béo tốt ở pháo đài Bridger sau khi đoàn người kia bỏ rơi họ. Gia đình anh cũng có một cặp ngựa đẹp, để cưỡi. Anh hoặc cha, khi không điều khiển cỗ xe, cưỡi một con và buộc con còn lại vào sau xe.

Sage chẳng tìm thấy cặp bò. Chiều muộn dần. Không gian bỗng trở nên mát lạnh khi mây đen kéo đến đen kịt bầu trời và anh mong mình đã không đưa Becky đi cùng. Đường về thì xa, vì thế khi trời mưa xối xả, hai anh em quay lại chỗ vừa tìm cặp bò, trú dưới một vách đá nhô ra. Sage và Becky nép mình dưới đó cho tới lúc ngớt mưa, nhưng lúc ấy trời quá tối nên cũng không thể về nơi hạ trại. Đó là một đêm dài lạnh lẽo, rạng sáng nhiệt độ còn xuống thấp hơn nữa. Mặt

Becky tái nhợt và mất hết sinh khí, mắt sáng bất thường.

“Em thấy trong người khó chịu, anh Sage ơi,” Becky than. Nhưng một lúc sau, khi con bé hỏi, “Thiên đường như thế nào vậy anh?”, Sage mới nhận ra em gái mình ốm rất nặng. Người Becky nóng như lửa, bụng nhột nhào, và con bé kêu rên đau đớn vì liên tục bị chuột rút. Anh đeo súng qua một vai, bế em gái lên và lảo đảo bước qua bùn lầy đi về phía cỗ xe.

Sage không nhớ lắm những gì xảy ra sau đó, nhưng anh nhớ cảm giác kiệt sức khi loạng choạng về trại. Anh gào to và cố chạy về phía cỗ xe, nhưng nỗ lực ấy chỉ khiến anh trượt chân và thở hổn hển.

Gia đình anh chưa ngủ dậy. Chẳng có luồng khói nào bốc lên. Sao cha mẹ không thấy anh đang cố hết sức đi đến chỗ họ vậy? Rồi anh nhận ra có gì đó không ổn.

Chỉ có một cỗ xe trên khu đất trống, cỗ xe của gia đình anh. Đồ đạc của họ bị vút lung tung quanh chỗ hạ trại. Một bức tranh của cha với một lỗ toác ra ở giữa nằm trong bùn. Chiếc tủ gỗ sồi của mẹ nằm nghiêng ngả, đồ đạc bên trong bị xáo hết ra ngoài.

Sage đặt Becky xuống chỗ quần áo ướt sũng và loạng choạng bước về cuối xe. Cha mẹ anh nằm cạnh nhau như thể đang ngủ, nhưng bị cắt cổ, máu họ hòa với nhau dưới đầu. Giây phút đó, lòng căm thù sôi sục trong Sage mãnh liệt tới mức mọi thứ đều nhạt nhòa khi so sánh với nó.

Thậm chí cho đến giờ, anh vẫn không nhớ phần còn lại của ngày hôm ấy, rằng anh đã ngồi cạnh em gái, lau rửa khuôn mặt Becky, không để không khí im lặng như tờ đánh gục mình, không cho phép mình nghĩ về những việc sẽ phải làm. Gần sáng hôm sau, Becky cũng ra đi. Phút trước con bé vẫn còn mình mẫn trò chuyện với anh về vườn cây ăn quả mẹ sẽ trồng ở Oregon, rồi chìm vào yên lặng và Sage lơ mơ ngủ. Khi anh giật mình tỉnh lại, Becky đã không còn.

Ba ngày sau, hai con bò lạc tự về trại. Sage móc chúng vào cỗ xe và rời khu trại sau khi đứng cạnh ba nắm mồ và thề sẽ trả thù.

“Bọn chúng còn không lấy tiền, cha ơi,” anh khóc. “Chúng chỉ muốn lũ ngựa chết giẫm đó!”

Sage mất một năm. Cuối năm ấy anh trở thành thằng lính mới mười lăm tuổi đầu đã giết chết ba người. Thằng con ngớ ngẩn hoặc là đã chết hoặc đã bị giết và Sage quên mất hẳn. Sage đầu tư số tiền mà cha anh đã giấu dưới các tấm ván sàn xe vào việc kinh doanh ở Oregon, giao cho một sĩ quan ở pháo đài Bridger mang về miền Đông cho anh. Tận sâu trong trái tim, anh luôn nghĩ đến việc ngày nào đó anh sẽ mua một mảnh đất nhỏ, nhưng anh chưa bao giờ tìm được nơi anh muốn sống hết cuộc đời. Vì vậy anh phiêu bạt, và quay về trang trại MM bởi bà Ruby là người duy nhất luôn mừng rỡ đón chào anh.

Thời gian đã làm dịu nỗi đau hơn mười năm trước, nhưng khi anh thấy Nellie dựa người vào anh trai, cảnh đó khiến anh nhớ Becky dịu dàng bé bỏng, và anh cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết sau một thời gian dài.

“Cậu ổn chứ, Sage? Ruby bảo tôi tạt vào xem cậu thế nào.” Stonewall bước qua nền nhà lát ván, định thúc ngựa trên giày ông kêu leng keng.

Sage ngồi dậy. “Tôi ổn, tôi muốn bàn với ông về việc ký hợp đồng làm công.”

“Cậu muốn thế à? Lúc trước tôi đã đề nghị nhưng cậu không chịu. Sao giờ lại đổi ý?”

“Chẳng biết nữa. Chắc tôi quyết định nếu có bị bắn nữa thì cũng phải có lý do. Tôi tự đặt mình vào giữa cuộc giao tranh và trước khi kịp biết chuyện là gì, cả hai phe đều bắn tôi.”

“Ờ, về phần mình thì tôi mừng vì có cậu ở đây. Đương nhiên tôi sẽ phải báo cáo với tiểu thư Victory.”

“Thế cả gia đình Mahaffey mới chuyển đến là sao? Họ là họ hàng à?” Sage nhăn mặt khi anh đu chân khỏi văng.

“Không. Không phải họ hàng,” Stonewall nói chậm rãi. “Cậu thấy hần như thế nào?”

“Anh ta giỏi hơn một bậc so với những người ông có ở đây. Tôi đang nghĩ ông sẽ cần người trợ giúp để đối phó với Kelso.”

“Việc Kelso ổn thôi. Hần đã nguội và đi lên dốc Potter rồi.”

“Kelso luôn ngấm ngầm. Có gì đó đang gặm nhấm hần. Một ngày nào đó hần sẽ nổ tung và làm điều ngu xuẩn.” Sage luồn tay qua tóc, rồi đứng dậy.

“Cậu nghĩ đấy là việc gì?” Stonewall hỏi.

“Đó là tiểu thư Victoria. Hần phát cuồng vì cô ấy.”

“Ruby nghĩ đấy là lý do hần như phải gai thế,” Stonewall nói khô khan.

Một nụ cười hiếm hoi biến đổi khuôn mặt Sage. “Cô Ruby thông minh hơn bất cứ ai tôi biết.”

Stonewall nén nụ cười. “Nếu cậu già hơn tí nữa hoặc Ruby trẻ hơn, tôi sẽ nghĩ cậu đang ve vãn vợ tôi.”

“Nếu tình huống là vậy thì hần ông đúng đấy.”

“Stonewall ép mũ xuống đầu chặt hơn. Cậu có hồi phục kịp lúc quây đàn gia súc không?”

“Sớm hơn. Trong thời gian đó, tôi thấy ông có nhiều da ở nhà chứa yên cương cần được tắm dầu.”

“Ờ, làm việc ấy đi.” Stonewall bước khỏi cửa.

Mason chăm chú nhìn vào chiếc gương nhỏ khi anh cạo râu. Anh đã mang một ấm nước nóng tới giá rửa mặt bên cạnh cửa của căn phòng Victoria gọi là phòng làm việc. Pete nằm ườn ra chiếc ghế cạnh bàn.

“Mai anh sẽ lên thành phố với cô McKenna. Anh muốn em và Clay đi đứng cẩn trọng và đừng để ai có cơ gây sự với các em.” Mason khẽ nghiêng đầu, nhìn dọc theo cằm và cẩn thận kéo dao cạo xuống. Sau đó anh nhúng nó vào nước.

“Anh vào thành phố làm gì?”

“Victoria đến gặp luật sư và anh cũng muốn nói chuyện với ông ta.” Anh mài dao cạo trên đồ mài vài phút rồi nói tiếp. “Gã Ike có thể gây sự với các em nếu ông Stonewall vắng mặt.”

“Anh nghĩ sao về cái gã tên Sage ấy? Clay thấy hần nhìn Nellie chăm chăm và anh ấy định nói chuyện với hần.”

Mason trát bột lên cằm lần nữa. “Clay vẫn chưa sẵn sàng để xử lý rắc rối phát sinh nếu làm thế. Hẳn nhìn cũng đâu có hại gì. Nellie xinh, và ở đây họ đâu được nhìn nhiều gái đẹp. Mọi đàn ông ở vùng này đều sẽ chiến đấu đến chết để bảo vệ phụ nữ và trẻ em. Em và Clay mới là những người làm anh lo.” Anh dùng lời để cạo râu rồi nói tiếp, “Đừng để bị đưa vào góc khuất. Cứ ở với những người làm công bình thường và đừng để Doonie gây rắc rối.”

“Em có phải là đứa vụng về đâu anh Mason, Clay cũng thế. Bọn em đã tự lo cho mình một thời gian rồi.”

Mason ngừng cạo. “Anh biết, và các em đã làm rất tốt. Nhưng giờ chúng ta cần trông nom Nellie và Dora.”

“Cả Victoria nữa.” Pete rời khỏi ghế và đi khỏi cửa mà không nhìn anh mình.

Mason hoàn thành việc cạo râu, rửa sạch dao cạo và bàn chải. Anh nghe thấy Nellie cùng Dora đang đi trên hành lang dẫn ra bếp, nghe Victoria nhờ Pete bê một xô nước vào trong nhà. Trong một khoảnh khắc, Mason nghĩ mình đang ở dưới một mái nhà như bao mái nhà hạnh phúc khác. Nhưng đấy chỉ là mơ tưởng mà thôi. Victoria sẽ nín thinh khi anh vào phòng và nếu cô có nói chuyện với anh thì chỉ là trả lời những gì anh hỏi. Mặc áo, chải đầu xong, anh bước ra hành lang.

Ruby vào nhà từ cửa sau và chỉ liếc anh trước khi đi tới bếp. Bà và Victoria hối hả quay trở ra hành lang, anh phải tránh sang một bên để họ đi qua. Victoria bước khỏi cửa mà không nhìn anh. Bà Ruby liếc qua vai, ánh mắt vẻ như bảo anh đi theo. Anh bắt kịp họ với hai sải chân.

“Chuyện gì gấp vậy?”

“Là Kelso. Hẳn đang say, nhưng hẳn sẽ im nếu biết Victory có thể nghe những lời huênh hoang của hắn.”

“Tôi nghĩ ông Stonewall đã bảo gã lên mạn Bắc để lừa gia súc qua sông về chứ.”

“Gã không đi.”

Mason chậm lại để bước cùng nhịp với bà Ruby, nhưng Victoria vội vàng dẫn trước trong ráng chiều nhá nhem, đi nhanh qua sân về phía ánh sáng lập lờ qua khung cửa sổ nhà tập thể.

“Gã không đi à?” Mason đặt tay lên tay bà Ruby để dừng bà lại.

Bà Ruby lắc đầu. “Hắn đang hậm hực muốn đánh nhau và Stonewall không đủ sức đo với hắn. Stonewall kiêu hãnh lắm, nhưng ta sẽ không đứng im nhìn cái thằng vô tích sự đó tấn anh ấy. Ta sẽ xé một lỗ trên người hắn đủ to để kéo cả đôi ngựa qua.”

“Bà không cần phải làm thế, bà Ruby. Ông Stonewall không đơn độc. Đi thôi.” Anh để tay dưới khuỷu tay bà để kéo bà đi nhanh hơn. Bà Ruby hỗn hển cố bắt kịp Mason khi cặp chân dài của anh sải bước tới nhà bếp. Giọng nói giận dữ của Kelso oang oang trong căn phòng nhỏ.

“Không ai được bảo, thằng này lên dốc Potter để tổng khứ đi nhá. Thằng này đã ở đây với ông Marcus trước khi các người đến. Thằng này sẽ không đi để các người tự do xúi tiểu thư Victory chống lại tao đâu. Lão sư cụ già khú chó chết, lão già quá rồi, không còn đủ sức điều hành chỗ này nữa.”

“Cậu say rồi, Kelso. Vào nhà tập thể nghỉ cho tỉnh táo lại đi. Sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện.”

Ông Stonewall ôn tồn nói.

“Tao có uống nhưng còn lâu mới say, mà không thẳng hèn hạ nào được bảo tao đi ngủ hết.” Kelso đứng dậy. Hắn vốn đã cao, và lúc này trông còn cao hơn bình thường. Đôi mắt đầy thù địch.

“Tôi bảo anh đấy, anh Kelso.” Victoria nói từ ngưỡng cửa, cả giọng nói và ánh mắt đều lạnh lùng.

Kelso quay đầu nhìn ông Stonewall. “Lão lại phải gọi cô ấy cơ đấy. Lại núp váy tiểu thư Victory nữa!” Khuôn mặt gã đỏ gay giận dữ và gã dồn tất cả vào ông Stonewall.

Có ít nhất nửa tá đàn ông trong phòng. Vài người lặng lẽ đứng dậy và tránh sang bên, đoán được chuyện gì sắp đến. Victoria bước tới đứng cạnh ông Stonewall.

“Anh đã được cử đi lên mạn Bắc với Lud. Chúng tôi không cần người bất tuân lệnh làm việc ở đây đâu. Dọn đồ và cuốn xéo. Tôi sẽ trả anh thêm một tháng tiền công.”

Kelso ngó cô như thể gã không thể tin những lời cô đang nói. “Cô theo phe lão ta à? Cô đang bảo tôi đi sao?” Gã gào lên, mặt đỏ như gấc và méo mó.

“Đó chính là những gì tôi đang nói. Rời khỏi trang trại MM và đừng quay lại.” Lời nói của Victoria vang tới từng góc phòng.

“Cô... cô...” Kelso bước về phía Victoria, ánh mắt tóe lửa. Gã giơ tay lên.

“Kelso!” Mason gầm lên, và tấm thân bồ tượng của gã khựng lại. “Mày mà đụng vào cô ấy thì tao sẽ giết mày!”

Kelso táo tợn nhìn quanh phòng. Một bên là Sage đang khom mình với khẩu súng lục trong tay. Mason Mahaffey trắm ngang cửa, trong tay anh là khẩu súng lục ổ quay.

Kelso cố kiềm chế và hạ tay xuống. “Mày đừng dính vào chuyện này,” gã rít về phía Mason.

“Kelso, ta nghĩ cậu đã quên tình cảm mọi người dành cho tiểu thư Victory. Đụng vào cô ấy thì cậu sẽ chết trong vòng một giờ.” Ông Stonewall điềm tĩnh nói. Chỉ có bà Ruby nhận ra giọng ông run run.

“Tao sẽ không động vào cô ta, nhưng cô ta không có quyền nói với tao như thế,” Kelso cắn cẩu.

“Cô ấy có mọi quyền.” Mason nói từ ngưỡng cửa.

“Tao đã bảo mày đừng có dính vào chuyện này! Mày chỉ mới đến. Tao đã ở đây mười năm rồi.”

“Tôi sẽ đuổi anh ngay khi anh dám mở miệng chất vấn mệnh lệnh của tôi như đã làm với ông Stonewall sáng nay.”

“Mày có súng trong tay nên nói gì chẳng được. Tao làm gì có.”

Mason động mạnh khẩu súng vào bao, anh đưa tay cởi khóa thắt lưng. Ánh mắt như thiêu đốt không rời khuôn mặt đỏ ửng của Kelso.

“Mày chẳng là gì ngoài một kẻ to mồm ba hoa không biết khi nào nên ngậm miệng.” Mason đưa dây lưng đeo súng cho Pete đang đứng phía sau. “Mày xong việc ở đây rồi, Kelso. Ông

Stonewall không cần phải chịu đựng thái độ xấc láo của mày và cô McKenna không trả công để mày trốn đi uống rượu khi đã được giao việc.”

Kelso thoáng giật mình. Rồi gã cười cay nghiệt, “Ồ, thằng ngu này!” gã thốt ra. “Tao chạm tay vào mày là mày chết chắc!”

Đam mê chiến trận sục sôi ngày nào đang ngủ yên giờ đây dâng tràn trong cơ thể Mason. Anh cười.

“Mày to con, nhưng tao dám chắc mày chưa đánh đến chục trận trong đời. Tao đã đánh cả trăm trận rồi. Mày to xác, mềm nhão và ngu ngốc. Tất cả những gì mày có là cái miệng to và tao sẽ làm mày câm họng.”

Những ai nằm ngoài tầm mắt Mason đều nín thinh. Anh mắt anh ghim chặt khuôn mặt Kelso, nhưng anh nghe Victoria nói, “Không, Mason. Đừng!”

Tấm thân bồ tượng đến thế nhưng Kelso vẫn tấn công nhanh như chớp. Năm nắm của Mason vung lên và anh tung cú móc phải khiến rằng Kelso cắm phập vào môi gã. Cú đánh hẵn đã làm Kelso xây xẩm nên không thể trả đòn ngay nhưng dường như không làm gã bớt điên cuồng. Một nắm đấm trúng vào hàm Mason khi anh quay mình né đòn và hai người đàn ông ngã nhào ra cửa, đà lao khiến họ lao qua hàng hiên hẹp, rơi xuống sân đất.

Mason nhanh chóng lăn mình và vung mạnh tay phải vào cằm Kelso. Anh xoạc rộng chân, thụi thật mạnh tay trái vào bụng hẵn. Mặc dù đau, Kelso cúi mình và tung nắm đấm sượt qua đầu Mason.

Kelso vòng một tay quanh người Mason và khó nhọc nện vào mặt anh. Nắm đấm trúng xương má và xương sọ làm Mason hoa mắt. Anh nện gót vào cẳng Kelso, rồi dồn tất cả trọng lượng vào mu bàn chân gã. Kelso buông ra và lao đảo lui lại, cho Mason thời gian đấm hết sức vào mũi gã. Máu phun trào. Kelso quay cuồng, cố giữ thăng bằng, dùng một tay ôm đầu và lao tới. Mason tóm lấy vai gã và quăng, khiến gã chẵn bờ to xác đâm sầm vào tường nhà tập thể. Khi Kelso giật lại và xoay người, toàn thân run bần bật, Mason bồi cho gã thêm ba cú trời giáng.

“Phải rồi! Hạ hẵn đi anh Mason! Xé xác hẵn ra!” Pete và Clay reo hò, cổ vũ.

Điên cuồng với thịnh nộ, Kelso tung cả hai nắm đấm. Mason đỡ được. Họ đứng đối mặt và liên tục tấn công nhau. Đột nhiên Kelso với tay ra tóm cánh tay Mason và động anh vào tường. Đầu Mason đập mạnh và anh ngã xuống đất. Kelso nhảy tới, bóp cổ Mason, nhưng anh lăn mình và loạng choạng đứng lên, choáng váng hơn là đau đớn. Anh chớp mắt và tung đòn, nắm tay anh đấm bẹp mũi Kelso và đẩy lui gã.

Khom mình, Mason trừng trừng nhìn gã qua đôi mắt bị máu và mồ hôi che phủ. “Coi nào, đồ lợn. Tao chỉ mới bắt đầu thôi!” Máu chảy thành dòng từ vết cắt sâu trên má anh. Mason phóng tới, thụi liên tục vào người Kelso, rồi tung cú móc miệng gã, trong khi xoay mình để tránh tầm với của gã. Bước chân Kelso trở nên nặng nề, hơi thở hỗn hển.

Kelso dùng tay phải phang vào một bên đầu Mason, rồi dốc toàn lực vào cú đánh bằng tay trái. Mason né đòn, bước lên và đấm một cú như trời giáng ngay dưới tim gã tưởng như tung cả người lên. Kelso há miệng, lao đảo giật về phía sau. Ngay tức thì hai nắm đấm của Mason tung lên thụi vào mặt gã.

Kelso ngã xuống trong tư thế quỳ. Hai mắt đờ đẫn, mặt đầy máu. Gã gương dậy và đứng không vững. Kelso yếu ớt tấn công, Mason chộp cổ tay gã và đẩy gã ra. Kelso lao đảo rồi ngã, rồi chậm chậm đứng dậy tiến về phía Mason. Gã cố đá, nhưng quá chậm và Mason nện gã xuống đất.

“Mày bị đánh bại rồi,” Mason nói rời rạc. “Tao không muốn nghiền mày thành bột.”

Hai tay và gối Kelso lắc lư, gã ngược nhìn Mason. Cho tới mấy giây trước Kelso vẫn là người mạnh nhất trang trại MM. Giờ đây gã không chỉ bị đánh bại mà còn bị làm nhục trước mặt tiểu thư Victoria và những người làm công ở trại MM. Gã sẽ không bao giờ quên được mối thù này. “Tao sẽ giết mày,” gã khàn giọng.

“Ngay rạng sáng ngày mai mày phải rời khỏi trang trại.” Mason nhận chiếc khăn ai đó vừa dúi vào tay anh và lau mặt. Một khoảng im lặng căng thẳng khi anh nhìn một lượt đám đông đã tụ lại xem trận đánh. Trong ánh chiều nhập nhoạng, anh không thể nhìn rõ vẻ mặt của những người đó.

“Nếu có ai không thích tình cảnh mới thì giờ là lúc nói ra.” Một thoáng im lặng. “Tôi đến đây để ở lại và tôi ủng hộ ông Stonewall. Tất cả những gì các anh phải làm là trung thành với trang trại MM, làm việc của mình, và các anh sẽ được trả sòng phẳng.”

Anh quay người nhìn Victoria, cô đang đứng nơi cửa, bất động trong cảnh tranh tối tranh sáng. Anh chờ cô lên tiếng và khi không thấy cô nói gì, anh bước trong bóng tối về hướng nhà chính.

Dora và Nellie tới bên anh khi Mason bước lên hiên nhà.

“Ôi, anh Mason! Mặt anh kìa!”

“Em hy vọng anh đã nghiền nát hắn!” Dora nói to. “Hắn đúng là cục phân hôi thối!”

Mason cười với cô em bé nhỏ bằng góc miệng vẫn còn cử động được. “Nhóc, em ăn nói táo tợn quá đấy.”

“Anh đã hạ gục hắn, anh Mason. Anh đã đánh bại thằng ngu đó!”

“Đủ rồi đấy, Dora!” Nellie sắc giọng. “Các quý cô không nói năng như thế.”

“Em có phải quý cô đâu, chị Nellie. Em chỉ là trẻ con thôi.”

Cả hai theo Mason vào bếp. Anh cầm bình trà đang sôi lên, mang tới chỗ thùng nước và giội vài gáo để làm nguội. Họ đang bước ra hành lang khi Victoria đi vào, theo sau là Pete, Clay và Doonie. Mason tiếp tục đi về phòng mình và biến mất bên trong.

Victoria tới chạn bếp, lấy ra chai uyết-ky, mở ngăn tủ lấy một xấp khăn được gấp gọn gàng, rồi đi ra hành lang. Cô lách qua Nellie và Dora ngoài bậu cửa và đi vào văn phòng.

Mason đứng bên giá rửa, đang áp chiếc khăn lấm máu vào mặt. Victoria đặt mạnh chai uyết-ky xuống. Anh nhúng chiếc khăn vào chậu và nhìn lên.

“Đúng là cái tôi cần.” Anh mở nút, đưa chai lên môi và nuốt ừng ực thứ chất lỏng cay nồng. Máu từ vết cắt trên gò má chảy xuống miệng anh. Victoria lấy chai khỏi tay anh và dùng một miếng vải lau sạch máu trước khi đóng nút bần xuống miệng chai.

“Ngồi xuống đi. Anh đang làm sàn nhà sạch bóng của tôi vấy máu.”

Mason gỡ khăn ra và áp vào mặt.

“Vâng thưa cô,” anh trả lời rồi ngồi xuống ghế.

“Dora, vào bếp lấy chậu rửa,” Victoria ra lệnh bằng giọng dứt khoát và con bé vâng lời chạy đi. “Tôi cho là anh nghĩ tôi sẽ cảm ơn vì việc anh vừa làm.”

“Sao cơ, thưa cô, tôi đâu có ngó ngàng đến mức trông mong một điều như thế.” Con mắt không bị chiếc khăn che ánh lên nét đùa cợt.

“Anh không có quyền can thiệp!”

“Cô nghĩ ông Stonewall có thể đánh nhau ư? Có lẽ cô không để ý, nhưng ông Stonewall không còn trẻ nữa.”

Victoria có vẻ giật mình. “Tôi có nhận thấy, nhưng đáng lẽ không cần đánh nhau!” cô buống bình.

“Kelso ngứa ngáy tay chân lắm rồi. Nếu không dùng tay trần thì sẽ là súng ống với anh chàng gầy gò, cao lêu nghêu tên Sage có khẩu súng lục.”

“Kelso đã ở đây lâu rồi. Anh ta chưa bao giờ gây rắc rối cho tới năm ngoái.” Victoria giật khăn khỏi tay anh. “Vết cắt trên mặt anh nên được khâu mới phải.”

Anh tảng lờ lời nhận xét về vết cắt. “Và tôi không nghĩ là cô biết điều gì đã biến hẳn ta trở nên tồi tệ.”

“Làm sao tôi biết được? Tôi để bác Stonewall quản lý những người làm công.” cô mở chiếc hòm nhỏ và lấy ra một chiếc túi da. “Nằm xuống giường đi. Tôi sẽ khâu vết cắt, trừ khi anh thích bác Ruby làm hơn.”

Sau khi Mason nằm xuống, Victoria đặt khăn dưới má anh và đổ ụyt-ky vào vết thương. Anh bật dậy khỏi giường.

“Ôi Chúa ơi!”

“Gì vậy, ngài Mahaffey?”

“Cô thích làm thế lắm hả?”

“Gần bằng anh thích đánh nhau! Giờ nằm yên, không tôi sẽ phải bảo Pete đè anh xuống.”

“Cô đã bao giờ làm việc này chưa?” Ánh mắt anh dò tìm mắt cô và khóa chặt lại.

“Chỉ với bò và ngựa thôi,” cô nói với vẻ hết sức xem thường.

Anh cười nhăn nhó khiến mặt đau đớn; Mason nhăn nhó vì đau và lại thấy đau hơn.

Victoria nhờ Nellie mang thêm đèn và đi chuẩn bị kim chỉ. Doonie và Dora đứng bên trong ngay gần cửa, hai anh em sinh đôi nhìn qua đầu chúng. Khi ngược lên, trong một phút ngắn ngủi Victoria bị nhấn chìm bởi cảm giác được ở trong một gia đình, gia đình của cô.

Mason nằm bất động trong khi cô đâm kim qua da anh. Khi cô nghiêng xuống sát anh, Mason ngửi được mùi hương quế thoang thoảng trong hơi thở cô - hay đó là mùi đinh hương nhỉ? Anh ngắm khuôn mặt Victoria trong khi cô làm việc, thích sự gần gũi với cô. Cảm xúc mà cô đem lại khác với tất cả những phụ nữ anh từng biết. Đôi lúc cô dịu dàng như mèo con đang ngủ, những lúc khác lại giống mèo hoang đang lơ mơ có thể tỉnh giấc bất cứ lúc nào và bắt đầu giương vuốt. Ánh mắt anh đón tìm ánh mắt cô.

“Khâu đẹp vào nhé,” anh nói khẽ.

Chân mày Victoria nhướng lên chất vấn. “Tôi có cần thêm tự phụ vào danh sách các phẩm chất đáng ghét của anh không nhỉ?” cô thăm thì.

“Danh sách có dài không?”

Victoria lờ câu hỏi và yên lặng làm việc. Mason hài lòng ngắm đôi tay khéo léo và sự chuyên tâm vào công việc của cô. Cô may chắc tay và khi cô hoàn thành, hai đường khâu chặt gọn ghẽ kéo thít lại với nhau và chỉ còn một lượng máu rất nhỏ rỉ ra từ vết thương.

“Khăn lạnh sẽ giúp vết sưng xẹp xuống.”

Tiếng cửa sau đóng sầm và vài giây sau bà Ruby lao vào phòng. Victoria nhìn bà lo lắng.

“Hết rắc rối rồi, Victory. Đừng có lo. Kelso nằm sõng xoài và Sage sẽ để mắt đến hấn. Xem nào, cháu đã khâu vết thương trên mặt Mason rồi. Bác lên đây vì chuyện đó đấy. Biết vết này nặng mà.” Bà cúi người nhìn kỹ vết thương. “Cháu khâu đẹp đấy. Nhúng khăn vào nước lạnh rồi áp vào để vết sưng xẹp xuống. Cháu làm việc đó được đấy, heo con,” bà bảo Dora, con bé đang khấp nép cạnh bà. Ruby bỏ tay khỏi vai Mason rồi kéo Dora vào người.

“Mai cháu sang chỗ bác được không bác Ruby?”

“Đương nhiên rồi, heo con. Giờ ta phải đi đây. Ta chỉ muốn xem Mason có ổn không.” Bà nghiêng người khi anh ngồi dậy trên võng. “Cảm ơn cậu.” Bà nói khẽ đến mức chỉ anh và Victoria nghe thấy.

Bà Ruby tránh ánh mắt Victoria, và nhìn xuống bàn tay bé nhỏ đã luồn vào tay mình. “Có mùi gì thơm thế? Có phải là bánh hoa quả không?” bà hỏi con bé khi họ rời phòng.

Doonie cùng cặp sinh đôi theo họ ra hành lang, Victoria nghe tiếng cửa sau đập mạnh. Nellie nhặt chỗ khăn thấm máu lên rồi đi ra, đóng cửa sau lưng cô, để Victoria lại một mình với Mason. Cô đóng chiếc túi da lại, cất đi rồi quay người định lui, nhưng lời Mason làm cô khựng lại.

“Tôi biết cô đang nghĩ gì,” hấn nhẹ nhàng nói. Mason đã kéo mình dậy và đang ngồi ở mép giường.

Cô đối mặt với hấn và nhún vai. “Anh mới ở đây một ngày một đêm và đã bắt đầu thân thiết với bác Ruby. Thế thì sao nào? Tôi vẫn là chủ trang trại.”

“Cô nghĩ bao lâu nữa thì đám người còn lại sẽ làm loạn khi họ thấy ông Stonewall không thể xử lý Kelso?”

“Và điều gì khiến anh nghĩ ông ấy không thể? Chính anh là người gây sự! Đáng lẽ Kelso sẽ tự nguôi,” cô ương ngạnh.

“Cô là người phụ nữ ngốc nhất tôi từng gặp. Mẹ kiếp! Tôi đã phải ngăn một vụ giết chóc! Mọi việc ở đây đang mất kiểm soát. Ông Stonewall không thể điều hành lâu nữa đâu. Cô không thấy sao?”

“Tôi có thể thuê thêm người phụ giúp bác ấy! Tôi không cần anh giúp. Tôi muốn anh biến khỏi đây.” Cô hạ mắt xuống để giấu nỗi đau khổ và tức giận. Cô thề trong tâm rằng hấn sẽ không biết được cô đau đớn đến mức nào khi biết hấn và gia đình hấn đã chiếm được cảm tình

của bác Ruby.

“Victoria...” hần dịu dàng. “Tôi nói một lần nữa, tôi đến đây để ở lại. Tôi thừa nhận rằng trang trại này đáng giá gấp mười lần những gì tôi biết. Tuy thế, tôi đã trả tiền để mua nó và đã đưa các em tôi đến đây, dù chúng chỉ là em cùng cha. Mẹ tôi mất khi sinh tôi, nhưng người phụ nữ cha tôi cưới sau đó mới là người mẹ đích thực. Tôi yêu bà như yêu cha tôi. Tôi sẽ giữ gia đình mình ở trang trại này cho đến lúc chúng trưởng thành và có thể tự đứng trên đôi chân của chúng. Tôi sẽ không đi. Chúng sẽ không đi.”

Cảm xúc của Victoria đã chuyển từ khổ đau sang giận dữ suốt mấy ngày qua. Cô dăm dăm nhìn khuôn mặt rúm nắng bầm tím, và bỗng nhiên muốn thoát khỏi gánh nặng đã mang quá lâu. Cô đã cố tiếp tục bởi có bác Ruby và bác Stonewall, bởi cô tin lẽ phải sẽ chiến thắng. Nhưng dường như cô đã sai về cả hai điều đó. Mà tóm lại, nơi cư ngụ có là gì đâu cơ chứ? Những gì mang trong tim mới quan trọng. Cha cô đã tới đây để tạo dựng nơi cư ngụ cho ông. Cô sẽ phải đi đến chỗ khác và tạo dựng nơi cư ngụ cho mình. Mắt cô trống rỗng, mờ mịt, và đôi môi khó nhọc cất lời.

“Được rồi.”

Mason cảm thấy sự rút lui của cô qua đôi mắt trống rỗng, khuôn miệng chùng xuống và tư thế cúi của cái đầu kiêu hãnh.

“Như thế là sao, Victoria?” anh hỏi khẽ.

“Chỉ được rồi thôi. Mai tôi sẽ vào thành phố xem ngài Schoeller nói gì. Nếu ông ấy bảo từ bỏ, tôi sẽ bỏ.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

Cô nhún vai. “Chỉ vậy thôi.” Và bước đến cửa.

“Chúng ta phải thanh toán nốt cho Kelso.”

Victoria lấy chìa khóa từ túi áo và ném lên mặt bàn, rồi mở cửa đi ra. Mason lắng nghe tiếng bước chân của cô trên hành lang, nghe tiếng cô nhẹ đóng cánh cửa phòng. Anh nằm xuống giường và nguyên rửa trong yên lặng.

Chương 6

Victoria tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng. Miệng cô khô khốc, mặt mướt mồ hôi, nhưng lại nhẹ nhõm, như vẫn luôn cảm thấy khi nhận ra mình chỉ mơ. Trong giấc mơ cô đã khóc trong nỗi tuyệt vọng.

Cô run rẩy ngồi dậy, rửa mặt với thau nước, mặc áo may bằng vải fla-nen, váy dùng để cưỡi ngựa và đi boots. Sau khi chải đầu và tết tóc, cô bỏ vài món vào túi da, cầm chiếc mũ trên giá treo rồi bước ra hiên. Cô nghe thấy tiếng chuyện trò trong bếp khi băng qua cửa, nhưng không dừng lại để xem đó là ai.

Victoria rất thích thời gian này trong ngày; ánh ban mai chiếu những tia nắng ấm áp lên mặt, bầu không khí trong lành, không chút bụi bặm. Cô dừng chân nhìn về hướng các bãi quây yên ắng bởi hầu hết nhân công đã cưỡi ngựa rời trang trại đi làm việc. Vài người còn lại đang chuẩn bị đi. Trên đường tới gian nhà nhỏ của ông Stonewall, cô thấy Hitch Willis, thợ rèn kiêm bác sĩ cho bầy ngựa, đi ra từ một căn nhà. Cô gọi ông ta.

“Con ngựa cái nâu của cháu đã đi được chưa bác Hitch?”

“Được rồi. Cô có muốn tôi thắng yên cho nó không?”

“Nếu vậy thì tốt quá. Cháu sẽ cưỡi ngựa vào thành phố.”

“Được thôi.”

Cô ngoái ra sau và thấy bác Stonewall đang đi tới. Cô quay lại đường cũ để gặp ông.

“Chào bác.”

“Chào cháu Victory.”

“Kelso đi mà không gây thêm rắc rối gì nữa chứ?”

“Mọi người nói hắn đã cưỡi ngựa đi trước bình minh một tiếng. Bác ghét phải buộc hắn ra đi như thế, Victory. Ở đây hắn là người lâu năm. Nhưng hồi này hắn như phải gai ấy, và hắn chẳng vừa lòng việc gì cả.”

“Anh ta đi là tốt nhất,” Victoria nói, kết thúc chủ đề. “Hôm nay cháu sẽ vào thành phố. Cháu sẽ cố về trước chiều tối, nhưng nếu không kịp thì cháu sẽ ở lại khách sạn Overland.”

“Mason có báo với bác là cháu sẽ đi. Cậu ta nói cháu định đi gặp luật sư.”

Victoria thậm chí không thêm che giấu sự tức giận của mình. “Mason đã nói thế à?”

“Sáng nay, lúc cậu ta với mấy thằng bé xuống ăn sáng.”

Victoria lặng lẽ nhìn người đàn ông đã lấp đầy chỗ trống khi cha cô mất. Ông chấp nhận sự hiện diện của Mason ở trang trại thật dễ dàng làm sao. Điều đó khiến Victoria đau đớn hơn cô nghĩ. “Tạm biệt bác Stonewall,” cô khẽ chào.

“Chào cháu. Bác mừng là Mason đi cùng cháu. Đạo gần đây bác thấy lo lo mỗi khi cháu đi một

mình trên con đường đó.”

Victoria nhanh chóng đi tới bãi quây gia súc, gặp ông Hitch đang tới cửa với con ngựa. Cô mỉm cười với ông già, quàng chiếc cặp da vào mấu trên yên rồi lên ngựa.

“Cảm ơn bác Hitch. Tạm biệt.”

Cô thúc gót vào mình ngựa. Con thú đáp lại và phi về phía rặng đồi. Đám đàn ông đang đứng nhìn Victoria không trông thấy ánh mắt thất vọng của cô cũng như cô không thấy vẻ mặt bối rối của họ.

Victoria đi tới ngã ba đường thì nghe tiếng vó ngựa phía sau. Cô điều khiển cho ngựa đi nước kiệu đều đều, mắt nhìn thẳng về phía trước. Khi Mason chạy lên bên cạnh, cô chỉ liếc hắt.

“Chào,” hắt cất lời.

Cô ghìim ngựa chậm lại, nghĩ rằng Mason sẽ đi lên trước, nhưng anh cũng ghìim ngựa đi cùng tốc độ. Ánh mắt anh lang thang trên thân hình mảnh dẻ của cô. Anh thích cách cô ngồi trên yên vững vàng, chân đặt chắc chắn vào bàn đạp, lưng thẳng.

“Lẽ ra cô nên ăn sáng. Tối qua cô có ăn gì đâu. Cô đang định làm gì thế? Tuyệt thực hả?” Cô ném cho Mason ánh mắt lạnh lùng. “Tôi nhắc lại.” Cô ném trả những lời hắt nói với cô đêm qua. “Tôi làm gì hay đi đâu chả liên can khỉ gì đến anh hết. Tránh xa tôi ra!”

Victoria thúc ngựa và tiến lên trước. Cô để con ngựa phi nước đại một lúc. Sự hoảng loạn trong cô nguôi dần, cô cho ngựa chạy chậm lại, nhưng mắt vẫn nhìn lên đỉnh núi phía Đông. Con đường dốc dần, Victoria ghìim ngựa chậm hơn nữa để nó tự tìm lối đi giữa những tảng đá to mòn vẹt và chông chênh có thể lở bất cứ lúc nào. Cô đẩy lui những ý nghĩ về Mason và tập trung dẫn ngựa.

Nửa giờ sau Victoria đã lên đỉnh dốc um tùm thường xanh, không khí mát rượi. Cô rùng mình, thúc ngựa vào đường mòn có vài chỗ tránh gió lạnh. Chỉ một tháng nữa thôi con đường này sẽ đầy tuyết, đến vài tuần sau đó thì không thể đi qua được. Mọi người đến hoặc rời trang trại sẽ phải đi bằng con đường khác khó đi hơn, xa hơn.

Đi được nửa đường đến thành phố, cô dừng lại cạnh một con suối để cho ngựa uống nước. Mason tiến lại cạnh cô, cũng làm thế, nhưng không nói gì. Cô tiếp tục đi như thể hắt không ở đó.

Lát sau họ gặp hai người đàn ông dẫn theo một con gia súc thồ hàng. Lúc họ nhường đường cho hai người đó Victoria gật đầu chào và họ nhắc mũ đáp lại.

Khi vào tới phố chính của thành phố South Pass, Mason cưỡi ngựa đi cạnh cô, quan sát và đánh giá mọi người, mọi việc xung quanh. Có hai con ngựa hoang bấn thủ kéo một cỗ xe bốn bánh trong đám bụi mù. Một cỗ xe đang dờ hàng trước cửa hiệu. Hai phụ nữ bước ra từ cửa hàng thịt, đi dọc con đường lát ván đến cửa hàng thương mại tổng hợp. Trên đường phố bụi mù, một con ngựa thiến màu nâu đỏ ngọ nguậy không yên đang phe phẩy đuôi đuổi ruồi trong khi người cưỡi nó thương lượng với một phu khuân vác.

Victoria rẽ vào một con đường nhỏ dẫn đến chỗ nhận chăm sóc ngựa mà không hề biết những kẻ lang bạt ngồi trên các băng ghế dài trước quán rượu đang nhìn cô chằm chằm. Hai phụ nữ đi mua hàng bước ra khỏi cửa hàng thương mại, dừng lại quan sát cô qua vành mũ vải bông kẻ diềm đăng ten.

Ở bên kia đường, anh thợ cắt tóc Oscar Hanson, bước tới cửa để giữ cái khăn bám đầy tóc. Anh ta cao và gầy như một cây sào.

“Chào cô McKenna.”

“Chào anh Hanson.”

Khuôn mặt dài của anh ta sáng lên. “Dạo này cô thế nào?”

“Ổn cả,” Victoria đáp vọng sang bên kia đường.

Một cỗ xe với thùng hàng cao đổ quay lưng trước hiên cửa hàng nội thất có sáu con la đang đứng gà gât. Người bán nội thất, kiêm luôn dịch vụ tang lễ, đứng cuối hiên giám sát việc dỡ khung giường bằng gỗ hồ đào sẫm màu với tủ áo đồng bộ, và hai cỗ quan bằng gỗ thông trắng.

“Chào cô Victoria. Hôm nay thời tiết thật dễ chịu.”

“Chào anh. Phải, trời đẹp thật.”

“Nếu cô lưu lại thành phố lâu thì Bessie muốn gặp cô đấy. Ghé cửa hàng nếu có thời gian nhé.”

“Cảm ơn anh. Nhắn vợ anh rằng tôi sẽ qua, nếu hôm nay không được thì cũng sớm thôi.”

Chủ cửa hàng nội thất xoa ngón tay lên mặt và quan sát người đàn ông cao ráo cưỡi ngựa cạnh Victoria, nhận thấy mắt hắn liên tục đảo quanh, sang trái, sang phải. Hắn quan sát mọi việc cùng một lúc còn vẻ ngoài thì trông như vừa đánh nhau. Anh ta lấy làm lạ khi thấy Victoria lại đi với người như thế, sau đó tiếp tục dồn sự chú ý vào việc dỡ hàng.

Ở chỗ nhận chăm sóc ngựa, Victoria đưa cương ngựa cho ông già lưng còng.

“Chào bác Claude. Ôi, cháu quên không mang bánh rồi, dù đã nướng bánh nhân hoa quả rồi!”

“He, he, he...” Ông cười để lộ hàm răng đã rụng hết. “Không sao. Bác chẳng nghĩ cháu ra đây sớm vậy Victory. Cháu mới vừa ra thành phố mà.”

“Cháu cũng chẳng ngờ thế, bác Claude, nhưng giờ cháu đang ở đây.” Cô đón cái túi da từ tay ông. “Chăm sóc Rosie giúp cháu. Cháu không biết khi nào sẽ quay lại.”

“Bác biết rồi, Victory.” Claude ngược nhìn Mason. “Cậu cũng muốn để ngựa ở đây à? Chẳng phải đây chính là người đi theo Victory hôm trước sao? Nếu thế thì từ đó đến nay cậu ta bị tấn kha khá đấy.”

“Có, tôi để ngựa ở đây. Chiều nay cô McKenna và tôi sẽ quay lại.”

Claude lúng túng cầm dây cương. Victory đã bắt đầu đi sang phố như thể nó không quen gã này. Gã vội vàng bắt kịp nó. Có gì đó không ổn rồi.

Victoria quả quyết bước xuôi theo phố, gót giày cô tạo những vết lõm sâu hoắm trên ván lót đường. Cô gật đầu đáp lại hai gã cao bồi vừa nhắc vành mũ chào. Victoria lờ đi áp lực của bàn tay Mason dưới khuỷu tay, bước tới các tấm ván dẫn bằng qua đường. Khi họ sang bên kia, Victoria hất tay Mason ra, rồi xoay người đi lên cầu thang gỗ tòa nhà có trụ sở ngân hàng. Mason cúi đầu tránh tấm biển đu đưa đề mấy chữ LUẬT SU và đi theo. Victoria nhẹ người khi thấy màn cửa không bị kéo lại và cánh cửa mở ra khi cô vịn tay nắm.

Ông Schoeller ngồi trên chiếc ghế viền da sồi bạc sau bàn làm việc và nhìn lên khi cửa mở. Ông cao, gầy, mái tóc bồm xồm mềm rũ đang thừa dần với nét mặt có vẻ nguy hiểm và dữ tợn, nhưng ánh mắt lại ân cần, và lúc này đang toát lên sự yêu thương dành cho cô gái đứng trước mặt. Ông đứng dậy, giơ tay ra.

“Victoria, rất vui được gặp cô.”

“Xin chào, ngài Schoeller.” Victoria bắt tay ông rồi cúi mũ. Người luật sư nhìn Mason, rồi sang Victoria. “Tôi muốn nói chuyện riêng với ngài, ngài Schoeller.”

Mason bước tới và đưa tay ra. “Tôi là Mason Mahaffey.”

Viên luật sư bắt tay anh, rõ ràng là bối rối và lăm bắm “Mason Mahaffey.”

“Tôi nói chuyện riêng với ngài được không, ngài Schoeller?”

“Hửn rồi, cô Victoria. Mời ngồi.” Ông nhắc mấy cuốn sách đầy bụi khỏi ghế dựa và dịch nó đến gần bàn.

Mason chờ Victoria ngồi xuống, rồi anh bước tới cạnh cô. Anh nhìn cô rồi sang người đàn ông đang bắn khoả sau bàn làm việc.

“Cô McKenna bức mình với sự có mặt của tôi, nhưng những gì ông nói với cô ấy có liên quan đến quyền lợi của tôi, vì thế tôi đã đến.” Anh choãi chân và tì người lên gót. “Tôi biết thế này là không đúng; ông có thể gọi cảnh sát và ném tôi ra, nhưng tôi hứa với ông là nếu, ông làm thế thì cảnh tượng sẽ chẳng đẹp để gì đâu, mọi người sẽ bàn tán về chuyện này lâu đấy.”

“Điều đó phụ thuộc vào cô Victoria. Nếu cô ấy muốn tôi gọi cảnh sát, thì tôi sẽ làm thế.” Ngài Schoeller nghiêng người về phía trước và đan những ngón tay xương xẩu vào nhau.

Victoria nghiêng rặng, từ chối nhìn cả hai người. Mason cho tay vào trong áo lấy ra một xấp giấy tờ. Anh tìm rồi lấy ra hai văn bản, đặt chúng trên bàn trước mặt vị luật sư.

“Đây là hóa đơn mua bán và sổ đỏ chứng nhận quyền sở hữu trang trại MM. Tôi đã mua bất động sản này từ Robert McKenna ở Anh.”

“Tôi biết cậu là ai và tôi biết về vụ mua bán, cậu Mahaffey. Tôi đang xem xét tính hợp pháp của vụ mua bán. Cậu có biết ông Marcus McKenna đã làm bản di chúc thứ hai trước khi mất, để lại tất cả tài sản cho con gái không?”

“Theo những gì tôi biết thì ông bà ngoại của Robert McKenna đã cho ông Marcus McKenna vay tiền để bắt đầu việc chăn nuôi gia súc ở trang trại,” Mason nói, lờ câu hỏi về bản di chúc.

“Cha tôi đã trả lại hết,” Victoria lên tiếng.

“Chẳng có văn bản nào chứng minh cha cô đã trả hết nợ ở Anh,” Mason nói!

Victoria há miệng. “Tôi đã đi cùng cha tới thành phố khi ông ấy trả khoả cuối cùng, chúng tôi đã ăn mừng ở khách sạn Overland.”

“Tôi chỉ kể cho cô những gì tôi được biết thôi, Victoria.”

Ngài Schoeller đang chăm chú nghiên cứu chỗ giấy tờ Mason đặt trên bàn. Ông nheo mắt trầm ngâm. Bụng Victoria thót lại vì lo lắng.

“Căn cứ những giấy tờ này thì có vẻ như cậu có quyền sở hữu hợp pháp, cậu Mahaffey. Tuy nhiên, vẫn còn vấn đề về bản di chúc thứ hai. Tất nhiên tôi sẽ viết thư gửi đến Anh để xác minh.”

“Ngài nghĩ khi nào mới biết bản di chúc thứ hai có hiệu lực hay không, ngài Schoeller?” Victoria nghiêng người tới, tha thiết hỏi.

“Khi tòa án lưu động bắt đầu phiên mùa đông. Nhanh nhất cũng phải một tháng nữa.”

“Và nếu họ quyết định bản di chúc có hiệu lực thì sao?”

“Khi đó vẫn còn rắc rối với khoản tiền ông Marcus nợ ông bà Robert, Victoria. Có vẻ như cậu Mahaffey không chỉ mua trang trại mà còn mua cả giấy nợ nữa.”

Victoria xây xẩm. Căn phòng bắt đầu quay mòng mòng, và cô phải cố hết sức mới trấn tĩnh lại. Bàn tay nắm chặt chiếc túi da run lẩy bẩy đến nỗi cô phải đưa tay kia lên giữ nó.

“Vậy là dù thế nào đi nữa, tôi vẫn thua lí?” cô khẽ hỏi, vô vọng, ánh mắt vô hồn, hoang vắng.

“Không. Chúng ta vẫn chưa hết cách. Tôi sẽ xác minh các giấy tờ này và kiểm tra khoản vay. Nhưng mất thời gian đấy, Victoria.”

Cô đứng dậy. “Tôi hiểu.” Cô vòng qua Mason và đi tới cửa.

Ngài Schoeller đứng lên. “Cứ ở trang trại, Victoria, cho đến khi mọi việc được làm rõ. Chắc phải qua mùa đông.”

“Tạm biệt, ngài Schoeller.” Trong một khắc đôi mắt cô ánh lên vẻ tuyệt vọng và mông lung trước khi chuyển thành trống rỗng. Đoạn cô khẽ mỉm cười và đội mũ lên.

Mason khẽ chửi thề, nhét giấy tờ vào trong áo. Lúc xuống cầu thang anh thấy Victoria đang đi vào ngân hàng.

Victoria cẩn thận khoác lên vẻ mặt tươi tỉnh trước khi bước tới quầy giao dịch. Cô mỉm cười với anh thu ngân Hartman.

“Chào anh Hartman.”

“Ồ, chào cô McKenna. Cô sao rồi?”

“Ổn cả. Chúng tôi sắp lừa gia súc nên tôi ghé để biết chắc anh sẽ chuẩn bị sẵn giúp tôi tiền trả cho người làm. Khoản tiền vẫn như mọi khi.”

“Tôi sẽ đặc biệt lưu ý, cô McKenna.” Chúa tôi, anh ta nghĩ, cô nàng ngày càng đẹp. Anh ta oang oang, “Dạo này gia súc đều đặn được lừa lên tàu. Sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.”

“Cảm ơn nhiều, anh Hartman. Chúc anh một ngày vui vẻ.” Victoria ép mình khẽ cười tạm biệt.

“Chào cô McKenna. Cô lưu lại thành phố đêm nay chứ?”

“Tôi vẫn chưa quyết định. Tạm biệt, anh Hartman.”

Victoria rời ngân hàng, bước ra ngoài nắng, kéo mũ trùm tới mắt và rảo bước. Mason đi theo

nhưng giữ khoảng cách. Anh biết cô cần thời gian định thần lại sau tin xấu mới nghe trong văn phòng luật sư.

Khi tới chỗ cửa đôi cao dẫn vào tiền sảnh khách sạn Overland, Victoria phải dừng lại nhường đường cho một phụ nữ lớn tuổi chống gậy ba toong.

Đúng lúc ấy, một người đàn ông đang đứng ở tiền sảnh khách sạn trông thấy cô và suýt làm rơi điều thuốc lá dài đang ngậm trên miệng. Hắn ta hấp tấp tới cửa, ra ngoài đường để ngắm cô kỹ hơn và bị một gã cao bồi cao ráo, rám nắng hích khỏi đường mà chẳng thèm dừng lại xin lỗi.

Không biết và không để tâm đến người đàn ông đang ngó mình chằm chằm và người đang đi theo, Victoria bình thần đi qua vài cửa hàng, rẽ cua và nhìn thấy thứ gì đó - một nhà hàng mới mở. Có vẻ như đó là nơi yên tĩnh mà cô có thể suy nghĩ, và dù không đói, cô cũng biết mình cần thức ăn.

Mới quá trưa một chút, nhưng chỉ có một người khách trong tiệm ăn nhỏ. Victoria ngồi xuống bàn cạnh tường, lưng quay ra cửa. Cô đặt túi da và mũ lên ghế bên cạnh. Tiếng cửa mở rồi đóng sau lưng cô, nhưng Victoria không quay lại. Cô quan sát tiệm ăn và nhận thấy chủ quán đã bỏ nhiều công bài trí. Trước kia đây là tiệm bánh, nhưng nhờ mua may bán đắt nên đã chuyển sang tòa nhà lớn hơn bên kia đường.

Có sáu bàn phủ khăn kẻ ca rô trong tiệm ăn. Màn kẻ ca rô được căng ngang cửa sổ. Sàn nhà sạch sẽ và một tấm biển lớn viết bằng bút chì những chữ: CẤM KHẠC NHỎ LÊN SÀN được treo trên tường.

Một phụ nữ xinh xắn với mái tóc nâu vàng đẹp để được cuộn cao trên đầu bước tới. Cô ta cao, vóc dáng đầy đặn và có đôi tay nhanh nhẹn.

“Xin chào. Xin lỗi vì đã không đón khách. Tôi là Sally Kenny. Đây là tuần khai trương và tôi e rằng mọi việc vẫn chưa ổn định. Hôm nay có món bò hầm và bánh mì ngô.”

“Thế là được rồi,” Victoria nói khẽ.

“Còn anh, anh dùng gì?” Cô ta đi qua Victoria sang bàn phía sau. “Tôi có bánh trứng nữa.”

“Tôi dùng cả hai món và cho thêm cà phê.”

Giọng Mason! Nếu không run lấy bấy, Victoria sẽ đứng dậy ra khỏi tiệm ăn ngay. Hắn không thể để cô yên được sao? Cô cố không nghĩ về hắn, tập trung vào việc ăn uống.

Một người đàn ông đẩy ghế ra sau rồi đi tới quầy thanh toán. Người phụ nữ lúc nãy mỉm cười, rút tiền vào túi trước tạp dề.

“Rất mong quý khách sẽ quay lại,” cô ta gọi với theo vị khách đã ra tới cửa.

Trong một lúc Victoria tưởng tượng mình ở cương vị người phụ nữ tóc nâu vàng kia. Và nảy ra ý nghĩ cô có thể làm công việc này - vì cô thích việc bếp núc và giỏi nấu nướng. Mặc dầu vậy cô cần tiền để khởi sự. Cô nhẩm tính số tiền còn trong két sắt ở trang trại. Chết tiệt! Tối qua cô đã đưa chìa khóa cho Mason để hắn thanh toán cho Kelso! Sao mình ngu vậy nhỉ? Từ khi gặp gã này, hắn cứ khiêu khích cô làm những việc không nên làm. Như việc đi vào bếp và đe dọa Kelso.

Victoria có thể cảm thấy ánh mắt hắn dán trên lưng và cử động không thoải mái. Một điều ngu ngốc nữa là lại ngồi quay lưng ra cửa để không nhìn thấy hắn vào! Cô vuốt tóc và kéo cổ áo lên cao hơn một chút, vô thức giấu làn da trần khỏi tầm nhìn của hắn.

Khi Sally quay lại với đĩa thức ăn, thì có một bé gái bám chặt vào váy. Victoria nhìn cô bé nấu mình sau mẹ, đôi mắt to tròn đen nhánh e thẹn liếc trộm cô. Hiếm khi Victoria thấy trẻ con, trừ những lúc vào thành phố.

“Chào cháu,” cô khẽ nói với đứa bé.

“Chào cô đi, Melissa,” mẹ giục, nhưng cô bé chỉ vùi mặt vào váy mẹ. “Con bé nhất lắm, cô ạ,” Sally nói khi đặt đĩa hầm trước mặt Victoria. Vào lúc khác trông món ăn sẽ rất ngon lành nhưng lúc này... “Nếu cô muốn, tôi sẽ lấy một cốc sữa tách bơ lạnh cho cô,” cô ta gợi ý rồi bước vội vã, cô con gái bám chặt vào váy khi Victoria gật đầu.

Bé gái không đi cùng lúc cô ta mang thức ăn cho Mason. Victoria nghe hẳn khen tiệm ăn bài trí đẹp. Cô tự hỏi cô ta nghĩ gì về khuôn mặt thâm tím của hẳn. Thậm chí trông hẳn vẫn đẹp trai dù có những vết bầm. Lúc này cô ước gì mình đã không khâu vết thương trên má hẳn! Victoria chưa chát nghĩ nếu cô không khâu thì bác Ruby sẽ làm. Sally đang chuyện trò với Mason. Nếu hẳn đến đây trước khi bị đánh toi tả, hẳn cô ta đã tán tỉnh hẳn rồi!

Victoria đắm chìm trong những ý nghĩ tức tối đến nỗi không nhận ra mình đã ăn hết đĩa bò hầm. Khi Sally mang chiếc đĩa trống không đi và quay lại với một miếng bánh trứng, một ý tưởng lóe lên trong đầu cô.

“Hình như có nhiều việc phải làm chị Kenny nhỉ. Chị có nghĩ đến việc thuê thêm người giúp không?”

Cô ta mỉm cười và lau tay vào tạp dề. “Tôi nghĩ lúc nào đông khách hơn thì buộc phải thế. Nhưng giờ tôi không có khả năng thuê thêm người.”

“Thế nếu chỉ làm việc để có ngày hai bữa thì sao? Chị sẽ nghĩ lại chứ?”

“Nào... tôi có một phòng nhỏ trên gác. Tôi sẽ xem xét. Cô tự ứng cử à?”

“Victoria, thật không phải khi để cô ta nghĩ em sẽ làm thuê khi mà em không thể!” Mason đứng bên cạnh bàn, khuôn mặt hẳn còn đáng sợ hơn khi giận dữ.

Sally lui vài bước, đôi mắt to đảo đi đảo lại từ Mason sang Victoria.

Victoria cảm thấy cơn giận dâng lên trong cô. Cô đẩy ghế về phía sau và đứng dậy, đôi mắt hổ phách bùng cháy phần nộ và căm ghét nhắm vào Mason. Hẳn đã đảo lộn cuộc đời cô, giờ còn làm cô bế mặt trước người phụ nữ này. Sao hẳn lại làm thế với cô chứ? Cô sẽ không bao giờ thoát khỏi hẳn ư?

“Ồ... ồ... con hoang!” Giận dữ sôi sục trong cô. “Ồ chồn hôi hám! Tôi ước gì Kelso đã đánh chết anh!”

“Thật lòng em chẳng mong thế, Victoria.” Khóe miệng cử động được của Mason nở nụ cười nhả nhỏ.

“Muốn chết đi được!” Cô túm lấy mũ và túi da.

Mason thấy tiền xuống bàn. “Vợ chồng tôi có chút cái vã. Tốt hơn tôi nên đưa cô ấy ra khỏi đây và làm cô ấy nguôi giận.”

“Cái gì của anh cơ?” Victoria gần như hét lên.

Mason nhún vai và cười nhả nhỏ. “Cô thấy đấy” hắn vừa nói vừa cười và nắm khuỷu tay Victoria. “Chúng tôi sẽ cố gắng ghé qua khi đến thành phố lần tới. Mong là lúc đó cô ấy sẽ vui vẻ hơn.” Hắn ép cô đi ra cửa.

Sally đứng như ười trồng trước cảnh đó. “Tạm biệt,” cô ta khẽ chào khi cánh cửa lưới đóng sầm sau họ.

Trên phố, Mason đẩy, kéo Victoria hướng về chỗ nhận giữ ngựa thuê. Khi hơi thở điều hòa, cô ấn gót xuống và giật tay khỏi tay hắn.

“Buông tôi ra,” cô rít lên. “Buông tôi ra nếu không tôi sẽ la lên! Anh có biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi kêu cứu không? Đàn ông sẽ bu vào anh đông đặc như ruồi! Và nếu tôi la ‘hiếp’ thì người anh sẽ có đủ lỗ để biến thành tổ ong!”

“Cô sẽ không làm gì cả,” hắn bình thản nói. “Thôi nào. Chúng ta về nhà.”

“Nhà ư? Không gì láo xược hơn thế!”

“Victoria, chẳng có luật nào cấm đàn ông phát mông vợ mình, đàn ông trên phố này sẽ chỉ cười nếu tôi nói vợ mình cần bị phát vào mông rồi cứ thế vắt người cô qua gối và làm vậy. Hợp tác đi nào, không cô sẽ bị thế.”

“Mọi người ở đây biết tôi! Họ biết chúng ta không lấy nhau!” cô thở hắt ra.

“Tôi sẽ thuyết phục họ rằng chúng ta đã lấy nhau ở Denver và trước khi họ biết đúng sai thì chúng ta đã đi rồi.”

“Tôi không hiểu vì sao anh làm thế này. Giờ anh có mọi thứ rồi đấy. Anh chưa thỏa mãn sao? Anh không thể chừa lại tí gì cho tôi được à?” Giọng cô không tức giận nữa mà chỉ còn tuyệt vọng.

“Nếu cái đầu bướng bỉnh của cô biết suy nghĩ thì cô sẽ hiểu việc tôi đang làm. Tôi đang cố chỉ cho cô thấy rằng cô vẫn còn gì đó.” Hắn nói với cô như thể cô là Dora. Victoria nghiêng rãnh thất vọng.

Chương 7

Họ lên ngựa ra khỏi thành phố trước khi Victoria kịp hoàn hồn. Mason phóng ngay sau cô, vì vậy không thể quay lại. Ban đầu mặt trời bóng râm trên mặt cô, nhưng khi họ đến rừng thông, đường mòn hẹp dần và không khí trở nên mát mẻ. Hai con ngựa chạy nước kiệu đều và âm thanh duy nhất vang lên là tiếng chuông sắt lúc lắc khi vó ngựa tìm đường lên đỉnh dốc.

Ngay trước khi họ đến đỉnh, Mason phóng lên cạnh Victoria. Đường đã rộng hơn, nhưng hắn phi ngựa gần đến nỗi chân họ hầu như chạm nhau.

“Dừng vài phút để ngựa nghỉ đã,” hắn bình thản nói.

Cô ném cho hắn cái nhìn khinh khỉnh. “Anh có thể dừng lúc nào anh thích. Tôi đi tiếp.”

“Tôi bảo dừng, Victoria.” Hắn giơ tay tóm lấy dây cương của cô.

“Dừng lại!” Cô cố quay ngựa. Con thú xoay vòng mất phương hướng.

“Im và đứng yên đó, đồ ngốc! Có người bám theo chúng ta,” hắn giận dữ rít lên và kéo con ngựa vào rừng cây.

“Tôi không tin.”

“Im và lắng nghe.”

Sau một lúc lâu cô nói, “Tôi không nghe thấy gì hết.”

“Tôi cũng thế. Thậm chí chẳng có lấy một tiếng chim đằng đó.” Hắn ngồi thêm phút nữa. “Nếu chúng không mưu đồ gì thì đã xuất hiện rồi. Chúng đang chờ chúng ta đi qua đỉnh rồi xuống dốc. Phía bên kia có gì?”

Victoria vẫn không tin có người trên con đường này lại muốn làm hại họ, nhưng nét mặt Mason quá nghiêm trọng, ánh mắt đầy cảnh giác. “Có một khoảng trống rồi đến đường mòn uốn quanh một khối đá lớn.”

“Được rồi. Chúng ta dắt ngựa lên đỉnh. Ngay khi vượt qua, chạy thật nhanh, núp sau khối đá rồi dừng lại. Chúng ta sẽ xem có gì xảy ra.” Vừa nói đòi mắt Mason vừa quét qua con đường sau lưng họ. Hắn lôi súng khỏi thắt lưng và ra dấu cho cô đi trước. Victoria bắt đầu dắt ngựa lên đỉnh. Mason đi quá gần đến mức cô phải thận trọng không để ngựa của hắn cản vào mông ngựa của cô, và phải giữ chặt yên cương để trấn an nó.

Đỉnh dốc là một khoảng đất bằng phẳng rộng khoảng năm mươi thước. Khi họ đến gần giữa, Mason la lớn, “Chạy ngay!” và Victoria nhảy lên yên, thúc mạnh ngựa. Con thú lao như bay về phía trước, họ phóng tới khối đá.

“Đi! Đi!” Mason hối.

Victoria không có thời gian nhìn những kẻ săn đuổi. Cô dành mọi sức lực để ngồi vững trên yên trong khi chạy xuống đồi. Cô đang định vòng ra sau khối đá thì nghe tiếng súng trường nổ lớn, rồi tiếng gió rít khi viên đạn sượt qua cô. Chúa ơi! Cô nghĩ. Có người đang bắn cô và hắn!

Sự choáng váng không thuyên giảm khi đùi cô đau nhói, nóng rực. Con ngựa của cô sẩy chân rồi ngã khụy xuống. Lưng Victoria nện xuống nền đất. Mason cũng rơi xuống đất nhưng nhồm ngay dậy. Hắn chộp tay Victoria và kéo cô ra sau khối đá lớn ngay lúc một viên đạn sạt đất cạnh họ. Victoria nín thở, hỗn hển. Mason đứng che chắn cho cô, núp sau bụi cây cạnh khối đá.

Một tiếng súng nổ ở rất gần. Đó là súng của Mason. Hắn để cô lại chỗ nấp, đi đến chỗ khối đá và ló ra bắn tiếp. Victoria cố ngồi dậy. Cô nghe thấy tiếng ngựa đâm sầm vào bụi rậm, và vọt lên khối đá, bám lấy nó để đứng dậy. Chân cô gần như oằn lại, bỗng nhiên cô nhận ra đùi mình ướt đầm, đau nhức, bỏng rát. Mason vẫn đang bắn, nhưng không còn tiếng súng đáp trả nữa. Hắn đứng ở mép khối đá một lát rồi cẩn trọng quan sát xung quanh. Một viên đạn đập vào mặt đá và nảy bật ra.

“Mẹ kiếp,” hắn chửi thề. “Chúng ta bị bao vây rồi.”

“Chúng là ai? Cướp đường à?”

“Dù là ai thì rõ ràng chúng biết chúng muốn gì ở chúng ta.” Hấn liếc cô. “Tôi đã bắn con ngựa của cô. Nó bị trúng đạn ngay bụng.”

“Tôi nghĩ tôi cũng trúng đạn.” Victoria điềm tĩnh nói.

Mason đang lên đạn, và quay ngoắt đầu về phía cô. “Cô bị làm sao? Chúa ơi, Victoria! Ở đâu?”

“Ở chân.” Cô bỏ tay khỏi đùi. Tay cô và một bên váy đỏ máu.

“Có trúng xương không?” Mason quỳ cạnh cô.

“Tôi không nghĩ thế. Tôi nghĩ viên đạn xuyên qua chân tôi rồi vào Rosie. Vì thế mà nó khuyu xuống.” Giọng cô run run.

“Chúng ta phải cầm máu. Cô kéo váy lên tới chỗ bị bắn được không?”

“Không!”

“Đừng ngốc thế!” Mason nạt. Hấn lấy ra con dao và bắt đầu cắt ống tay áo từ vai trở xuống. Hấn đặt con dao vào tay cô. “Cô sẽ phải giúp tôi. Nhanh lên! Tôi phải quan sát lần nữa.”

Cô cắt rời ống tay áo Mason và hấn kéo nó xuống. Hấn nhặt một cành cây, đặt mũ mình lên rồi giơ nó ra ngoài khối đá. Ngay tức thì một viên đạn bắn trúng khối đá và đất văng tung tóe.

“Thằng chó chết!” hấn lăm bầm rồi tới chỗ cô và cúi xuống. “Cô phải kéo váy lên hoặc kéo xuống. Chúng ta phải buộc ga rô để cầm máu.” Hấn bắt đầu kéo chiếc váy mặc cưới ngựa của cô lên. Nó dễ dàng lên tới gối, nhưng chỗ vải quanh đùi lũng nhùng và đầm máu. Không thể chạm tới vết thương từ phía dưới. Mason thả váy xuống và đứng lên quay mắt nhìn tảng đá. “Kéo váy xuống, Victoria, rồi tự băng ga rô quanh chân bằng ống tay áo nếu cô quá e lệ, không để cho tôi làm thế. Tôi chỉ muốn xem vết thương có nặng không. Chúng ta có thể phải chạy đấy.”

“Được rồi.” Victoria cời thắt lưng, kéo váy xuống. Quần lót trong đầm máu tươi khiến cô hoảng hồn. Cô kêu, “Mason!”

Hấn quay phắt lại, quỳ xuống và dùng dao rạch một đường trên chiếc quần. Viên đạn xé qua phần thịt đùi để lại một lỗ nhăm nhở trên da. Hấn nhanh chóng ép sát ống quần quanh đùi cô rồi lấy ống tay áo buộc chặt lại.

Victoria nhìn xuống đỉnh đầu Mason và cánh tay trần đến vai. Phần cẳng tay rám nắng trong khi phần tay trên trắng đến ngạc nhiên. Cô chẳng hề cảm thấy ngượng ngùng khi hấn xong việc và nhẹ nhàng kéo váy lên hông. Cô cài hàng khuy trước và thắt lưng trong khi hấn liếc nhanh, quan sát xung quanh khối đá.

“Cô có mệt hay hoa mắt không?” Hấn lại gần cô và nói rất khẽ.

“Tôi không sao.” Cô dựa lưng vào mặt đá, dồn trọng lượng lên cái chân lành lặn.

“Ngồi xuống mà giữ sức. Có đau lắm không?”

“Nếu nói không đau thì là dối.” Anh mắt họ giao nhau và giữ chặt. Đây là lần đầu tiên trong ngày cô nhìn kỹ mặt hấn. Bất chấp những vết cắt trên mặt, sáng nay hấn vẫn cạo râu.

“Cô có biết lý do có người bám theo chúng ta từ thành phố và phục kích không?” Mason xốc nách và nhắc cô xuống đất. Hấn cúi người cạnh cô.

“Có thể ai đó trông thấy chúng ta vào ngân hàng và nghĩ rằng chúng ta có nhiều tiền.”

“Có thể.”

“Tôi biết bắn súng. Cha tôi đã dạy cách dùng súng.”

“May mà cô biết bắn súng. Chúng ta có ít đạn dược, nhưng không nhiều đâu.”

“Tôi xin lỗi đã không tin anh.” Cô nhìn vào mắt Mason. “Tôi có thể đã làm chúng ta thiệt mạng.”

Mason nhếch môi cười toe. “Tôi sẽ không để việc đó xảy ra.” Hắn quan sát cô trong một phút, và cô thấy ánh mắt hắn thành thật, hơi lúng túng và thoáng kích động. “Cô biết đấy, chúng sẽ không chờ mãi ngoài đó, vả lại chẳng có lý do gì buộc chúng từ bỏ. Chúng biết ta không có ngựa. Chúng ta đã chọn đúng chỗ nấp. Bọn chúng không thể tấn công hai bên sườn mà không bị phát hiện, và cũng sẽ không dám vượt qua khoảng trống để tấn công trực diện. Chúng sẽ chờ tới tối.”

Victoria cố tỏ ra bình tĩnh và không sợ hãi. Cô mong Mason nói tiếp. Giọng anh ta thật dễ chịu và đáng tin cậy.

“Ngựa của anh bị sao?”

“Nó lồng lên rồi chạy mất. Có thể bọn chúng đã bắt nó rồi.”

Mọi thứ thật im ắng. Mason chú ý lắng nghe tiếng gót giày lạo xạo trên đá, tiếng sột soạt của da thuộc cọ vào cây bụi khô khốc, tiếng lách cách khi súng lên đạn; bất kỳ tiếng động nào. Anh không nghe thấy gì cả, nhưng ngoài kia có kẻ đang chờ đợi. Anh cảm thấy mồ hôi túa ra trên trán và môi khô rang. Anh sẽ đưa Victoria ra khỏi đây bằng cách nào đây? Nếu chỉ có một mình, anh sẽ trườn trên mặt đất để vào rừng.

“Mason!” Anh quay lại khi nghe tiếng thì thầm khẩn thiết của Victoria. “Có một con chim bay lên từ bụi rậm kia. Nó bay thẳng lên, đập cánh liên tục như hoảng sợ vậy.”

“Nếu chúng muốn tấn công sườn thì sẽ đến từ phía đó.”

Thủ thế bên cạnh Victoria, anh giương súng sẵn sàng. Sự cảnh giác không phải là điều mới mẻ với Mason. Chính nó và lòng kiên nhẫn đã giúp anh sống sót qua chiến tranh. Mason khom mình cạnh khối đá, thu người càng nhỏ càng tốt để hạn chế tầm ngắm của kẻ tấn công, cũng như làm khiến chần cho Victoria. Cô thực gan dạ! Không hoảng hốt, không kinh sợ.

Mason cẩn trọng quan sát địa hình, từ xa đến gần, không bỏ qua bất cứ tảng đá hay bụi cây nào. Đột nhiên, ở bên kia bãi đất trống nơi bìa rừng, cách đúng trăm thước, anh thấy một gã lấp ló sau một thân cây. Khi hắn bước ra và lao tới, Mason giương súng, nín thở và bắn. Viên đạn găm vào thân cây.

“Chết tiệt!”

Mason gắn chặt mắt vào nơi gã kia biến mất. Anh chăm chú và chờ đợi, khi thấy chuyển động nhỏ trên bãi cỏ, anh nhắm và khai hỏa. Không có tiếng súng bắn trả hay dấu hiệu nào cho thấy anh đã bắn trúng hắn. Anh lại chửi thề.

“Chúng sẽ không thử tấn công nữa cho tới đêm đâu, tới lúc đó chúng ta đã đi khỏi đây rồi.” Anh nói với Victoria mà không rời mắt khỏi đám cỏ vừa bắn vào.

Anh cảm thấy bàn tay cô trên lưng mình. “Đừng lo cho tôi. Tôi có thể làm bất cứ điều gì phải làm.”

Sau vài phút, Mason đứng dậy, quan sát phía bên kia, đoạn bước lại, ngồi xồm cạnh Victoria. Khuôn mặt cô tái nhợt. Ngay giây phút này, vấn đề ai có quyền sở hữu trang trại MM trở nên vô nghĩa. Anh chỉ biết rằng không có người phụ nữ nào khác như cô. Cô đáng yêu, kiêu hãnh, điềm tĩnh và thông minh. Anh nghĩ có thể cô cũng dịu dàng, mềm mỏng nữa. Kể từ khoảnh khắc họ gặp nhau, anh đã quan tâm đến cô. Cô không hề biết tâm trí anh đã xáo động kể từ khi nghe cô nức nở trong căn phòng tối. Ôm cô trong vòng tay, cảm nhận cơ thể mềm mại ấm áp của cô qua lần áo ngủ là giây phút kích động nhất trong đời anh.

“Victoria...” Anh không biết tại sao lại gọi tên cô. Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Mason có thể thấy hình ảnh mình phản chiếu trong đôi mắt đó.

“Mấy gã ngoài kia muốn giết chúng ta phải không?” cô thì thầm, vẫn khóa chặt ánh mắt anh.

“Có vẻ thế. Có thể là Kelso. Có khi nào hắn cùng phe với kẻ đã bắn cô không? Rõ ràng một tên nhắm bắn cô và một bắn tôi.”

“Kelso sẽ không làm thế! Chắc ai đó đã thấy tôi vào ngân hàng.”

Cô gập chân và cố không nhăn nhó vì đau. Chân cô nóng như lửa. Miệng cô khô khốc. Cô nhớ có đọc đâu đó rằng mất máu sẽ làm khát khô cổ. Ngay bây giờ cô sẽ đánh đổi bất kỳ thứ gì để lấy chút nước mát lạnh.

“Tôi đang cố tìm đường thoát cho chúng ta, và chỉ có một cách. Khoảng một giờ nữa mặt trời sẽ lặn. Điều đó có nghĩa là trong mười phút, kẻ nào nhìn mặt trời sẽ không thấy gì khác. Nếu chúng ta đi thẳng về phía mặt trời rồi đổi hướng sang bên phải và lẩn vào bụi cây, chúng ta có thể đi được một khoảng xa trước khi chúng biết ta đã rời đi.”

“Vậy thì tốt hơn hết tôi không nên ngồi đây để tê cứng cả người.” Đột nhiên cô sợ vô cùng, nhưng nhoẻn cười để Mason không biết.

“Không. Đừng dậy vội.”

“Tôi đã bảo bác Stonewall rằng có thể tôi sẽ ở lại thành phố qua đêm, vì vậy sẽ không có ai đi tìm chúng ta đâu.” Cô thất vọng.

“Và chúng ta cũng không thể hy vọng con ngựa của tôi sẽ quay về trang trại, kể cả nếu chúng không bắn nó. Nó chưa ở đấy đủ lâu để biết đấy là nhà.”

“Nếu Rosie còn thì nó đã về nhà rồi,” cô thì thầm rất khẽ.

Mason thận trọng di chuyển để quan sát cảnh quan. Mặt trời đang xuống và thả những cái bóng dài về phía những kẻ đang mai phục. Nó cũng khiến con dốc trở nên mát hơn. Anh nhìn xuống mái đầu vàng đang cúi và thấy Victoria cố nén cơn rùng mình. Cô lạnh! Anh cởi áo khoác và khom mình xuống.

“Cô sẽ bị lạnh vì mất máu. Cái này sẽ đem lại chút hơi ấm.” Trong khoảnh khắc cô ngược nhìn, anh thấy điều gì đó như... phải chăng là sự yêu mến dành cho anh? Cảm kích chăng? Không thể nào. Cô vui mừng thôi. Anh sẽ không suy diễn nhiều thứ trong ánh mắt đó.

Cô xỏ tay vào áo và khép chặt nó quanh người. “Cảm ơn. Tôi lạnh thật, nhưng anh không cần nó

sao?”

Anh cười. “Tôi quá điên tiết nên không cảm thấy lạnh.”

“Cha tôi luôn nói rằng ‘Đừng phí công giận. Hãy dồn sức mà nghĩ.’”

Mason cười toe toét dù môi sưng phồng. Victoria có thời gian quan sát khuôn mặt anh. vết thương cô khâu đã bớt phồng rộp. Vài ngày tới cô sẽ cắt chỉ và dùng nhíp rút ra. Cô sẽ xoa chút thuốc mỡ có ở nhà vào vết thương để giúp nó lành nhanh hơn.

“Victoria...” anh nói khẽ. “Cô đang nghĩ gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ rằng sẽ phải rút chỉ khỏi má anh khi chúng ta về nhà.” Cô muốn cười cuồng loạn. Có thể cô sẽ chẳng bao giờ thấy nhà lần nữa.

“Cô khâu đau muốn chết. Tôi không biết có nên để cô rút nó ra không.” Anh trêu chọc. “Tôi nghĩ cô thích dùng cái kim đó đâm tôi.”

Victoria muốn chạm vào anh quá đỗi và cô đưa tay lên. Anh nắm lấy và bóp chặt.

“Thật tình không hẳn là tôi thích,” cô thú nhận với nụ cười mỉm. “Nhưng đây là cơ hội tốt để làm anh đau đớn.”

“Tôi không tin lắm là phụ nữ xinh đẹp có thể độc ác,” anh nói và cười vì mặt cô đỏ bừng.

Cô điên cuồng nghĩ cô và anh sắp phát điên rồi, cứ ngồi đây nói linh tinh trong khi, có thể chết trong một giờ tới.

Mason nhận ra cô thay đổi tâm trạng và đứng lên. Anh đặt tay dưới tay Victoria để dìu cô đứng dậy. Anh ôm cô một lúc. Cô cố đứng trên cái chân bị thương và rên khẽ.

“Chẳng qua là tôi ngồi bất động lâu quá thôi,” cô nói như thể xin lỗi. “Tôi sẽ...”

Tiếng súng trường và đạn bắn vào khối đá inh tai nhức óc ngắt lời cô. Mason nhắc súng lên và bắn trả một phát về phía những kẻ tấn công.

“Chúng muốn đoan chắc chúng ta vẫn ở đây và hành động thật ngu ngốc, nhưng tôi sẽ chơi trò này với chúng.”

“Vì sao?”

“Vì giờ chúng ta biết chúng ở đâu. Chúng ở yên chờ trời tối, rồi sẽ lên tiếp cận ta.” Anh che mắt nhìn về mặt ười. “Chẳng còn lâu nữa đâu. Cô cảm thấy sao?”

“Tôi không chạy được.”

“Tôi đang định sẽ bò vào cỏ. Cô làm được không?”

“Được.” Cô gần như nếm được vị sợ hãi trong miệng mình, nhưng cùng lúc đó, cảm giác yên bình lại lấn át. Cô sẵn lòng đi theo người đàn ông này và có thể chịu đựng chừng nào anh ở bên cô. Anh đứng sát bên cạnh và cô phải ngược đầu để nhìn vào mắt anh.

“Cô biết tôi không thể hứa rằng chúng ta sẽ thoát.” Anh nói khẽ.

“Tôi biết.” Bờ môi cô run rẩy vì cố nói những từ ấy.

Mason giơ tay, dịu dàng vuốt tóc khỏi mặt cô. Đó là khuôn mặt đáng yêu nhất anh từng thấy. Anh muốn ôm cô, bao bọc cô, giấu cô vào trong người mình để cô vĩnh viễn được an toàn.

“Victoria, hãy...” anh run rẩy thầm thì. Anh không thể dừng lại nếu cô từ chối.

Nhưng cô chẳng nói không, và anh cúi đầu, nhẹ nhàng đặt môi lên môi cô. Đôi môi hé mở của cô ngọt ngào không thể chối từ, anh rung mình với nỗ lực không lấy nhiều hơn những gì cô trao. Khi ngẩng đầu lên, anh thấy mắt cô nhắm nghiền, nhưng chúng chậm chậm mở ra và nhìn sâu vào mắt anh. Họ đứng một lúc như thể bị thôi miên, rồi anh nói khẽ, “Sẵn sàng chưa?”

Cô gật đầu và với lấy tay anh. Anh nắm chặt tay cô trong khi giải thích những việc họ sẽ làm.

“Nhìn vào mặt trời. Rồi nằm thẳng xuống. Ngay khi rìa mặt trời chạm đỉnh đá, nó sẽ làm lóa mắt. Khi đó tá sẽ bắt đầu bò. Tôi sẽ ở ngay sau cô. Khi chúng ta đến chỗ lõm cạnh bụi cây tôi sẽ xem tiếp vị trí mặt trời lúc đó. Có thể chúng ta phải chạy, nhưng đừng lo. Tôi sẽ giúp cô.”

“Được rồi. Anh Mason, tôi mong mọi việc đã khác. Tôi mong anh không phải là người mua trang trại từ Robert.”

“Tôi thì không mong thế. Tôi có cảm giác rằng cái ngày tôi gặp Robert McKenna là ngày may mắn nhất đời mình.” Anh nhăn nhó, cặp môi sưng phồng khiến anh trông thật xấu xa. “Và không phải vì trang trại đâu.”

Tim Victoria lồi nhịp, rồi chuyển sang đập liên hồi khiến cô không thở nổi. Đột nhiên cô thấy sáng tỏ, thư thái và không sợ hãi. Mason ấn cô xuống đất. Cô nghiêng rặng để khỏi la đau khi đùi chạm đất.

“Giờ chứ?” Lờn thầm thì đến từ phía sau, Victoria bắt đầu di chuyển tới trước, ấn các ngón tay và ngón chân bám chắc vào cỏ để đẩy mình đi.

Chúa ơi, cô nghĩ, Mason đang ở sau mình đấy! Nếu bọn chúng bắn thì trúng anh ấy trước. Anh ấy làm vậy để che cho mình! Chúa ơi, hãy giúp con di chuyển thật nhanh! Đừng để chúng bắn! Nét mặt Victoria hằn lên vẻ đau đớn và tập trung khi cô lê mình trên cỏ. Cứ vài giây cô lại ngước lên để chắc rằng mình bò hướng về mặt trời. Thành linh cô cảm thấy tay Mason trên bốt. Anh bò gần hơn và đang đẩy cái chân khỏe, nhờ vậy cô bò nhanh hơn.

Với Victoria, vài giây phút ấy dài như hàng giờ. Cô nghiêng chặt rặng để khỏi rên rỉ khi cái chân nhúc nhối lê qua một mô đất cứng hoặc một cành khô. Người cô đầm mồ hôi, cúc áo đã bị tuột. Cô tuyệt vọng ấn tay vào đất. Còn bao xa nữa đây? Ôi Chúa ơi, còn bao xa nữa?

Họ di chuyển trên đất bằng những cú giật mạnh liên tiếp. Mason phải dè lên cây súng mỗi lần anh đặt tay vào để giầy để cô có thể đẩy người về phía trước. Anh biết cô đang cố hết sức và càng ngưỡng mộ cô hơn. Chắc cô đau lắm nhưng không hề rên rỉ tiếng nào. Anh tự hỏi liệu cô có nhận ra họ đang mạo hiểm mạng sống, dù cách chỗ bị mai phục càng xa thì cơ hội sống sót càng cao.

Mặt đất dường như dốc xuống, Mason ngóc đầu quan sát nhanh. Chỉ vài thước nữa là họ có thể di chuyển chậm lại, đủ để quay người và dịch từng chút về chỗ những cây dương mọc dày đặc. *Cố lên, em yêu quý, anh thầm lặn khích lệ. Chúng ta sẽ làm được và sẽ có Chúa, lũ con hoang ấy sẽ phải trả giá! Chúng sẽ phải trả giá vì những gì chúng gây ra cho em.*

Họ xuống tới chân dốc và Mason nắm quanh mắt cá chân cô. Victoria nằm yên, cử động đầu,

nhìn về, phía sau qua cánh tay. Anh hất đầu ra hiệu về bên trái, cô bắt đầu bò tiếp, chậm hết mức có thể, gắng không lay động cổ. Với mỗi chuyển động, cô lại chờ để nghe tiếng súng trường, và ngạc nhiên khi chỉ thấy im lặng.

Thời gian như kéo dài vô tận khi cô dịch từng chút ra sau bụi cây đầu tiên, trước khi bóng cây mát rượi phủ lên khuôn mặt đầm mồ hôi của cô. Victoria bắt đầu cố dịch nhanh hơn, nhưng nghe tiếng cảnh báo khê của Mason.

“Từ từ. Chúng ta không muốn một con sóc hoảng sợ kêu lên hay chim đột nhiên bay lên đầu. Cứ từ từ thôi. Cô đã làm rất tốt.”

Lời động viên của anh cho cô sức mạnh để tiếp tục. Vài phút nữa trôi qua, và dù họ đã nằm gọn trong rừng, Mason không có vẻ muốn dừng lại. Victoria tiếp tục trườn. Cuối cùng tay anh nắm lấy mắt cá chân cô. Cô nắm bắt động, vùi mặt vào tay cho tới lúc cảm thấy, anh ở cạnh, vỗ vào vai và vuốt tóc khỏi mặt cô.

“Chúng ta làm được rồi.” Những lời của cô vừa có vẻ không tin vừa như khẳng định.

Anh mỉm cười, gương mặt lấp lem tôn lên hàm răng trắng. “Chúng ta làm được rồi.” Nét mặt anh lại quyết liệt như thể nụ cười chưa từng ở đó. “Nhưng chúng ta còn phải làm nhiều nữa.” Anh xoay mình ngồi dậy.

Victoria cảm thấy như thể mọi dây thần kinh đều kết nối với chân. Cô lăn người, nhưng phải dùng cả hai tay để nhắc cái chân đau. Khi đã ngồi cạnh Mason, cô nhìn lại quãng đường họ vừa đi qua. Như ác mộng. Hai tay cô đau nhức, bàn tay xây xước rớm máu. Mason vói tay về phía cô, hoảng hốt trước vẻ xanh xao của cô, sợ rằng cô sắp ngất. Cô dựa vào người anh và để mặc nước mắt chậm rãi rơi từ hàng mi nhắm chặt. Không gì tuyệt hơn cơ thể ấm áp, vững chãi của anh. Cô cảm thấy an toàn, được nâng niu, và cho mình một vài phút xa xỉ hưởng thụ cảm giác trong vòng tay anh, rồi quả quyết đẩy mình ra.

Anh nâng cằm cô, ngón cái nhẹ lau giọt nước bên dưới mắt. Cô vẫn hạ mắt xuống và từ chối nhìn anh.

“Tôi bắt đầu nghĩ rằng cô được làm bằng thép và rằng bên dưới khuôn mặt phụ nữ này chẳng có người phụ nữ nào hết,” anh âu yếm.

Cô quay người sang phía kia và lóng ngóng cài khuy áo lại, xấu hổ vì đã để anh thấy sự yếu đuối của mình.

Mason nhận ra Victoria cần thời gian trấn tĩnh nên cẩn trọng đứng lên. Anh nghĩ họ có ba mươi phút, nhiều nhất là bốn mươi, trước khi những kẻ tấn công phát hiện họ đã đi rồi. Sau đó, anh chắc chắn chúng sẽ theo dấu con đường anh và Victoria đã trốn. Hy vọng duy nhất của họ là đi càng xa càng tốt, trời sẽ tối trước khi bọn chúng tìm thấy họ.

Mason nhìn Victoria và thấy cô đang liếm môi. Cô khát nước và xanh như tàu lá! Anh lo lắng. Cô đã mất quá nhiều máu đến nỗi có thể lả đi nếu không được uống nước.

Anh ngồi xổm để nhìn được mặt cô. “Chúng ta phải đi tiếp. Cô đi được không?”

Dù mệt nhưng cô cố mỉm cười. “Tôi không biết cho tới khi thử, phải không?”

Anh giúp cô dậy. Cô gắng đứng trên chân bị thương và miệng há hốc chứng tỏ cô không thể.

“Một phút nữa được không?” Cô hỏi.

“Chúng ta không có một phút đâu, Victoria,” anh khàn khàn thì thầm. Anh đeo súng ra sau lưng, nắm chặt tay cô và luồn cẳng tay qua nách cô. “Thử thế này, nếu không được thì tôi sẽ bế cô.”

“Ồ không! Tôi làm được!”

Những bước đầu tiên thật khổ sở. Victoria nghiêng chặt rằng. Sau đấy bước chân vụng về của họ trở thành nhịp - một bước đi và một bước nhảy lò cò. Mason khỏe một cách đáng ngạc nhiên. Cô cảm thấy cơ bắp cứng như thép của anh dưới cánh tay. Sau một lúc, anh hỏi cô có muốn dừng lại nghỉ không. Cô lắc đầu và họ tiếp tục.

Bóng tối bao trùm khu rừng rậm rạp và không khí mát rượi. Đêm tới rất nhanh trên núi sau khi mặt trời khuất bóng. Mỗi tảng đá, thân thông hay bụi cây chỉ còn là một điểm trong bóng tối. Sau một lúc dài như nhiều giờ, nhưng chỉ là vài phút chậm chạp, Mason dừng chân và dựa vào một cây thông. Anh lắng tai nghe trong khi Victoria tựa người vào anh.

“Tôi nghĩ mình nghe thấy gì đấy,” anh nói thầm vào tai cô. Sau một lúc chờ đợi căng thẳng, anh nói, “Tôi sẽ bế cô một lúc. Khi tôi nâng cô lên, hãy vòng khuỷu tay qua vai tôi, làm thế tay tôi sẽ không bị mỏi.”

“Ồ không! Anh không thể bế tôi nổi. Tôi sẽ đi. Tôi sẽ đi nhanh hơn mà.”

“Tôi sẽ bế cô. Sẵn sàng chưa?”

Anh bế cô lên, ôm sát vào ngực. Cô vòng tay quanh cổ Mason, anh nhanh chóng di chuyển qua các thân cây. Anh có thể cảm thấy người cô run bần bật vì lạnh và tự hỏi làm sao cô qua được đêm nay.

“Gần đây có chỗ nào có nước không?” anh thì thầm hỏi.

Cô không trả lời ngay lập tức, và khi kê môi sát tai anh cô nói, “Có một con suối chảy ra từ khe đá xuống núi, nhưng cách đây ít nhất là một dặm.”

“Tôi nghĩ có thể tìm ra ngựa của tôi. Nó là ngựa thảo nguyên, sinh ra trên núi. Thả ra là nó tìm được nước.”

“Hãy để tôi tự đi đi, Mason.”

“Chúng ta sẽ đi thẳng về phía nguồn nước chứ?”

“Ừ. Nhưng hãy để tôi đi.”

“Một lúc nữa. Trong lúc đó hãy trò chuyện với tôi “ Một khắc im lặng.

“Tôi không nghĩ ra chuyện gì cả.”

Anh cười khẽ. “Vậy thì hát đi.”

Thời gian trôi qua, anh suýt quên rằng mình đã bảo vậy thì một giọng hát nho nhỏ, chỉ lớn hơn tiếng thầm thì cất lên:

“Ồ, chú ngựa lông loang màu dâu đỏ!Ồ, chú ngựa lông loang màu dâu đỏ!

Chú lên miền Đông rồi xuống miền Tây

Ta cố hết sức cười trên lưng chú.

Cười chú ngựa lông loang màu dâu đỏ, cười nào.

Cười chú ngựa lông loang màu dâu đỏ!”

Chương 8

Nhóm lửa là không thể được. Giờ họ đã thoát khỏi những kẻ theo đuôi, nhưng dù ở trong rừng rậm hẻo lánh như thế này thì mạo hiểm để lộ một hơi khói thôi cũng là ngu ngốc.

Họ cẩn trọng tiến lại nguồn nước. Victoria gần như rên lên vui mừng. Khi cuối cùng cũng được uống, cô cảm thấy nước như rượu say nồng. Đầu cô bỗng bình, choáng váng và nhẹ bẫng.

Mason giữ cho cô uống nước, sau đó anh cũng uống, tuy nhiên vẫn phòng vệ. Họ chưa thoát hẳn, chỉ tạm thời mà thôi. Đến sáng, những kẻ bám đuôi sẽ vẫn đuổi theo. Tâm trí mỗi một của anh đã ngừng vật lộn với câu hỏi ai và tại sao, giờ chỉ nghĩ cách đi thật xa.

Victoria kiệt sức và run lẩy bẩy vì lạnh, ngồi sụp trên mặt đất, cạnh vách đá nơi nguồn nước chảy ra. Chân cô liên tục nhúc nhối. Cô cảm thấy cuộc sống chẳng có gì ngoài màn đêm lạnh lẽo. Không có gì ngoài đau đớn, không có sự sống nào ngoài Mason.

“Chúng ta không ở đây được đâu, Victoria.” Anh quỳ bên cô. “Phải đi tiếp thôi.”

“Tôi biết,” cô nói khẽ và cố đứng lên.

Anh vói tay xuống dìu cô dậy, và sâu thẳm trong tim anh một điều gì đó ấm áp dâng lên mạnh mẽ. Một phụ nữ phi thường! Một phụ nữ đặc biệt! Nếu không có cô đi cùng thì anh đã quay lại săn đuổi những kẻ bám đuôi. Chạy trốn ngược với bản tính của anh. Anh thà chiến đấu với chúng, nhưng anh phải nghĩ cho Victoria. An toàn của cô là trên hết.

Mason liều lĩnh huyết sáo gọi ngựa, rồi dỏng tai chờ đợi. Chỉ có tiếng màn đêm đáp lại. Anh không nghe tiếng hí trả lời của con ngựa. Chết tiệt! Anh đã hy vọng con ngựa sẽ ở gần nguồn nước.

“Nếu tìm được chỗ nào giấu cô thì tôi có thể về trang trại và sáng sớm trở lại với vài người và cỗ xe,” anh thì thầm.

Victoria đang đứng tựa trán vào bắp tay anh, ngựa đầu ra. Anh cảm thấy cô cố gắng đứng trên cái chân đau, cố gắng kìm tiếng rên đau đớn. Cô im lặng quá lâu đến nỗi anh nghĩ cô không nghe anh nói gì.

“Victoria...” Anh đặt ngón tay dưới cằm cô và nâng lên. Thậm chí trong bóng tối, đôi mắt cô vẫn sáng lấp lánh như hai vì sao lung linh.

Ý nghĩ Mason bỏ lại cô một mình trong bóng tối làm nổi khiếp sợ mơ hồ ập tới, nhưng cô xoay sở trả lời mà không để lộ cơn nức nở đang lớn dần lên bên trong. “Nếu anh nghĩ đó là việc chúng ta phải làm.”

Bỗng nhiên anh biết mình không thể làm thế. Anh không thể và sẽ không để cô lại một thân một mình. Có thể cô sẽ đuối lả đi, mê sảng, rồi lang thang và rơi vào tay những gã đang cố giết họ. Anh kéo cô sát vào người để cô có thể dựa vào cơ thể cường tráng của anh.

“Anh sẽ không bỏ em lại! Em nghe chứ, Victoria. Anh sẽ không bỏ em lại!” anh lăm bắm vào tai cô. Mason cảm thấy áo mình ướt đầm và biết rằng Victoria đang khóc. Mẹ kiếp! Anh chửi thề không thành tiếng. Chỉ mỗi ý nghĩ bỏ cô lại đây đã là ngu ngốc rồi. Nhiều người có thể theo dấu trong bóng tối, và anh cùng Victoria đã để lại quá nhiều dấu vết. Bất cứ kẻ ngốc nào đều có thể nhìn dấu vết và biết một trong hai người đã bị thương. Có thể lũ chó đẻ ấy sẽ ầm náu và chờ đợi, nhưng cũng có thể ngay lúc này chúng đang theo dấu họ. “Nào, lên đường thôi,” anh nhẹ nhàng giục. “Em có muốn uống thêm nước trước khi đi không?”

Victoria khẳng khẳng đòi đi khi còn chịu được. Khi cô không thể chịu được đau đớn, Mason bế cô. Cả người cô run cầm cập vì lạnh, còn anh đầm mồ hôi và rùng mình vì mệt lử. Cô bám vào anh như đứa trẻ ốm và lăm bắm xin lỗi vì đã là gánh nặng.

Đột nhiên sự tức giận dâng tràn trong Mason bởi những gì cô đang phải chịu. Anh bất chợt quay người và đi xuống sườn đồi đầy đá. Cả cơ thể anh căng thẳng khi bàn chân dò dẫm và tìm chỗ bước. Giận dữ buộc anh phải đi tiếp. Trán anh hằn lên, cổ họng khát bỏng và một bên sườn đau nhói khi anh leo dốc. Anh lờ đi âm thanh lao xao dưới gót giày và tiếng những hòn đá nhỏ lăn lông lốc xuống dốc. Ngực anh phập phồng thở dốc vì quá sức, phổi như sắp cháy khi anh tới chỗ ầm náu nhỏ được tạo bởi một cây thông mọc trên sườn đồi. Anh đá chân gom lá thông lại và đặt Victoria xuống đó.

Cô cựa quậy. “Mason... chúng ta đang ở đâu?” Răng cô va vào nhau lập cập khi nói.

“Suýttttt. Chúng ta sẽ không đi thêm nữa. Nằm yên. Anh sẽ quay lại ngay.”

Anh nhanh chóng chất càng nhiều bụi cây khô tìm được dọc đường lên đồi càng tốt. Anh quan sát những tảng đá lớn dọc dốc để xem nơi này có an toàn không. Sau đó anh cắt nhiều cành thông mềm và quay lại chỗ Victoria đang nằm. Cô siết tay quanh người.

“Em lạnh quá!”

Mason đặt súng xuống, cởi thắt lưng đeo súng, để nó trong tầm với rồi cởi áo, nằm xuống cạnh cô, kéo những cành rậm lá qua người họ. Anh với tay sang cô và cô lăn ngay vào vòng tay anh. Anh phủ cả áo lẫn tay mình quanh người cô và kéo cô lại gần. Cô vùi mặt vào cổ anh. Mũi cô lạnh như đá trên làn da ấm của anh. Hai tay anh chà xát lưng cô, cố mang chút hơi ấm cho cơ thể ấy.

“Cởi áo ra, Victoria, để anh ủ ấm em.” Cô vâng lời không chút do dự, những ngón tay lạnh giá vụng về trên hàng nút. Cô áp bầu ngực mình vào bờ ngực lông lá của anh, chỉ có lớp áo lót mỏng manh của cô ngăn cách. “Rúc tay em dưới tay anh. Thế... em sẽ ấm ngay thôi. Vài phút nữa thôi.”

Xa xa trên đồi, một chú sóc kêu luôn miệng như dò hỏi. Cứ nói tiếp đi, sóc con, Mason nghĩ. Chừng nào chú mày còn nói là ta biết chỉ có chú mày nghe thấy chúng ta. Xung quanh họ, im lặng ngự trị, chỉ có tiếng chú sóc. Thi thoảng, một cơn gió nhẹ rung lá thông xào xạc và một quả thông rơi xuống lớp nệm lá kim.

Người Victoria căng như dây đàn. Anh ôm cô chặt hết mức mà không đụng đến chân cô, rồi dùng tay xoa lưng lẫn vai cô, hy vọng làm cô thoải mái và ấm hơn. Sự căng thẳng trong cô dần dịu bớt và anh cảm thấy cô từ từ thả lỏng người.

Cô nằm yên một lúc lâu, sau đó dịch đầu kê môi gần tai anh, họ nằm má kề má.

“Sáng mai chúng ta sẽ làm gì?” Tiếng cô chỉ như hơi thở trên tai anh.

“Anh không biết. Ta còn cách trang trại bao xa?”

“Theo như tính toán của cha em thì đến con dốc là đi được khoảng hai phần ba đường vào thành phố.”

“Vậy thì ta còn cách trang trại MM khoảng mười dặm.”

“Tầm tám dặm thôi. Mason, đáng lẽ anh có thể bỏ em lại.”

“Không.”

“Anh có nghĩ sáng mai bọn chúng sẽ tìm ra chúng ta không?”

“Nếu vậy chúng ta sẽ biết là chúng không chỉ muốn cướp bóc. Em đã để cái túi da em mang vào ngân hàng lại trên yên ngựa.”

Đầu Victoria quay mòng mòng. “Kelso sẽ không...” Giọng cô run run và hơi thở rời rạc nơi tai anh.

“Đừng nghĩ về chuyện đó.”

Hiển nhiên là cô đau đớn. “Nhưng em đã biết anh ta quá lâu rồi!”

“Đừng nghĩ về chuyện đó,” anh khẽ ra lệnh và ôm cô sát hơn. Cô im lặng một lúc lâu, và anh cho phép mình bạo dạn hôn má cô.

“Em nợ anh nhiều quá. Anh có thể bỏ em lại và...”

Bàn tay anh trên lưng cô khựng lại một khắc. “Em thực lòng nghĩ anh sẽ làm thế ư?”

“Nếu cần.”

“Nói thế lần nữa xem, em thân yêu, và anh sẽ phải làm một trong hai điều - hoặc là phát mông em... hoặc là làm tình với em. Giờ yên lặng và ngủ đi.”

Victoria dịch môi khỏi tai anh và anh cảm thấy hơi thở cô trên cổ. Bỗng dưng Mason cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Cô nằm áp vào anh, mềm mại và thoải mái, ngực cô ép sát ngực anh. Anh muốn mơn trớn bầu ngực đó hơn bất cứ điều gì, muốn gạt bỏ lớp áp lót, để chỗ lông bờm xờm trên ngực anh kích thích đầu vú cô săn lại. Anh chế ngự ham muốn và vuốt tóc cô. Hơi thở cô đều đều và anh tự hỏi liệu cô đã ngủ chưa. Anh nhắm mắt lại, nhưng chúng không thể khép. Anh muốn cảm nhận từng giây từng phút bên cô, muốn tâm trí mình choán đầy những ký ức không bao giờ phai về cô.

Cô cử động. “Ý anh là anh sẽ hôn em à?” Môi cô quét qua tai anh.

“Nếu như anh bắt đầu hôn em, em yêu quý, thì sẽ không thể dừng lại. Anh sẽ muốn nhiều hơn thế.”

“Nhiều hơn ư?”

“Ừ, nhiều hơn. Ngủ đi.”

Giọng cô khàn khàn, mượt như nhung phá tan bầu không khí yên tĩnh. “Mẹ có kể cho em chuyện đó. Anh có nghĩ em sẽ chết trước khi biết nhiều hơn thế không, Mason?”

“Anh có cảm giác em sẽ sớm biết thôi, em thân yêu.”

Vài phút sau dường như cô đã ngủ. Mason nằm thao thức và cảnh giác. Đầu anh ngo nguậy để tai có thể nghe thấy bất kỳ tiếng động lạ nào trong đêm tối. Anh nhắm đếm trong đầu số đạn mình có và đánh giá vị trí của họ. Anh cho rằng chỗ họ đang ẩn náu đủ cao để quan sát cả phía trên và bên dưới con đường. Trước khi trời sáng, anh sẽ đánh thức Victoria và tìm một nơi giấu cô. Sau đấy anh sẽ bước ra chiến đấu với những kẻ tấn công. Chờ và lẩn trốn thế là đủ lắm rồi.

Victoria ngo nguậy một lần trong đêm và cọ cái chân đau vào người anh. Cô kêu lên đau đớn nên Mason khẽ xoay người để cô nằm ngửa, còn anh nằm trên, áp ngực vào ngực cô, vòng tay và kéo áo quanh người cô.

Anh dỗ dành và thầm thì, “Ngủ lại đi. Ổn cả thôi em yêu quý.” Đây có lẽ là đêm duy nhất cô nằm trong vòng tay anh. Sáng mai, nếu họ sống sót mà trở về trang trại MM, họ vẫn phải đối diện với những bất đồng.

Khi chim chóc chao liệng, Mason biết bình minh đang tới. Anh nhẹ nhàng nâng đầu Victoria lên và ngạc nhiên lúc cô nói khẽ.

“Em không ngủ đâu. Đến giờ đi rồi à?”

Anh ghé môi vào tai cô, mừng vì có cơ để nán lại một lát. “Anh muốn em ở yên đây. Anh sẽ đi dò la xung quanh. Trước hết anh sẽ cắt thêm cành lá để che chắn cho em đã. Anh không muốn em rời khỏi chỗ này, dù có nghe thấy gì chẳng nữa.”

Cô vòng hai tay quanh cổ anh. “Sao anh lại làm thế? Mason, hứa với em là anh sẽ không đi tìm chúng.”

“Không thể chờ ở đây để chúng tìm ra. Chúng ta có nhiều cơ hội hơn nếu làm chúng bất ngờ,” anh kiên nhẫn giải thích. Mớ tóc sẫm rủ qua trán cùng râu ria mọc lởm chởm và vết cắt trên mặt kết hợp lại tạo cho anh vẻ quý quái, chẳng hợp với giọng nói dịu dàng.

“Em lo cho anh!”

“Và anh lo cho em, nếu như bọn chúng tìm thấy ta ở đây. Victoria, hãy cho anh kỷ niệm nào đó để mang theo. Hôn anh đi.” Anh mắt anh dò tìm trong đôi mắt vàng sẫm của cô, và anh bị thứ cảm xúc mãnh liệt hơn khát khao thể xác rất nhiều cuốn đi.

Bờ môi cô ngọt ngào khôn tả khi tìm đến môi anh. Và dù môi anh mềm, nhẹ nhàng, chúng vẫn bắt giữ môi cô bằng ngọn lửa mãnh liệt khiến cô rung động lạ lùng từ bên trong. Lưỡi anh tách môi cô, khuấy động và tìm kiếm mật ngọt trong đó. Anh rời miệng ra, rồi hôn lại. Giờ khi đã tìm thấy nhau, môi họ đói khát hòa quyện.

Mason gắn chặt môi anh trên môi cô. Thật ích kỷ, nhưng anh thèm khát cô. Cả đời anh đã tìm kiếm người phụ nữ này. Người phụ nữ chỉ của riêng anh. Victoria là người phụ nữ ấy. Anh sẽ có cô! Anh lên hôn mắt, mũi và thái dương, rồi trêu chọc khóe miệng cô.

Victoria thở dồn dập và hoảng sợ khi miệng cô được tự do. Phổi cô điên cuồng hít không khí, và cô sợ chúng không thể trở lại như cũ.

“Chưa ai hôn em ư?” anh thì thầm.

“Chưa!”

Mason mỉm cười. “Thật mừng! Anh mừng vì em chưa biết đến ai khác, vì em đã sống cả đời ở thung lũng này. Em ngọt ngào, trong trắng, và sẽ chẳng có ai khác ngoài anh đụng vào em!” Anh đẩy mình ra rồi đứng lên.

Victoria rùng mình khi mất đi hơi ấm của anh. Cô kéo áo lại và cài khuy vào. Mason đứng phía trên và sắp xếp lại đồng cành lá che phủ cô. Cô nhìn anh chuẩn bị đi. Sau đó, anh đeo dây lưng vào, nhắc súng lên và quỳ cạnh cô.

“Đừng rời đây, Victoria. Việc này rất hệ trọng đấy. Có thể anh sẽ tìm được ngựa trước khi thấy chúng. Nếu vậy thì anh sẽ quay lại và chúng ta sẽ về nhà.”

“Em sẽ ổn thôi. Hãy... bảo trọng.”

Mason di chuyển xuống sườn đồi êm như sỏi. Đến chân dốc, anh khom người và lắng nghe. Bầu trời đang dần rạng ở phía Đông. Anh thận trọng chờ vài phút, ghi nhớ nơi anh đã xuống, rồi tiến vào rừng. Chẳng gì có thể cản anh đưa Victoria về trang trại.

Cứ vài phút anh lại dừng và nghe ngóng. Đôi tai anh đã trở nên nhạy cảm lạ thường trong đêm qua, giúp anh nghe được nhiều hơn những tiếng động thông thường. Anh lắng nghe xem có bất kỳ âm thanh lạ nào không, và chẳng có tiếng động nào hết.

Sau khoảng hai chục phút đi và nghe ngóng, anh đến chỗ con suối mà anh và Victoria đã dừng chân uống nước. Anh đi dọc theo khoảng rừng nhỏ, rồi chờ đợi. Bình minh xám xịt phủ trên sườn núi. Anh quan sát kỹ lưỡng nhưng không thấy chuyển động nào. Anh lặng lẽ tiến tới dòng suối, khum tay lấy nước uống. Đó là khi anh nghe thấy tiếng móng guốc đập vào đá. Anh nấp vào bụi cây.

Mason quan sát những kẻ cưỡi ngựa đang tiến lại. Một kẻ chuyên săn tìm đang nghiêng người trên yên để đọc những dấu vết trên mặt đất. Chúng không vội vàng. Dấu vết để lại cho thấy Victoria bị thương, và anh đã bồng cô một đoạn, và rằng họ đi bộ. Kẻ thứ hai có cái túi da mà Victoria để trên yên ngựa. Khuôn mặt Mason tê cứng vì giận dữ. Bọn chúng không chỉ định cướp mà còn giết!

Mason cúi mình, xem xét địa thế xung quanh, rồi cẩn thận nâng súng. Toan tính lạnh lùng đã thay thế cho tức giận. Một lần nữa, anh lại ở chiến trường, hoặc giết hoặc bị giết. Anh cho rằng kẻ truy dấu nguy hiểm hơn nên nhắm vào gã. Anh chưa bao giờ bắn lên sau lưng người khác và thật sự lúc này cũng không muốn thế. Có lẽ đó là lý do anh chệch mục tiêu, bắn trượt một phát lẽ ra phải chuẩn.

Kẻ truy dấu quay vội người trên yên, sửng sốt và hết sức sợ hãi. Gã túm lấy súng và Mason bắn tiếp. Lần này anh không trượt. Viên đạn trúng ngực, xuyên qua người gã. Con ngựa của gã truy dấu nhảy chồm vào ngựa của tên đi cùng, khiến hắn lệch hướng khi đang bắn vào bụi rậm.

Mason choáng váng nhận ra hắn đã bắn vào bắp tay mình, và kéo súng ngắn ra. Hắn xông vào bụi cây anh đang nấp. Mason mau chóng xoay người sang bên nhằm tránh vó ngựa chứ không phải né đạn. Anh bắn một phát từ khẩu súng lục vào ngực hắn khi một viên đạn rít trượt qua anh. Hắn ngã khỏi yên và con ngựa lao lên chạy vào bụi rậm.

Mọi việc diễn ra chỉ trong mấy giây. Và đột nhiên sự tĩnh mịch bao trùm. Mason ngẩng đầu nhìn kẻ đã chết. Trông hắn không giống tay súng bắn thuê mà giống gã cao bồi làm thuê hơn.

Anh cảm thấy máu ướn trên da mình và chậm chậm chớp mắt. Anh tì vào báng súng trường để đứng dậy. Tại sao sau trận đấu súng mọi thứ luôn yên ắng vậy? Mason nhìn xuống bắp tay trần, thấy viên đạn đã xé một đường nham nhở. Đau, nhưng không nghiêm trọng. Anh đang tìm cách cầm máu thì có tiếng vó ngựa xuyên thủng các giác quan tê liệt của anh. Tiếng động quá đột ngột và bất ngờ đến mức anh dừng mắt phương hướng một khắc trước khi phóng ra sau một tảng đá lớn, khom người xuống, nhanh chóng nạp đạn vào súng trường. Anh lên đạn rồi nâng súng, sẵn sàng bắn ngay lập tức.

Mason không có thời gian suy nghĩ trước khi cặp sinh đôi xông tới bãi đất trống như bị ma đuổi. Người cưỡi ngựa thứ ba đi sau một cách thận trọng.

Nhẹ nhõm và giận dữ mấy đứa em khinh suất, cầu thả đua ngựa, Mason bước ra từ phía sau tảng đá.

“Quý tha ma bắt! Anh đã có thể bắn bay đầu các em rồi!”

Sự tức giận của anh khiến hai đứa em khựng lại. Người còn lại cúi rạp trên yên ngựa, mắt quan sát xung quanh. Ông ta to cao, ít nói. Mason đã thấy ông ở bếp tập thể vào buổi sáng đầu tiên anh và các em đến đó ăn sáng.

Clay xuống ngựa, nhắc súng khỏi tay Mason, liếc nhìn vết thương trên tay anh và biết phải cầm máu.

“Đạn vẫn ghim trong đấy à?”

“Anh không biết. Máu ra nhiều, có thể viên đạn đi xuyên qua.”

“Victoria đâu?” Pete hỏi sau lưng Clay.

“Cô ấy ở dưới kia. Chúng ta nên đi thôi. Hắn cô ấy đã nghe thấy tiếng súng.” Người đàn ông cao to xuống ngựa và nhìn hai kẻ đã chết. “Ông biết chúng không?” Mason hỏi.

“Thỉnh thoảng có thấy thằng này quanh quẩn ở trang trại,” ông trả lời và tháo dây đeo súng trên lưng kẻ truy dấu. Ông đi sang nơi gã kia nằm thò ra bụi rậm. “Chưa thấy thằng này bao giờ.”

Pete đi gom ngựa của mấy kẻ đã chết trong khi Clay buộc một mảnh vải quanh tay Mason.

“Chết tiệt! Nhẹ tay thôi. Anh có phải là ngựa đâu!” Mason càu nhàu, rồi hỏi, “Mà các em đang làm gì ở đây thế?”

“Đêm qua ông Jim bắt được ngựa của anh, sáng nay bọn em bắt đầu theo dấu nó rồi nghe thấy tiếng súng. Chuyện gì vậy?”

“Dài lắm. Chúng ta phải đưa Victoria về trang trại đã. Cô ấy bị bắn vào đùi và mất nhiều máu lắm. Anh không biết cô ấy có cưỡi ngựa được không nữa. Có thể em phải về trang trại đánh một cỗ xe ra. Em có mang bi đông theo không? Cô ấy khát nước lắm.”

“Trong trường hợp đó chúng ta có thể chất hai tên này lên ngựa của chúng rồi đưa về chôn trong nghĩa trang,” Jim nói. “Nhưng phải xem tiểu thư Victory có cưỡi ngựa được không.”

Victoria không thể cưỡi ngựa khi họ đến chỗ cô. Cô quá yếu đến mức cần được nâng dậy để uống nước từ bi đông. Nét mặt cô nhợt nhạt, mệt mỏi, và mắt sưng lên vì khóc.

Pete leo lên yên và phi nước đại về trang toại để lấy cỗ xe. Jim Lyster theo sau với tốc độ chậm hơn để dẫn cặp ngựa mang theo những xác chết. Clay ở lại với Mason và Victoria.

“Có phải Kelso không?” Victoria hỏi khi Clay choàng áo của cậu quanh người cô.

“Kelso à?”

“Có phải Kelso là người cố giết bọn tôi không?”

“Không. Hai tên khác. Cô biết tại sao chúng làm thế không?”

“Không, nhưng tôi mừng vì không phải là Kelso. Tôi đã biết anh ta từ lúc bé tí.” Cô thở dài và nhắm mắt “Chỉ là tôi chắc chắn anh ta sẽ không làm những việc như thế đâu.”

Clay cau mày. Giờ không phải lúc cho cô hay chuyện gì đã xảy ra ở trang trại từ khi cô và Mason đi vắng.

Nellie đứng trên hiên nhìn Victoria phi ngựa khỏi trang trại, gió thổi bat váy vào chân cô. Vài phút sau anh Mason phi nước đại đuổi theo. Cô thắc mắc sao Victoria không yêu anh ấy nhỉ? Anh ấy quá tốt, quá đẹp trai. Nếu họ yêu nhau thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết. Victoria sẽ ở đây, sống với họ trong nhà chính. Mason sẽ chăm lo cho chị ấy. Nellie vòng tay ôm trụ hiên, dựa thân hình bé nhỏ của mình vào đó và chìm đắm trong giấc mơ đã tự dệt ra để giúp cô sống sót trong suốt những năm ở trên gác mái nhà bà Leggett.

Ngày nào đó, một anh chàng đẹp trai sẽ đến đón và bế mình lên ngựa. Anh sẽ nói: em đẹp quá. Anh không thể sống thiếu em. Mình và anh sẽ cưỡi ngựa đi trên con đường mòn rợp bóng cây đến ngôi nhà hanh có những cây leo nở đầy hoa, anh sẽ nhắc mình xuống và bế vào trong. Đây sẽ là nhà mình, tất cả là của mình. Mình sẽ dọn dẹp và nấu nướng trong khi anh làm việc bên ngoài. Thỉnh thoảng mình sẽ nghe tiếng rìu bổ gỗ, hoặc tiếng anh móc cặp ngựa vào cỗ xe. Rồi anh sẽ vào nhà ăn tối, ôm lấy mình, xoay một vòng và nói rằng anh đã chờ cả ngày để ôm hôn mình. Sau bữa tối bọn mình sẽ...

“Chị Nellie oi, em đói.”

Dora kéo Nellie khỏi giấc mộng giữa ban ngày. Trong giây phút ngọt ngào của trí tưởng tượng, Nellie đã cảm thấy tình yêu tỏa sáng và sự an toàn trong chính ngôi nhà ấm cúng của mình. Cô nhìn em gái và bất chợt trở về hiện tại.

“Em đói là phải rồi. Chị đã nấu ít cháo ngô. Chị đã nghĩ chị Victoria sẽ ăn trước khi đi, nhưng cả chị ấy và anh Mason đều đi luôn.”

“Tối qua chị Victoria chẳng ăn gì. Anh Mason cũng thế. Thừa nhiều bánh hoa quả lắm. Em ăn chúng được không?”

“Chị nghĩ được, nhưng ăn cháo ngô trước.”

“Ăn xong em sẽ sang chỗ bác Ruby.”

“Không được đi cho tới khi em giúp chị làm xong việc nhà đã.”

“Ôi... trời! Em phải làm à?”

“Anh Mason bảo chị phải đảm bảo em học được cách làm việc nhà. Chúng ta sẽ dọn bếp, rồi dọn giường. Sau đấy em có thể sang chỗ bác Ruby.”

Nellie ngâm nga đầy hạnh phúc khi dọn dẹp bếp: Trong nhiều năm, cô không được tự do di chuyển trong nhà. Thật dễ hình dung đây là nhà cô, khi chỉ có mình cô trong bếp sắp xếp bát đĩa, còn Dora đang dọn giường trong phòng ngủ.

Hôm nay trời quang, không gợn chút mây. Nellie hài lòng khi thấy mình không mệt mà cũng chẳng hết hơi sau khi dọn nhà như cô nghĩ. Cô khẽ cười, nắm tay Dora và họ bước ra hiên.

“Ở đây đẹp và yên bình nhỉ, Dora?”

“Vâng, vâng, nhưng bọn mình sang nhà bác Ruby được chưa?”

“Coi nào, đi xem vườn hoa của chị Victoria trước đã. Ô, nhìn kìa, Dora! Chị ấy có hoa lily! Chị cá là vào xuân mọi thứ sẽ nở rộ rất đẹp. Em có nhớ vườn hoa của mẹ không Dora? À tất nhiên em không nhớ rồi! Chị bị sao vậy nhỉ? Lúc ấy em còn bé quá. Thậm chí em còn không nhớ anh Mason nữa.”

“Em nhớ mẹ mà. Em nhớ ngồi trên lòng mẹ.”

“Em mới hai tuổi thôi mà, em không thể nhớ mẹ được.”

Dora giật tay khỏi tay Nellie. “Em có nhớ!”

Nellie nhìn xuống em gái và nụ cười mờ dần. Miệng Dora trễ ra và trông con bé như sắp khóc.

“Em yêu...”

“Em có nhớ mẹ, chị Nellie. Đừng có bảo là em không nhớ mẹ. Mẹ giống như bác Ruby, và em ngồi trên lòng mẹ, mẹ hát cho em nghe, mẹ bảo em là con gái xinh đẹp của mẹ.” Đôi mắt xanh lam mở to đầy thách thức ngược nhìn Nellie, và khi mắt ngấn lệ, con bé chớp đi nhưng vẫn tiếp tục chăm chăm nhìn chị.

“Dora à, chị không có ý...”

“Chị giống y cô Lily. Chị nghĩ em là đứa dối trá... rằng em ngu ngốc... rằng em xấu xí. Bác Ruby thích em! Bác bảo nếu bác có con gái thì bác muốn giống em!”

Nellie cảm thấy nước mắt dâng lên hòng. Cô đã không nhận ra nỗi đau của Dora, hay cảm giác bị hắt hủi con bé đã phải chịu khi ở với người em lạnh lùng vô cảm của cha họ.

“Chị xin lỗi vì đã không tin em, Dora. Tại chị nghĩ em còn nhỏ quá nên không nhớ được, vì chị chẳng nhớ nổi chuyện gì hồi chị hai tuổi nữa. Và chị không giống cô Lily! Chị yêu em, anh Mason và các anh yêu em. Chẳng phải anh ấy đã đưa chúng ta tới đây để chăm lo cho chúng ta đó sao?”

Dora lấy ống tay áo lau mắt. “À... ờ, nhưng chị Victoria đó không muốn chúng mình ở đây và anh Mason không để chị ta đi. Em mong chị ta đi cho rồi.”

“Đây là nhà của Victoria,” Nellie kiên nhẫn giải thích. “Chị ấy được sinh ra ở đây. Hãy nghĩ xem chị ấy cảm thấy như thế nào, Dora. Chị ấy không biết anh trai đã bán trang trại cho anh Mason. Bỗng nhiên cuộc sống của chị ấy bị đảo lộn, giống như chúng ta khi bố mẹ mất. Anh Mason sẽ cho chị ấy thời gian nghĩ về việc chị ấy muốn làm.”

“Anh ấy thích chị ta. Anh ấy thích chị ta hơn cả chúng mình.”

“Không đâu. Anh Mason không thích chị ấy hơn chúng ta đâu. Có thể anh ấy thích chị Victoria, nhưng theo một cách hoàn toàn khác. Chị cũng thích chị ấy, nhưng không giống cách mà chị yêu em.”

“È, em thích bác Ruby hơn chị ta. Bác Ruby vui tính toàn làm em cười.” Con bé nghiêng mặt cười với Nellie, nụ cười láu lỉnh, để lộ làm sáng bừng những đường nét trên gương mặt bé nhỏ.

“Coi nào em! Hãy đi một vòng quanh nhà, sau đấy chúng mình sẽ qua chỗ bác Ruby.”

Khi họ lại gần mấy dãy nhà gồm khu nhà tập thể, bếp và căn nhà gỗ nhỏ trông như hình ảnh thu nhỏ của nhà chính, Dora chạy trước Nellie và đâm sầm vào một người đàn ông thấp bé, queo quắt đang bước ra khỏi bếp.

“Ồi chà, cô nương bé nhỏ.” Câu nói thốt ra từ khuôn mặt rậm râu; chẳng thể xác định bộ râu bắt đầu từ đâu vì chỉ có cái mũi tròn và đôi mắt xanh nhạt là lộ ra. Ông ta liếc nhìn Nellie, rồi quay đi như thể ngượng và không thoải mái trước sự hiện diện của cô.

“Cháu biết bác. Bác là Gopher!” Dora hào hứng la. “Bác Ruby bảo bác được gọi là Gopher[4] vì bác luôn có một con bên mình. Bác có không? Bác Ruby bảo là bác định đặt một con tên là Ruby và nếu bác làm thế thì bác Ruby sẽ dùng bác lau sàn. Bác có gì nữa? Bác Ruby bảo bác có thể thuần phục bất cứ gì ngoài ngựa, vì ngựa thông minh hơn bác. Bác ấy bảo bác có thể làm thế vì...”

[4] Gopher nghĩa là chuột túi - một loài thú gặm nhấm nhỏ.

“Dora!” Mặt Nellie đỏ ửng bởi ngượng ngùng, cô không dám nhìn ông ta, nhưng cô nghe thấy ông ta cười khẽ nên mạo hiểm nhìn lên. Cô không thể thấy miệng ông ta vì bộ râu che khuất, nhưng cô nghĩ hẳn ông ta đang cười.

“À há. Bác Ruby nói đúng đấy.” Ông ta ngồi xổm cạnh Dora. “Bác có cô bé xinh nhất mà cháu từng thấy. Tên cô bé là Clara, đặt theo tên một cô gái ở chỗ khiêu vũ. Cháu muốn xem không?”

“Chao ôi, cháu muốn xem ngay bây giờ được không ạ?” Dora suýt nghẹn lời.

Gopher mím môi và một âm thanh nhỏ rít lên. Gần như ngay tức khắc, phía trước chiếc áo khoác bạc phếch của ông chuyển động. Một cái đầu nhỏ màu nâu lộ ra khỏi túi áo. Đôi mắt nhỏ tí sáng rỡ nhìn thẳng vào Dora và còn chuột túi phát ra tiếng huýt nhỏ.

“Chao ôi! Chao ôi!” Dora kêu. “Chú xinh quá nhỉ?”

“Cô bé chú. Cháu có muốn cho nó ăn không? Cháu sẽ phải cho nó ăn khi nó huýt, nếu không lần tới nó sẽ không huýt nữa. Giống như vắt sữa bò ấy, cháu phải thường xuyên vắt nếu không nó sẽ không ra sữa nữa.” Con chuột túi đang thò nửa người ra khỏi túi áo và đang cào lên cào xuống. “Cô bé đang xin ăn đấy. Cho nó một ít yến mạch nào.” Ông cho tay vào túi rồi đặt mấy hạt vào tay Dora.

“Nó có cắn không?” Dora hỏi, đôi mắt xanh mở to đầy ngạc nhiên.

“Không. Cứ giơ tay ra nó sẽ tự ăn. Bác có một con nữa tên là Granny vì lông nó màu xám. Nó thích nằm trong chăn của bác.”

“Lúc nào cháu xem được không?”

“Được chứ.” Đôi mắt xanh nhạt ngược nhìn Nellie, cô mỉm cười. “Có chó con trong chuồng gia súc đấy. Tôi thích các sinh vật sống,” ông bảo Nellie.

“Chó con á!” Dora reo văng lên. “Bác Ruby chẳng nói gì về chó con cả!”

“Bác Ruby không biết về chúng nó. Chúng mới ra đời.” Con thú nhỏ lại biến mất vào túi và Gopher đứng dậy. Nellie thấy ông ta hài lòng vì kể cho Dora chuyện bà Ruby không biết. Ánh mắt ông ta cứ bắn về phía Nellie như thể dò hỏi và chờ đợi quyết định của cô.

“Chúng cháu xem lũ chó con được không?” Nellie hỏi và được tia hài lòng trong đôi mắt nhạt màu tán thưởng. Chúng nheo lại khi má ông nhô cao và Nellie nhận ra ông ta đang cười tóe toét bên dưới bộ râu.

“Được chứ. Đi thôi, các cháu sẽ gặp chúng. Chúng là bầy chó đốm con dễ thương nhất các cháu từng thấy nhé.”

Gopher dẫn đường đi vòng qua nhà bếp. Dora nháy chân sáo cạnh ông. Con bé nhìn ông ta, cười khoe hàm răng sún. Nellie nhắc váy lên và nhanh chóng đi theo họ.

Chuồng gia súc tối, lạnh và đầy mùi ngựa lẫn mùi da thuộc. Họ đi giữa những ngăn chuồng trống tới đằng sau. Nellie nghe tiếng gầm gừ trước khi thấy con chó lông xù nằm trong ổ cỏ khô.

“Không sao đâu, Belle. Không ai làm gì con mày đâu.” Gopher quỳ gối xuống, những ngón tay ngắn ngắn và mập mạp dịu dàng xoa đầu con chó. “Chúng ta có khách này. Hai quý cô đây muốn xem con mày đấy.” Giọng ông già dịu dàng dỗ dành con chó.

Khi mắt quen với ánh sáng lờ mờ trong chuồng, Nellie ngó qua vai Gopher và thấy một đám chó con ngộ nghĩnh tranh nhau những núm vú trên bụng mẹ.

“Nó đẻ mấy con hả bác?”

“Tám. Mà chẳng con nào chết nhé.” Gopher nói thể tất cả lũ chó con sống sót là điều kỳ diệu.

Dora quỳ xuống cạnh Gopher, mắt không rời khung cảnh kỳ diệu trước mặt. Một tay vẫn vuốt ve đầu chó mẹ, Gopher nhắc một chú chó con đặt vào tay con bé, rồi trao một con khác cho Nellie.

Nellie kính cẩn nhận sinh vật sống bé bỏng. Nó không lớn hơn bàn tay cô. Cái miệng nhỏ xíu nhóp nhép tìm đồ ăn và cô áp nó vào má, thấy rõ mạng sống của nó mỏng manh ra sao.

Đó là giây phút cô thấy người đàn ông đang đứng trong một ngăn chuồng ngắm cô. Anh ta không cười và cũng không quay đi khi cô nhìn lại. Anh ta tiếp tục nhìn cô chăm chăm cho đến khi mặt cô đỏ ửng và hơi xao xuyến. Cô biết ngay đó chính là người đã nhắc cô xuống khỏi hàng rào khi anh ta nghĩ con ngựa hoang sẽ đâm vào đó. Dù không có chiếc mũ che mái tóc xoăn sẫm thì cô cũng biết là anh ta. Cô quá đắm chiêu đến nỗi không nhận ra anh ta đã bước đến gần cho đến lúc đột nhiên anh ta chỉ cách cô vài bước. Anh ta vòng ra sau và cô nghĩ anh ta

đang rời khỏi. Cô quay đầu nhìn theo và thấy anh ta đang đứng cạnh mình. Đôi mắt nghiêm trang, bí hiểm bắt giữ ánh mắt cô, khiến cô bồn chồn đến mức không thể nhớ nổi tên mình.

“Thưa cô, tôi chỉ muốn nói cô là tạo vật xinh đẹp nhất tôi từng thấy.” Giọng anh nhẹ nhàng và hết sức chân thành nên cô không hề cảm thấy bị xúc phạm.

Nellie không hề nghĩ Gopher và Dora có thể nghe thấy những từ đó. Dường như cô đã lạc lối trong ánh mắt ngưỡng mộ và ấm áp ấy, và cử chỉ duy nhất thể hiện cô đã nghe anh nói là cái gật khẽ.

Gopher vói tay lấy chú chó con và đưa Nellie trở về thực tại.

“Belle đang lo lắng vì một đứa con biến mất.”

Nellie trả chú chó lại cho Gopher, nhưng tất cả những gì cô có thể nghĩ là người đàn ông cao ráo đang đứng cạnh mình và lời nói của anh ta. Anh ta vẫn ở đó khi cô bước lui và Gopher đứng dậy.

“Chào Sage. Cậu nghĩ Belle già làm ăn ra sao?”

“Tôi nghĩ nó bớt việc được rồi đấy. Nhưng ông đã biết thế từ lúc đích thân mang con chó từ thành phố về rồi.” Giọng anh ta trầm, nhẹ nhàng và mang âm điệu trêu chọc hơn là quở trách.

Gopher cười. “Tôi là người giỏi phán đoán mà.”

Nellie tự động theo Gopher và Dora rời chuồng gia súc. Sage đi sau và không rời mắt khỏi cô. Họ bước ra ngoài trời và anh ta dừng lại. Nellie quay đầu, e thẹn nhìn anh ta qua đôi hàng mi dày. Nụ cười của anh làm hằn lên những vết chân chim nơi khóe mắt và lộ ra hai lúm đồng tiền, bỗng nhiên chúng khiến anh trông như trẻ con. Nellie cười lại và cảm thấy hạnh phúc dâng trào.

Khi Nellie và Dora đứng trước cửa nhà bà Ruby mấy phút sau, cô vẫn mỉm cười.

Chương 9

“Vào đi,” bà Ruby nói vọng ra cửa.

Họ mở cửa bước vào. Dora chạy tới chỗ bà Ruby đang quỳ trên sàn cạnh một chiếc rương để mở. Nellie đứng gần cửa nhìn quanh căn phòng nhỏ nhưng ấm cúng đượm mùi hoa hồng. Bếp nằm một góc, phòng khách ở góc kia, nhưng đồ đạc là một đồng lộn xộn đến mức không thể phân chia rạch ròi phòng khách và bếp. Căn phòng là một tập hợp vui mắt của tranh ảnh, da thú, bình hoa và gỗ chạm khắc, có cả một bộ da rắn chuồng treo trên tường.

“Đây này. Bác đã bảo là bác có dây ruy băng đúng không heo con? Nào, nhìn cái này xem!” Bà Ruby giơ cao dải ruy băng to màu tía. “Chúng ta sẽ làm một cái nơ con bướm to dùng rồi buộc tóc đuôi ngựa. Ô, ồ, cháu sẽ xinh lắm đây!” Bà đứng dậy và Dora, đang cười đến mang tai, ngoan ngoãn quay người. “Con bé không xinh sao Nellie? Nó xinh đến nỗi phải mang theo gậy để gạt đám con trai tránh khỏi đường đây!”

“Chúng ta sẽ phải dựng hàng rào quanh người em ấy thôi,” Nellie trêu.

“Con bé đủ xinh để nhảy trên sân khấu đấy.” Bà Ruby tóm hai tay Dora và bắt đầu nhảy điệu jig[5]. Chân bà nhảy nhanh, hai má núng nính, bộ ngực đồ sộ nảy lên nảy xuống.

[5] Là điệu nhảy du nhập vào Anh từ thế kỷ 16, kết hợp nhạc của người Ireland và Scotland, điểm đặc biệt là người nhảy sẽ nhảy điệu này trên các đôi giày cứng chuyên dụng.

Bà Ruby hát to bằng giọng khàn khàn:

“Uýt-ky mạch đen, uýt-ky mạch đen,

Tôi chết vì thèm uýt-ky mạch đen

Tôi sẽ uống uýt-ky mạch đen

Cho tới ngày mà tôi chết mềm.”

Bà đu Dora quanh sàn cho tới khi ngã ập lên ghế và kéo Dora xuống cạnh. Họ cười rộ như hai đứa trẻ và Nellie hiểu lý do em gái cô say mê bà Ruby đến thế.

“Bác chưa làm thân với chị cháu mấy, heo con. Cháu có thể ngồi đây và lấy lại hơi. Nellie, trông như thể cháu đang nghĩ bà già này điên rồi. Ta không mất trí đâu. Đôi khi ta phải để máu huyết lưu thông. Mà ta lại có đôi chân để nhảy múa. Dĩ nhiên ta sẽ chẳng đổi Stonewall lấy bất kỳ điệu nhảy nào. Thật ra ta đã làm ngược lại đấy, ta đổi tất cả các điệu nhảy để lấy Stonewall bởi ta đã nhảy trên sân khấu cho đến lúc ông ấy đưa ta đến đây. Nơi này là nhà. Là mái nhà duy nhất ta từng biết hay ao ước sau khi phải lòng Stonewall.” Bà hôn lấy chùm lông vũ đang treo trên tường. “Stonewall tặng ta cái này khi ông ấy đi với ông McKenna đến Denver, còn cái này là một món quà khác.” Bà rút một chiếc khăn tua ra khỏi rương và quàng quanh vai.

“Đẹp quá. Bác Stonewall khắc mấy khúc gỗ đó sao bác?”

“Ôi trời, không phải! Ông ấy chả bao giờ có con mắt nghệ thuật đâu. Sage làm đấy. Sage khắc tất” - bà vẩy tay quanh phòng - “và trong rương bác còn nữa đấy. Nhìn con cú đậu trên cành

cây kia. Còn gì thật hơn nữa chứ? Thằng bé có thể khắc, tạc bất kỳ thứ gì.” Bà lục lại trong rương rồi lấy ra một bọc vải nhỏ. “Nào, đảm bảo đây sẽ là thứ đẹp nhất cháu từng thấy.”

Bà Ruby cẩn thận mở mảnh vải bọc khúc gỗ khắc một con chim đang bay, đôi cánh xò rộng, cổ đuôi dài ra. Con chim nằm gọn trong bàn tay bà, chỉ tiết tinh xảo đến nỗi có thể thấy đám lông tơ trên ngực. Chất gỗ sẫm màu đã được đánh bóng loáng, và những ngón tay bà trù mẩn vuốt ve con chim.

“Sage làm cái này cho bác sau khi bác nói rất thích ngắm ngỗng trời bay về phương Nam vào mùa đông.”

“Quá đẹp, quá tinh xảo!” Nellie thốt lên.

“Bác chẳng biết để chỗ nào để không bị gãy, nên bác cất trong rương và thỉnh thoảng lôi ra ngắm.”

“Nếu dùng dây treo nó lủng lẳng trên trần thì lúc nào bác cũng có thể ngắm đấy,” Nellie gợi ý.

“Ồ, ý hay. Nhưng chờ xem những thứ khác mà Sage đã làm cho bác.” Bà bọc con chim lại, cẩn thận cất nó vào rương, rồi mang ra một bọc lớn hơn. Bà mở tấm vải bọc, để lộ tượng bán thân của một người đàn ông. Tuy Nellie mới chỉ gặp ông Stonewall một lát nhưng lập tức nhận ra ngay đó là ông bởi nó được tạo quá giống.

“Đó là chồng bác!”

“Đương nhiên,” bà Ruby nói và dịch ra cho Dora ngồi. “Bác bảo này, heo con, chúng ta sẽ nhờ Sage đẽo một cái đầu búp bê, rồi bác cháu ta sẽ làm thân và nhồi bằng yến mạch, sau đó buộc ruy băng lên đầu nó.” Bà ngược nhìn Nellie. “Bác luôn muốn có một cô con gái như Dora. Bác mong mọi việc khác đi, vì bác với ông Stonewall có thể sẽ phải ra đi cùng Victoria. Bác mong bọn bác có thể ở đây,” bà tiếc nuối.

Nellie để Dora ở lại chơi đùa với bà Ruby. Trên đường về nhà chính, cô ngẫm nghĩ những điều bà Ruby vừa nói. Bà cô đơn, và Dora đã lấp đầy khoảng trống trong tim bà. Ý nghĩ của Nellie lang thang đến người đàn ông cao ráo có vẻ mặt nghiêm nghị đã nói cô xinh đẹp, và khi mỉm cười nét mặt anh ta biến đổi hoàn toàn. Anh ta có phải là tội phạm như lời anh Clay không? Anh ta có theo băng nhóm giết chóc và trộm cướp không? Nhưng liệu một tội phạm có thời gian làm những thứ tinh xảo, đẹp đẽ từ gỗ như vậy không? Hơn nữa, nếu bác Ruby và chị Victoria thích anh ta thì dứt khoát anh ta không phải là tội phạm!

“Ôi, mình hy vọng anh không phải là kẻ như vậy,” cô tự nhủ.

Nellie dựa vào hàng rào bao quanh hiên nhà, vẫn nghĩ về Sage. Điều gì đã đưa anh đến đây? Cô cau mày trầm ngâm. Làm sao một người đàn ông lại hài lòng với cuộc sống phiêu bạt? Chẳng lẽ anh chưa từng mơ có một trang trại của riêng mình ư? Một người vợ nữa? Một gia đình thì sao? Chẳng phải đấy là giấc mơ của mọi người, và có ai đó thuộc về mình sao? Anh quá ít nói, quá u sầu. Cô tự hỏi chuyện gì đã khiến anh trở nên như vậy. Cô chăm chú nhìn những rặng núi mờ xa, và quyết định rằng hẳn là không biết câu trả lời thì hay hơn.

Nellie liếc nhìn mặt trời. Gần trưa rồi. Cô sẽ làm gì cho hết ngày đây? Dora thấy bác Ruby quá thú vị nên sẽ không rời bác đâu, hai anh đã cưỡi ngựa xuống dưới thung lũng với bác Stonewall, còn Doonie đã đi với ông Gopher trên xe chở bắp. Cô đột nhiên quyết định sẽ lau rửa tất cả đèn dầu. Cô sẽ kiểm soát rồi lau chúng sạch bóng trong lúc chờ chị Victoria về. Cô lấy thau rửa chén đang treo trên hiên xuống rồi đi vào nhà.

Nellie khẽ ngậm nga trong lúc còi tro và nhóm lại lửa trong bếp lò. Cô cầm bình đun nước bằng đồng và đi tới thùng để lấy nước.

“Ồi!” Tay cô bịt miệng để ngăn tiếng hét.

Một người đàn ông to con đứng ngay ngưỡng cửa, im lặng và nhìn cô chăm chăm.

Một khoảng thời gian dài như vô tận trôi qua, Nellie nhắc tay khỏi miệng và ép vào chỗ trái tim đang đập thình thịch như thể sắp nhảy ra khỏi ngực.

“Anh muốn gì?”

Chỉ có im lặng.

Hắn chỉ đứng đấy, không nói, không cử động. Cả người Nellie hoảng sợ. Đây là kẻ đã đánh nhau với anh Mason tối qua! Hắn đã bị đuổi khỏi trang trại! Miệng và mũi hắn sưng phồng, và cô thấy những vết thương, vết bầm tím dưới bộ râu mới mọc lởm chởm trên mặt hắn. Khuôn mặt đầy thương tích của hắn không làm cô sợ bằng nỗi căm ghét cùng cơn điên tiết trong mắt hắn.

Cô mơ hồ nghe mình hỏi lại lần nữa, “Anh muốn gì?”

Hắn vẫn không trả lời.

Trí óc Nellie bắt đầu chạy đua. Hắn sẽ không dám làm gì ở đây đâu. Nếu mình hét lên sẽ có người nghe thấy. Những ý nghĩ ấy cũng không làm cô bớt sợ hãi. Sao hắn không nói gì? Hắn im lặng càng lâu thì cô càng khiếp sợ, cho đến khi cô cảm thấy một bàn tay cứng như thép đang siết cổ mình.

“Tiểu thư Victory đâu rồi?”

Nellie quá nhẹ nhõm vì hắn đã nói, cô buột miệng, “Chị ấy không có ở đây. Chị ấy vào thành phố rồi.”

“Vào thành phố à?” Hắn nhắc lại như thể không tin cô.

“Đi sáng nay, với anh Mans...” Nellie ngưng bật và lui lại phía bếp lò, giơ ấm nước ra trước như tấm khiên. Hắn không rời mắt khỏi cô, và lúc này đôi mắt ấy đang nheo lại giận dữ.

“Cô em từ đâu đến?”

“Colorado.” Nellie rời mắt khỏi khuôn mặt sưng phồng của hắn và nghĩ rằng nên gọi Dora. Hắn sẽ nghĩ có người khác trong nhà. Cô nhìn lại hắn. Vẻ mặt hắn căng ra, chờ đợi. Hắn biết cô chỉ một mình! Hắn đã ở trong nhà bao lâu rồi? Cô cố ra vẻ bình thường. “Tôi phải nấu bữa tối. Các anh tôi sắp về.”

“Chúng đã cưỡi ngựa đi cùng lão Stonewall rồi.”

“Họ sẽ về... sớm.”

“Còn lâu.” Nét mặt hắn thay đổi. Ánh mắt xắc xược đảo khắp người cô.

Tim Nellie gần như nổ tung vì sợ hãi. Cô chống lại cơn buồn nôn và gắng nghĩ xem phải làm gì.

“Tốt hơn anh nên đi đi. Đi đi! Victoria sẽ không vui nếu chị ấy biết anh ở đây đâu.”

“Sao cô em biết tiểu thư Victory nghĩ gì? Tao biết cô ấy lâu hơn cô em.”

Khuôn mặt Nellie tái xanh hơn dưới cái nhìn chăm chăm dò xét của hắn, và đầu óc quay cuồng. Làm gì đây? Giá như hắn tránh khỏi ngưỡng cửa! Khiếp hãi làm cô yếu ớt đến nỗi không cầm nổi cái ấm.

Nụ cười quỷ quyệt lan rộng trên khuôn mặt đầy thương tích đó và da Nellie lạnh toát. Chẳng có đường nào để chạy cả!

“Lâu rồi tao chưa hôn gái đẹp.” Cặp môi sưng chỉ hơi nhếch khi hắn nói. Ánh mắt hắn xoáy vào cô và tim cô như ngừng đập.

“Không!” Nỗi sợ hãi như một con quái vật khổng lồ khủng khiếp lướt trên sống lưng cô, và chân cô không trụ vững. Cô hét lên khi hắn di chuyển khỏi cửa. Nellie vượt qua nỗi kinh hoàng đang túm chặt cô, chạy sang bên kia bàn và ra cửa, nhưng hắn quá nhanh. Chỉ bằng mấy sải chân dài, hắn đã thu hẹp khoảng cách và vớ tay ra. Đôi tay cứng như thép của hắn tóm lấy cô và giật cô lại.

Miệng Nellie há mở, nhưng không thể hét. Cặp môi phồng dãn tợn phủ lấy miệng cô, ép buộc và làm cô nghẹt thở. Hắn siết cô vào người hắn, một tay vòng ra sau cổ, một tay ôm quanh eo. Cô cố vùng vẫy. Nhưng vô ích. Hắn tấn công môi cô bằng sự giận dữ, ép miệng cô mở ra và nhét lưỡi vào trong. Âm thanh ẩm ướt rơi xuống sàn mà cô tưởng như tiếng sấm ở đâu đó rất xa.

Mụ mẫm vì kinh sợ, Nellie vặn vẹo và xoay người. Những ngón tay thô cứng độc ác nắm tóc cô và xoắn chặt lại, kéo đầu cô lại phía hắn.

“Đứng yên!” hắn gầm.

Cô yếu ớt kêu lên vì xấu hổ và khiếp sợ. Tiếng kêu mất hút trong cái miệng ướt át kinh tởm lại cướp miệng cô lần nữa. Qua màn sương đau đớn và nhục nhã, cô cảm thấy tay hắn trên ngực mình! Ôi Chúa ơi, cô cầu nguyện, hãy để con thức giấc. Đây chỉ là giấc mơ! Cô cảm giác sức lực đang bị rút kiệt khỏi cơ thể. Mình đang chết sao? Nellie thề là mình đang chết khi cô chìm vào khoảng không đen đặc và sâu hút tới miền bóng tối.

Mất một lúc Kelso mới nhận thấy cô ta nằm rũ trong tay hắn. Hắn ngẩng đầu lên nhìn mặt cô ta. Môi cô ta đẫm máu vì áp lực từ hàm răng hắn, và hắn thấy cô ta gần như không thở. Cảm giác buồn nôn la lùng xâm chiếm hắn. Cô ta chỉ như một đứa con nít mảnh khảnh. Hắn cảm thấy cô ta nhẹ bẫng trên tay. Hắn phát rồ rồi hay sao mà lại định cưỡng bức con bé này? Ôi lạy Chúa! Một thằng đàn ông có thể bị treo cổ vì những gì hắn đã làm! Tất cả những gì hắn muốn là nói chuyện với tiểu thư Victory, nói với cô hắn nghĩ gì, bảo cô rằng hắn đã ở đây lâu quá rồi, không thể bị đá ra được. Hắn chỉ muốn gặp tiểu thư Victory thôi! Hắn đã từ bỏ giấc mơ có được cô và trang trại MM! Ngộ nhớ con bé này chết thì sao? Ngộ nhớ có ai vào thì sao? Bà Ruby có thể ập vào bất cứ lúc nào. Chúa ơi! Bọn chúng sẽ bắn hắn như một con chó! Kelso cố nuốt nỗi sợ hãi xuống và biết hắn vừa phạm sai lầm nghiêm trọng nhất trong đời.

“Mẹ kiếp mày!” hắn nói to với đứa con gái bất tỉnh. “Mẹ kiếp mày vì đã đến đây!”

Kinh hoàng siết lấy hắn và hắn buông tay khỏi người Nellie như thể bị bỏng. Cơ thể mềm rũ của cô ta đổ ập xuống sàn. Đời Kelso chưa bao giờ hoảng sợ đến thế, hắn lao ra cửa, chạy dọc hành lang lên nhà trước. Hắn dừng lại và cẩn trọng quan sát xung quanh và nhanh chóng rời khỏi nhà khi không thấy ai. Kelso tới chỗ bụi cây đã buộc ngựa, rồi lên yên và phi nhanh đi, run rẩy khi nghĩ lại việc vừa làm. Stonewall chó chết! Mẹ kiếp nhà lão vì đã khơi ra mọi chuyện. Thằng Mahaffey chó chết nữa. Mình sẽ bắn chết thằng chó ấy! Nếu không có lão Stonewall thì

mình đã là người đứng đầu rồi. Lúc ấy tiểu thư Victory sẽ nhìn mình bằng con mắt khác.

Ba mươi phút sau Kelso dừng ở một con dốc và thấy một người cưỡi ngựa lẻ loi, kẻ thù, đang hướng về phía hắn. Nỗi kinh hoàng trong hắn dịu đi, thay vào đó là một quyết định sắt đá.

Nellie bỗng bèn thoát khỏi màn mây tối đen đang bao trùm cô. Đâu đó trong tiềm thức, cô biết rằng mình đang nằm trên sàn và môi đau nhức. Sự tỉnh táo quay lại cùng với khiếp hãi. Cô đặt tay lên miệng rồi điếng người. Máu! Kinh hoàng xâm chiếm người cô. Gã ta! Nellie điên cuồng nhìn quanh trong khi gương ngồi dậy. Hắn đâu rồi? Lay Chúa, hãy giúp con rời khỏi đây trước khi hắn quay lại! Cô kêu thất thanh, lao đảo qua cửa ra hiên.

“Bác Ruby! Bác Ruby!” cô vấp ngã tại bậc thang cuối và khụy xuống. “Bác Ruby!” cô hét. Cô gương đứng dậy, tiến về hàng rào và lại ngã tiếp. Cô lắc đầu, đứng dậy và cố chạy. Nellie vừa tiến được hai bước thì một đôi tay khỏe mạnh đỡ lấy cô.

Cô thốn thức, bám vào người đàn ông phía trước. Khuôn mặt cô trắng bệch giữa mớ tóc sẫm. Cô sợ hãi nhìn về phía ngôi nhà.

Giữa những tiếng nức nở, cô rời rạc thốt ra từng từ “Một... gã! Có... một gã. Hắn...vồ... vồ...” Cô ngược gương mặt nhòa lệ nhìn khuôn mặt nghiêm nghị và đôi mắt xanh đầy lo âu.

“Nellie! Chuyện gì đã xảy ra? Gã nào?”

Nước mắt chảy thành dòng xuống mặt cô, hòa lẫn với máu trên môi. Cô bám chặt eo Sage và không thể buông ra. Cô vùi mặt vào ngực anh, những tiếng thốn thức kinh hãi và dữ dội lại vỡ ra.

Sage đã thấy cô chạy ra khỏi nhà, ngã lên ngã xuống. Trước khi anh tới bên cô, cô đã ngã hai lần. Anh hầu như không nhớ mình đã chạy đến chỗ cô như thế nào. Nhưng lúc này anh vừa ôm vừa vuốt tóc cô.

“Gã nào, Nellie? Ai đã làm chuyện này với cô?” Con giận dữ xưa cũ trỗi dậy trong anh.

“Hắn... ở trong... nhà!” Nellie cố để nói liền mạch hơn. Đôi tay mạnh mẽ ghì cô sát vào bờ ngực vững chãi. Ở đây cô an toàn!

Sage sắp sửa tách khỏi người cô. “Giờ cô an toàn rồi. Tôi sẽ đi xem...”

“Không! Đừng mà!” cố sức đã rút cạn sinh lực của Nellie, và chân cô sụp xuống.

Sage cúi người bỗng Nellie lên. Đầu cô tựa vào vai anh. Anh bế cô về phía nhà bà Ruby, hoang mang và giận dữ khi cảm nhận rõ sự mảnh dẻ, yếu ớt của cô gái đang bồng trên tay.

Bà Ruby và Dora thấy anh tới nên vội vã chạy ra.

“Chị Nellie bị sao thế? Chị ấy lại ốm à?” Dora đến chỗ Sage trước. “Sao anh lại bế chị ấy? Chị ấy không đi được à?”

“Lay Chúa, Sage! Cái quái quỷ gì đang xảy ra thế?” Bà Ruby hết hơi vì đi nhanh, sững sốt khi thấy Sage bước qua sân với Nellie trong tay. Bà nhận ra cơn thịnh nộ băng giá - cơn giận chết chóc - trên mặt cậu, và tim bà nẩy lên sợ hãi.

“Cháu không biết, nhưng nhìn mặt cô ấy xem.” Sage nói qua hàm nghiền chặt. “Cô ấy nói ai đó trong nhà đã vồ lấy cô ấy. Cháu sẽ... cháu sẽ giết hắn!”

“Lay Chúa! Mang con bé vào trong nhà và tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra trước khi nói đến giết chóc.”

Sage đặt Nellie xuống chiếc ghế dựa to dùng của ông Stonewall và nhẹ vuốt những sợi tóc vương trên mặt cô. Tay cô trượt khỏi cổ anh. Cô không dám nhìn anh vì tủi thẹn và nhục nhã trước những gì vừa xảy ra. Cô bắt đầu run lẩy bẩy, như thể lạnh cóng.

Sage đứng nhìn xuống cô. “Ai vậy, Nellie? Ai đã làm cô bị thương?”

“Người đàn ông đã đánh nhau với anh Mason. Hắn đứng ở cửa, rồi hắn vồ lấy tôi.” Nellie nghẹn ngào nên Sage khó nghe rõ lời cô.

“Kelso ư? Mẹ kiếp!” anh chửi thề và bắt đầu bước tới cửa.

“Sage!” Bà Ruby tóm tay anh. “Gopher bảo Kelso đã đi từ sáng sớm. Có thể là một kẻ lang thang hoặc...”

“Chúng ta sẽ tìm ra.” Sage giữ tay bà. Ruby nhìn anh bước qua sân, thấy anh rút súng khỏi bao rồi cất lại. Bà lắc đầu và siết hai bàn tay mũm mĩm lại với nhau. Sẽ có giết chóc. Nếu Kelso còn ở quanh đây, sẽ có giết chóc. Ruby cũng biết rằng bà không thể làm gì để ngăn chặn, vì thế bà hướng sự chú ý sang Nellie đang ngồi với tay ôm lấy mặt.

“Nào, nào.” Ruby kéo tay Nellie xuống và nâng mặt cô lên để xem xét. “Lấy cái khăn ướt lại đây, heo con,” bà bảo Dora. “Thằng con hoang đánh cháu à? Nếu thế thì Sage sẽ giết hắn. Nó luôn ra tay nghĩa hiệp với phụ nữ.”

“Cháu... không... biết. Cháu nghĩ là cháu đã ngất. Khi tỉnh lại thì cháu đang nằm trên sàn.”

Bà Ruby và Nellie cùng nhận ra chuyện gì có thể đã xảy ra. Nellie thở hổn hển và nhìn xuống vạt trước váy. Khuy váy trên cùng bị mở. Cô không thể nhớ... “Ôi! Ôi bác Ruby ơi!”

Không chút ngần ngại, bà Ruby mạnh bạo lật váy Nellie lên, rồi rên lên nhẹ nhõm. Đồ lót của con bé vẫn chỉnh tề. Bà kéo váy xuống chân cô rồi cầm chiếc khăn từ tay Dora.

“Chưa có gì ngoài những việc cháu biết đâu. Đừng lo. Bác chưa từng thấy thằng đàn ông nào mặc lại quần lót sau khi làm cái việc bác cháu mình đang lo cả.”

“Sao hắn lại làm gì đó với quần lót của chị Nellie vậy?” Dora đứng đó với đôi mắt mở to cảnh giác và dải ruy băng màu tía buộc trên đầu.

“Cháu chưa đủ lớn để biết chuyện, heo con. Quên chuyện ấy đi.” Bà Ruby vừa nói vừa cười.

Nhưng Dora không quên. Ngay khi Sage bước qua cửa, con bé nói với anh, “Quần lót của chị Nellie vẫn nguyên nên không ai làm cái việc bác Ruby lo đâu.”

“Trời ơi!” Nellie rên rỉ và úp mặt vào lớp da mềm trên ghế.

“Heo con!” Bà Ruby rầy và bắn cái nhìn thương hại sang Nellie.

“Không có ai trong nhà cả. Tôi đã tìm từng phòng một.” Người Sage căng như lò xo bị nén, liên tục đảo mắt về phía Nellie, nhưng cô từ chối nhìn lên.

“Con bé không biết hẩn đi hướng nào đâu, Sage. Cô nghĩ con bé đã ngất xỉu khi thằng ấy tấn công. Môi con bé bị thương và mặt bị trầy xước vì đám râu, bác không nghĩ thằng đấy làm được gì khác nữa đâu.”

“Không làm gì khác nữa sao! Lạy Chúa lòng lành! Cháu sẽ giết thằng chó đẻ ấy. Cháu sẽ cười ngửa đi tìm hẩn.” Sage quay người bước đi.

“Cháu không thể bỏ mặc bọn bác ở đây, Sage. Cháu biết Stonewall tin cậy giao trang trại cho cháu trông nom, nếu không ông ấy đã không đi rồi. Ông ấy phải giao phó cho người đáng tin cậy thì mới dám đi. Cháu biết thế mà.” Bà Ruby lo âu nhìn khuôn mặt Sage, hy vọng lý lẽ của bà có thể ngăn anh đi săn đuổi Kelso.

Sage đứng im như đá. Mặt lạnh tanh, không cảm xúc, tuy nhiên bà Ruby biết anh đang đấu tranh với mong muốn đuổi theo Kelso. Cuối cùng anh nhìn Nellie.

“Cháu có thể nói chuyện với cô ấy một lúc được không, bác Ruby?” Anh khẽ đề nghị, gần như nài xin.

Ruby nhìn anh tròn một phút. Bà yêu thương cậu bé này. Không, không phải cậu bé mà là chàng trai. Bà nghi ngờ việc anh từng là một cậu bé, hay đã bao giờ làm những điều ngốc nghếch, trẻ con. Ngoài Stonewall, cậu là người bà yêu quý nhất. Và bà đoán cậu quan tâm đến bà hơn bất cứ người nào khác. Cậu cô đơn và cần một cô gái đẹp làm bạn. Người phụ nữ nào may mắn mới có được cậu. Nếu cậu muốn nói chuyện với Nellie duyên dáng, rụt rè, thì chắc chắn bà sẽ giúp.

“Rồi. Bác với Dora sẽ đi qua đằng nhà chính để kiểm tra xem mọi thứ có ổn không. Nellie cần rửa mặt đấy, Sage. Lấy một cái khăn và thấm nước trong chậu rửa. Nào heo con. Cháu với bác có việc để làm đấy.”

“Chúng ta phải làm gì ạ? Bác bảo là bác sẽ kể cháu nghe lúc bác nhảy trên bàn để đổi lấy vàng mà.”

“Có chứ, bác sẽ kể. Đi nào, bác kể cho.”

Sage đứng nhìn Nellie cho tới khi anh không còn nghe thấy tiếng bà Ruby và Dora nữa. Đoạn anh tới bên chậu rửa, nhúng khăn vào nước, vắt kiệt, rồi trở lại cúi xuống chỗ Nellie.

“Để tôi lau mặt cho cô, Nellie.” Những ngón tay nhẹ nhàng đặt dưới cằm, quay mặt cô về phía anh. Môi cô sưng, mắt đỏ hoe vì khóc, nhưng cô vẫn đẹp đến sững sờ. Anh gần như thành kính đưa khăn lau mặt cô. “Bây giờ cô không phải sợ gì hết. Nhìn tôi này, Nellie.”

“Tôi biết. Chỉ là... tôi chưa từng nghĩ sẽ có người làm thế với tôi.” Sau những lời đầu tiên thì từ ngữ dễ dàng tuôn ra. “Hẩn đứng đó nhìn tôi. Tôi đã quá sợ! Khi hẩn bước khỏi cửa tôi đã nghĩ mình có thể vượt qua hẩn, nhưng... hẩn vồ lấy tôi.” Cô nhắm nghiền mắt lại, không muốn nghĩ về việc đã xảy ra.

“Hẩn đã đặt bàn tay dơ bẩn lên người cô ư?” Sage thở dõn.

Mắt Nellie mở to. “Hẩn... chỉ một chút.” Mặt cô ửng đỏ.

“Hẩn sẽ không quay lại đây đâu. Hẩn biết nếu quay lại thì hẩn sẽ chết.” Anh với tay ra siết chặt cánh tay cô để trấn an. “Khá hơn chưa?”

Cô gật đầu và cố vén tóc ra sau lưng. Không người phụ nữ đoan trang nào lại để đàn ông lạ trông thấy mình xõa tóc! Đường như anh biết cô đang nghĩ gì.

“Tóc cô rất đẹp, Nellie. Cô không cần giấu nó vì tôi.” Bàn tay anh lướt xuống tay cô và siết lấy nắm tay nhỏ đang đặt trong lòng cô. Cô không rút tay lại, và Sage tự hỏi liệu cô có nghe được tiếng tim anh đập thình thịch không.

Nellie không thể không nhìn anh chăm chú. Mắt họ ngang tầm - ánh nhìn của anh ấm áp, đôi mắt cô sáng lấp lánh vì những giọt nước mắt mới khô. Đầu óc cô bắt đầu quay cuồng, toàn thân run rẩy. Một bàn tay cô vẫn nắm gọn dưới tay anh, sống lưng cô rùng mình để chịu khi ngón tay cái của anh ve vuốt cổ tay cô.

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ có cơ hội trò chuyện với em sớm thế.”

Cô tránh ánh mắt anh và nhìn sang bức hình khắc con cú. Ý anh là sao? Anh muốn hỏi gì? Ý anh là anh muốn chuyện trò với cô ư? Trời ạ! Cô không biết cách chuyện trò với một người đàn ông xa lạ. Nhưng anh là người lạ ư? Mắt cô lại tìm đến khuôn mặt anh. Đây không phải khuôn mặt của một người lạ. Trông nó thực thân quen và... đáng mến. Ôi! Ánh mắt cô quay lại chỗ con cú.

“Bác Ruby cho tôi xem vài tác phẩm chạm khắc của anh. Tôi thích con cú kia.” Giọng cô yếu ớt và run. Anh có thể cảm thấy người cô run rẩy qua bàn tay đang nắm, và anh siết chặt hơn.

“Tôi sẽ khắc cho em một con.”

“Ồ không, anh không cần phải làm thế!” Gò má cô ửng hồng.

“Nhưng tôi muốn thế. Các anh của em sẽ cho phép em giữ nó chứ?” Anh ngược mắt nhìn mái tóc dày bóng mượt của cô, và muốn cảm nhận nó trên tay. Anh thấy gò má cô ửng đỏ và muốn dùng môi mình lau nó.

Cô nhìn anh như thể đây là lần đầu họ gặp nhau, và ghi nhận mái tóc xoăn sẫm màu, chân mày thẳng cùng sống mũi thanh. Miệng anh rộng và không hay cười, đôi mắt đầy bí ẩn. Nellie nhớ rằng mình chưa từng ở quá gần người đàn ông nào như thế này trước đây. Nellie chưa bao giờ nghiên cứu khuôn mặt các anh như đang làm với Sage. Cô muốn dùng hai tay ôm lấy mặt anh và khẩn cầu anh đừng buồn thế. Đôi mắt thâm trầm cho cô biết anh không có nhiều thứ đáng để cười trong đời.

“Sao họ lại không đồng ý?” cô hỏi với tâm trạng phẫn chấn hơn lúc trước. Nụ cười khế của anh làm tay cô nổi gai ốc.

“Có thể họ nghĩ tôi không xứng kết bạn với em.”

“Có đúng không?” Nellie ngạc nhiên với chính mình vì hỏi thế.

“Chẳng người đàn ông nào xứng hết,” anh nói khế. “Hắn là họ nghĩ tôi là tội phạm và lang bạt.”

“Có đúng không?” cô hỏi lại.

“Lang bạt thì đúng nhưng tội phạm thì sai. Chẳng ai treo thưởng lấy đầu tôi cả.”

“Chẳng hiểu sao tôi không nghĩ anh là tội phạm.” Cô rời mắt khỏi anh, bỗng dưng e lệ.

“Em sẽ nói chuyện với tôi nữa chứ?” Anh chờ đợi câu trả lời của cô, hy vọng câu hỏi không quá táo bạo.

“Ồ...” Bốn mắt gặp nhau, và cô không thể ngăn mình biểu lộ niềm hân hoan. “Sao anh muốn tôi làm thế?” Ôi, câu hỏi ngu ngốc! Cô khổ sở. Anh ấy sẽ nghĩ mình đang muốn được tán dương!

Anh nhìn các cung bậc cảm xúc trên khuôn mặt cô và tim đập thình thịch.

“Bởi vì tôi đã tìm kiếm em suốt cả đời.” Giọng anh nhiều cảm xúc hơn bất cứ giọng nói nào cô từng nghe.

“Anh Sage...” Cô giơ tay lên cho đến khi lòng bàn tay họ chạm vào nhau. Những ngón tay thô ráp rắn chắc đan vào tay cô, siết chặt đến đau đớn.

“Gọi tên anh lần nữa đi. Làm ơn, Nellie.”

Thở với cô là một nỗ lực. “Anh Sage. Anh Sage.” Cô muốn gọi tên anh nữa, và cô nói. “Anh Sage.”

Nghe tên anh được thốt ra trên môi cô giống như món quà kỳ diệu. Mắt anh sáng lên, rồi nhắm hờ khi nét mặt anh biến đổi. Một nụ cười lan tỏa trên mặt anh và bong bóng hạnh phúc vỡ tung trong tim Nellie. Anh đứng lên, kéo cô dậy. Cô phải ngửa đầu ra để có thể nhìn anh. Tay anh đỡ lấy khuỷu tay cô. Nellie không chắc tại sao anh làm thế, nhưng sau đó cô nhớ rằng mình đã loạng choạng khi đứng lên.

“Chào em, Nellie Mahaffey,” anh thì thầm.

“Chào anh, Sage...”

“Harrington.”

“Harrington.” Cô cảm thấy làn sóng của niềm vui thuần khiết ào qua người. Sự thân mật với người đàn ông vừa gặp nhưng thân quen như đã biết từ lâu là giây phút xúc động nhất trong đời Nellie.

“Em bao nhiêu tuổi?” anh khẽ hỏi.

“Mười tám.”

“Trông em lớn hơn.”

Cô im lặng, ngược nhìn anh chăm chú bằng đôi mắt to ngơ vực. Điều vừa xảy ra giữa họ là điều cuối cùng cô chờ đợi.

Vì cô không nói gì nên anh tiếp, “Anh hai lăm.”

“Chúng ta nên đi thôi. Bác Ruby...” Nellie di chuyển về hướng cửa và anh tiếp tục giữ tay cô cho tới lúc họ rời nhà bác Ruby. Khi anh rút tay về, cô mong bàn tay trở lại, ấm áp và bảo bọc.

Anh đi cạnh cô tới khi họ đến nhà chính, bà Ruby và Dora bước ra hiên như thể đang chờ họ.

“Cảm ơn anh,” Nellie lẩm bẩm khi Sage quay người, để cô lại đó. Cô bị giằng xé bởi khao khát đứng nhìn anh băng qua sân về khu nhà tập thể, nhưng cô đi tiếp lên hiên. Tuy nhiên ngay trước khi vào nhà, cô cho phép mình liếc nhanh lại, gặp ánh mắt anh, rồi đi qua bậc cửa vào nhà.

Nellie nằm trên giường trong phòng. Cô mệt, mặt đau nhức, môi sưng vù, tóc rối bù, tuy vậy cô

nín thở và mơ màng. Ý nghĩ được bế trong vòng tay Sage và bàn tay ôm siết của anh thật cảm động. Cô nghĩ đến việc làm vợ người đàn ông như thế, được phép vuốt ve những vết thương trên mặt anh, cảm nhận vòng tay vững chãi của anh, ân ái với anh trong đêm, mang thai những đứa con của anh, yêu anh, tất cả là thiên đường cô mong muốn. Ôi! Cô đỏ mặt và lấy tay ôm lấy mặt. Nellie Mahaffey, may mắn quá rồi! May mới chỉ gặp anh ấy thôi mà!

Dù tự trách mắng mình gay gắt, Nellie nằm trên giường và mơ màng cho tới khi cô nghe tiếng cửa lưới đập sầm, và Dora lao vào phòng.

“Chị Nellie! Chị Nellie! Tới nhanh lên. Anh Pete và anh Clay đang đưa ông Stonewall vào còn bác Ruby khóc rống lên.”

Nellie ngồi bật dậy nhanh đến mức cô phải dừng một giây để đầu bót choáng váng. “Có chuyện gì vậy?”

“Em không biết, nhưng ông ấy toàn máu thôi. Mà mặt kinh lắm!”

Dora muốn sang nhà bà Ruby, nhưng Nellie giữ nó lại. Họ chờ cạnh hàng rào trong khi Pete và Clay, với sự giúp đỡ của Sage, đưa ông Stonewall xuống ngựa, rồi mang vào nhà.

Pete băng qua sân, Dora dồn dập hỏi. “Bác ấy bị sao thế? Bác ấy chết rồi à? Sao đầu bác ấy toàn máu?”

Nellie hỏi một câu. “Anh có nghĩ em nên qua đó xem có giúp được gì không?”

“Không, Clay có thể lo liệu được. Anh ấy với Sage sẽ làm những gì cần làm. Có kẻ nào đó đã đánh bác ấy thừa sống thiếu chết. Anh với Clay tìm thấy bác ấy. Mất rất nhiều thời gian mới đưa được bác ấy lên ngựa. Chúa ơi, anh hy vọng bác ấy qua khỏi. Anh chưa từng thấy ai bị đánh kinh khủng thế.”

“Chị Nellie cũng bị đánh. Miệng chị ấy bị đập, nhưng mà quần lót không sao.”

“Dora! Trời ơi Dora, em không bao giờ biết ngậm miệng à?”

Anh mắt sắc như dao của Pete bắt được hình ảnh hai má đỏ lựng cũng như cái miệng sưng vù của Nellie. “Sao...? Chuyện quái gì đã diễn ra ở đây vậy?”

Nellie mất nhiều thời gian để kể, với sự ngắt lời thường xuyên của Dora, nhưng khi nghe xong, Pere lắc đầu không tin.

“Chúa ơi! Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này.”

“Nhưng còn chưa hết. Một giờ trước khi trời tối, Jim Lyster về trại, dẫn theo con ngựa của Mason.

Chương 10

Khi Victoria thức giấc, trời lại sầm tối. Qua cửa sổ cô thấy hầu như tất cả ánh sáng đã biến mất

khỏi bầu trời. Đó là thời điểm trong ngày mà cô thích nhất. Cô kéo chăn lên tận cằm và vùi mặt vào cái gối mềm. Thiên đường chính là cảm giác thoải mái và được chăm sóc. Cô ngạc nhiên trước lòng tốt và sự quan tâm của nhà Mahaffey. Nó khiến cô nhận ra mình đang dần quý mến họ! Một trạng thái quá dễ chịu nên lúc này cô chẳng muốn thức nữa.

Nellie bước qua cửa tới đứng cạnh giường. Cô vói tay và ém chăn quanh vai Victoria.

“Chị đỡ chưa?”

“Rồi, cảm ơn em. Nhưng chị đang đói muốn chết.”

“Tốt quá. Em sẽ mang cho chị bát thịt hầm.” Nellie khúc khích. “Đây là hiệu ứng cộng hưởng - giữa em và Doonie. Chắc thằng bé toàn phải nấu ăn cho ông già nó ở cùng, vì nó nấu khá ngon.”

Victoria mỉm cười. “Thú thật với em, chị sẽ ăn bất cứ thứ gì, miễn là nó không động đậy, chị đói đến mức đó đấy.”

“Thế thì tốt hơn hết em nên giải cứu cho chị ít thịt hầm ngay, trước khi anh Mason vét nôi.”

“Anh ấy không ngủ sao? Tay anh ấy sao rồi?”

“Anh ấy ngủ vài giờ. Anh Mason đã qua thăm bác Stonewall. Mỗi lần em nhắc đến cái tay là anh ấy bảo, ‘Đừng nặng lên.’ Bác Ruby bảo anh Mason ngoan cố như lừa ấy, và em nghĩ bác nói đúng!”

Victoria lật chăn và đặt chân lên sàn. Cô nhăn nhó và suýt hét lên vì chân đau nhói khi di chuyển. Bác Ruby đã đắp thuốc lên vết thương và băng lại bằng những dải vải trắng sạch, trong khi nằm trên giường thì chỉ hơi nhức thôi. Chuyển động đột ngột quá đau khiến cô ngồi run rẩy trên cạnh giường.

Mason nói từ ngưỡng cửa. “Em nên nằm trên giường.” Ánh mắt anh rà khắp người cô - chiếc váy ngủ bằng vải fla-nen, mái tóc vàng xõa quanh vai, bàn chân trần đặt trên tấm thảm dẹt cạnh giường. Cái nhìn chăm chăm của anh làm cô đỏ mặt, dù đôi môi trắng bệch đang hé mở và lồm rồm nguyên rủa trước khi cô lên tiếng.

“Phòng tôi trở nên náo nhiệt như đại sảnh khách sạn Overland đấy nhỉ! Anh không biết gõ cửa trước khi vào à?” Người cô cứng đờ bởi cô đang cố kìm lại cơn run rẩy. Ánh mắt Victoria bồn chồn đảo quanh phòng, nhưng không nhìn Mason. Sự hiện diện của anh dường như lấp đầy mọi góc phòng, đến từng góc ngách trong đầu cô. Sao anh cứ xuất hiện mỗi khi cô quá yếu ớt và mau mủi lòng như vậy?

Anh lại gần giường, khiến Nellie trở nên nhỏ xíu “Anh nghĩ em nên cho cô ấy ăn trước khi cô ấy cầu nài, bé con,” Mason bảo em gái.

“Này, đáng lẽ anh nên gõ cửa.” Nellie đứng chống tay lên hông. “Biết đâu bọn em đang... thay quần áo hay làm gì đó.”

Mason nhìn Nellie với vẻ vờ nghiêm trang. “Vậy là hai người thành một phe rồi à?”

“Quy tắc là quy tắc, anh Mason, và anh biết thế. Chị Victoria, em sẽ lấy cho chị ít thịt hầm nếu anh chàng thô lỗ này chưa ăn hết.” Nellie hối hả rời khỏi phòng trước khi Victoria có thể lấy cớ để giữ cô lại.

Anh nhìn cô trêu chọc. “Một chút tính độc lập của em đang nhiễm sang cô em nhỏ của anh

đấy,” anh dài giọng.

“Đến lúc Nellie nên có chút chính kiến rồi. Cô ấy cần nhiều đấy nếu còn sống với các anh em trai,” cô gắt lại và kéo chăn lên cằm.

Anh ngồi xuống giường, và lần đầu tiên cô nhận ra anh đang áp sát cánh tay bị thương vào người. Anh đưa cánh tay kia ra, lùa những ngón tay qua lọn tóc buông lơ lửng trên vai cô.

Cô quay phắt lại nhìn anh. “Đừng! Và anh không nên ở đây với tôi... như thế này!”

“Sao không? Anh muốn ở đây, và em muốn anh ở đây.”

“Tôi không muốn. Anh quá trơ tráo khi nói thế chỉ bởi vì...”

“Đôi môi xinh xắn của em sẽ không nói dối đâu,” anh ngắt lời, cười nhả nhỏ.

Mặt cô tái mét, và bốn mắt thăm lặng đấu nhau. “Anh là gã đàn ông đáng ghét nhất tôi từng gặp.”

“Còn em là người phụ nữ xinh đẹp nhất anh từng gặp.”

“Dừng lại đi, Mason!” Nụ cười của anh chuyển thành nhăn nhó do đau, và anh quay đầu đi.

“Đáng đời anh,” Victoria gắt gỏng, nhưng mắt cô đầy quan tâm. “Anh luôn khuyên bảo người khác, nhưng chẳng bao giờ chịu nhận lời khuyên. Anh nên nằm trên giường đi.”

Đôi mắt xanh đầy vẻ khêu gợi khiến xương sống cô rùng mình. “Giường em à?”

Victoria cảm thấy hơi nóng từ cổ đã lên đến mặt. Anh đang cố làm gì đây? Gần như chắc chắn anh sẽ chiếm được mọi thứ anh muốn, cần gì phải tán tỉnh mình. Victoria nợ anh món nợ ân nghĩa vì đã cứu cô, nhưng chỉ thế thôi. Victoria đặt tay lên ngực như thể ép buộc con tim vâng lời. Cô không muốn yêu anh. Thậm chí cô còn không muốn thích anh. Cô không muốn bị dao động trước Mason và gia đình anh, chỉ bởi cô quá nhạy cảm.

“Đừng có kinh hoảng thế. Anh sẽ không lên giường với em đâu... vào lúc này.” Anh chồm ghé cô.

“Anh nghĩ tôi là loại phụ nữ dễ dãi bởi vì việc...”

“Đừng!” Anh lại nhăn nhó. “Đừng chọc anh cười, em yêu. Đau lắm đấy.”

Em yêu! Ôi trời! Anh nghĩ anh đang làm gì chứ? “Đáng đời anh!” Anh khiến cô quá bối rối, đến nỗi cô đang lặp lại lời mình.

Nellie đi vào, mang theo món gì đó rất thơm. Nếu cô có thấy việc anh trai ngồi trên giường với một phụ nữ chỉ mặc độc váy ngủ là bất thường, thì cũng không thể hiện ra ngoài.

“Doonie phụ làm món hầm, rồi chạy đi giúp ông Gopher ngay. Dora thì không rời bác Ruby, nên vẫn còn nhiều lắm. Anh Mason, nếu anh muốn ăn thêm thì vẫn đủ đấy.”

Victoria quan sát Nellie di chuyển quanh phòng. Trong mấy ngày vừa qua, cô gái đã trở thành con người khác. Khi Pete mang Victoria vào phòng sáng nay, Nellie đã điều hành mọi việc và đuổi đám đàn ông ra. Cô ấy đã coi đỡ cho Victoria, đưa cô vào giường và lau người cho cô, trong khi chờ bà Ruby tới săn sóc vết thương. Victoria đã không còn được chăm sóc như thế từ

khi mẹ mất, và cô đã khóc hết lượt này đến đợt khác, đổ tội yếu đuối cho những giọt nước mắt ấy.

“Có lẽ chút nữa anh sẽ ăn thêm,” Mason nói. “Còn giờ anh sẽ ở đây để đảm bảo Victoria chịu ăn. Khi đã no bụng có thể chị ấy sẽ không cáu gắt nữa.”

Victoria lờ những lời anh vừa nói. Anh đang muốn chọc tức cô, và cô quyết tâm không để mình sập bẫy. Tuy nhiên, Nellie chẳng ngại gì mà không đáp trả.

“Thế chẳng hay tí nào, anh Mason. Chị Victoria có quyền cáu gắt sau những gì đã trải qua. Đừng để ý đến anh ấy, chị Victoria.” Nellie dùng chân kéo một chiếc ghế đầu về phía trước rồi đặt khay lên. “Ăn càng nhiều càng tốt, rồi ngủ một đêm thật ngon thì chị sẽ thấy khỏe hơn nhiều.” Cô dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán. “Em đang nướng bánh ngô đấy. Em sẽ mang đến cho chị, với một cốc sữa nữa.”

“Cảm ơn Nellie. Nhưng em không cần phục dịch chị đâu.”

“Em muốn thế mà chị Victoria. Ngoài ra, em nghĩ chị cũng sẽ làm như thế với em thôi.” Nellie đứng đó, nhỏ bé và đĩnh đạc, nhưng bàn tay chống vịn vào khung cửa.

“Đừng làm việc quá sức, Nellie,” Victoria cảnh cáo. “Chị thấy em không khỏe.”

“Em không sao. Em nhờ mấy anh em và Dora giúp nữa mà. Nếu chị có nghe tiếng ầm ĩ thì đó là hai anh Pete và Clay đang phàn nàn. Em không chắc sẽ bắt được Dora và Doonie.” Đôi mắt Nellie rạng rỡ và lấp lánh.

“Cảm ơn,” Mason lầm rầm khi họ ở một mình.

“Vì điều gì?” Câu hỏi hiển hiện trong mắt Victoria.

“Vì kết bạn với Nellie. Đã lâu rồi con bé mới có một người bạn.”

“À ...” Victoria muốn đớp lại câu gì đó, nhưng không thể “... à, tôi quý cô ấy. Không thể không thích cô ấy được,” cô miễn cưỡng thừa nhận.

“Ăn đi. Chúng ta có việc cần trao đổi đấy.”

Cơn đói buộc cô tập trung vào bữa ăn trước mặt. Cô đã quá mệt nên sáng nay chỉ nuốt được vài miếng trước khi lăn ra ngủ, và bụng cô đang sôi sùng sục vì gần bốn mươi tám tiếng chẳng được ăn gì. Victoria mong Mason không ngồi đó ngắm cô và nói thẳng.

“Anh thích nhìn em. Thôi ăn đi.” Anh toe toét cười trước tiếng càu nhàu khó chịu của cô.

“Anh khiến tôi bức bối! Tôi không quen có người trong phòng mình, ôi, tôi ước gì anh chưa bao giờ đến đây!” cô nóng nảy.

“Em sẽ vượt qua thôi. Trong vài tuần nữa, em sẽ tự hỏi làm sao có thể sống thiếu anh.” Mason cạ lưng ngón tay qua má cô. “Chúng ta sẽ nói sau. Giờ anh muốn em ăn đã.”

Victoria muốn quay đi, nhưng kiêu hãnh buộc cô giả vờ rằng cái vuốt ve của anh chẳng phiền gì đến cô cả. Cô bất động, dù tim đang loạn nhịp như một chú thỏ sợ hãi, và cô nhìn đi nơi khác. Cô hết sức nhẹ nhõm khi anh đứng dậy, bước vòng qua chân giường tới đứng bên cửa sổ. Cô tập trung thưởng thức món hầm. Nellie vào phòng với bánh ngô cùng cốc sữa, nhưng nhanh chóng đi ra sau khi nói gì đó về việc mang đèn lại. Victoria không nhận ra chiếc đèn đã biến

mất khỏi vị trí cạnh giường.

Nellie quay lại với chiếc đèn. Bóng đèn sáng choang soi tỏ mọi góc phòng. Nellie đặt nó lên bàn, liếc nhìn chiếc bát không trên khay, rồi nghiêng mình thì thầm vào tai Victoria.

“Nếu chị cần đi vệ sinh, em sẽ kiểm soát đuổi anh Mason ra.”

Victoria mỉm cười với vẻ biết ơn. Mắt Nellie sáng lên ánh tinh nghịch, và cô ấy nhắc khay lên.

“Anh Clay muốn gặp anh một phút đấy, anh Mason.”

“Chuyện gì?”

“Sao em biết được? Các anh có bao giờ kể cho em đâu. Em chỉ là em gái thôi,” Nellie vui vẻ nói.

“Bảo nó là anh sẽ ở đây một lúc. Nếu việc quá gấp thì nó có thể qua đây.”

“Không được!” Victoria và Nellie đồng thanh, nhưng Nellie nói tiếp, “Em thề có Chúa, Mason Mahaffey, anh giống y hệt ấy. Ngoan cố! Chị Victoria không cần phải chịu đựng chuyện của đàn ông các anh. Anh ra ngoài đó và xem anh Clay muốn gì đi.” Cô nhún nhắng như gà mái mẹ sau khi đóng cửa. “Trời đất! Đôi khi em chẳng biết đàn ông nghĩ gì!”

Victoria xoay sở dùng chậu vệ sinh với sự giúp đỡ của Nellie. Khi xong, Nellie mau lẹ dậy lại và đẩy khuất dưới gầm giường.

“Chị cho là chị yếu hơn mình nghĩ,” Victoria thú nhận khi cô yên vị trên giường, hai chiếc gối cao kê sau lưng. “Cảm ơn em, Nellie. Nếu như chị có vẻ không cảm kích sự giúp đỡ của em, thì là vì đã lâu chị không có ai giúp ngoài bác Ruby, nên chẳng biết phải hành xử ra sao.”

“Không sao đâu. Đây là lần đầu tiên trong suốt một thời gian dài em có cơ hội làm gì đó cho người em quý mến. Em thích làm thế. Có việc gì trong nhà cần em làm không?”

“Không. Chỉ cần đừng để các anh khiến em mệt mỏi vì nấu nướng với lau dọn. Họ có thể ăn ở bếp tập thể. Mai chị sẽ dậy xem xét mọi thứ.”

“Mọi thứ ổn thỏa hết, chị Victoria. Đừng lo về nhà cửa hay những món đồ đẹp đẽ của chị. Em đã đóng cửa phòng khách, không ai được vào cho tới lúc chị cho phép.”

Mắt Victoria ngấn lệ, và cô quay mặt đi. Cô không cần lòng tốt và sự thấu hiểu từ những người đang cướp nhà mình.

“Dù sao thì chúng sẽ là của em tất thôi, Nellie. Chị đoán mình đã sống ở đây lâu đến nỗi đã quá xem trọng vật chất. Ngoài kia, khi nghĩ mình sắp chết, chị không hề nghĩ tới phòng khách hay cây đàn xpinet.”

“Đừng phiền muộn, chị Victoria. Anh Mason sẽ tìm ra cách giải quyết ổn thỏa cho tất cả chúng ta. Em mong anh ấy làm thế.” Nellie lấy chiếc bát rỗng và đi tới cửa. Cô ấy quay người mỉm cười, và cảm giác yêu mến cô gái mảnh mai bé nhỏ ấy dâng trào trong Victoria.

Vóc dáng Mason choán hết khung cửa khi Nellie mở.

“Clay không có trong nhà, anh chẳng điên đi kiếm nó,” anh bực bội càu nhàu.

“Ồ thế à? Chắc anh ấy đi ra nhà tập thể.” Cô ném cái liếc đầy ẩn ý qua vai về phía Victoria, rồi

rời khỏi phòng.

Mason đứng yên một lát và ngắm Victoria rúc người dưới tấm chăn, và nét mặt dần ra.

“Chân em khó chịu hả?”

Victoria lắc đầu. Cảm giác căng thẳng khi có anh trong phòng khiến cô quên mất vết thương nơi chân.

Anh ngồi xuống giường, không phải chỗ đã ngồi ban nãy, mà gần cô hơn. Ngọn đèn lập lòe chiếu sáng mái tóc sẫm và bộ râu của anh. Cô có thể trông thấy mạch đập trên cổ anh và ít lông lộ ra trên khoảng ngực dưới cổ. Đột nhiên cô nhận ra mới chỉ đêm qua, ngực cô đã ép sát vào ngực anh, mặt cô đã rúc vào hõm cổ rậm nắng.

Anh đang cười với cô, ánh mắt ấm áp, dịu dàng đến độ bên dưới cơ thể cô run rẩy và nhức nhối. Cô nhìn cánh tay anh đang áp sát bên người và dải băng quấn quanh cẳng tay. Hẳn là anh phải đau lắm.

“Bác Ruby đã xem tay anh chưa?” Bất chấp lý trí, cô vẫn quan tâm đến anh, đến nỗi đau anh phải chịu đựng.

“Vài lần. Bà ấy bôi thứ gì thôi hoắc lên đó.”

Victoria mỉm cười. “Tôi biết mùi của thứ thuốc ấy. Bác ấy đã bôi lên chân tôi. Bác ấy cam đoan là thuốc ấy tốt lắm.”

“Thế thì chúng ta chỉ có thể bầu bạn với nhau thôi.” anh nói khẽ.

Khi cô quay mặt đi, Mason nghĩ nét mặt nghiêng nghiêng của cô trông lại trẻ hơn lúc nhìn thẳng. Sống mũi dọc dừa, bờ môi rộng đầy đặn, gò má cao và chiếc cằm buống bình toát lên vẻ ngây thơ quyến rũ. Nhưng hương thơm là của một phụ nữ trưởng thành - xạ phòng mùi oải hương và quần áo thơm tho. Sự kết hợp thật hấp dẫn. Mọi thứ ở cô đầy quyến rũ.

“Victoria, anh phải kể với em những chuyện đã xảy ra trong khi chúng ta đi vắng.”

Giọng nói nghiêm túc buộc cô quay đầu về phía anh.

Anh cho cô hay Kelso đã quay lại trang trại, trốn trong nhà chính và chờ đợi cô ra sao. Hẳn đã cường bức Nellie thế nào. Victoria lắc đầu không tin.

“Tôi không thể tin Kelso làm thế.”

“Hẳn đã làm thế,” Mason quả quyết. “Và đó chưa phải phần tệ nhất, Victoria. Gã phục kích ông Stonewall bên ngoài đường mòn và đánh ông ấy thừa sống thiếu chết. Pete và Clay đi cùng ông Stonewall nhưng lúc đó lại đuổi gia súc lạc giúp mấy người chặn bò. Ông Stonewall đi thẳng về trang trại trước. Hai đứa phóng vội để bắt kịp và hẳn Kelso đã nghe thấy chúng. Gã bỏ đi, nếu không thì hẳn gã đã giết ông ấy.”

“Bác ấy sao rồi?”

“Bị thương rất nặng. Mũi vỡ, gãy mấy xương sườn. Gãy vài cái răng và cả hai mắt sưng húp. Ông ấy sẽ phải nghỉ ngơi một thời gian dài đấy.”

“Sao sáng nay không ai báo cho tôi hay?” Mắt cô đầy oán giận.

“Anh không cho mọi người nói với em. Anh muốn em nghỉ ngơi trước đã.”

“Anh không có quyền giấu tôi chuyện này.”

“Anh có mọi quyền, và em biết thế.” Anh không rời mắt khỏi cô. “Sage suýt đi lòng bản Kelso, nhưng bà Ruby thuyết phục cậu ta ở lại trang trại.”

“Khổ thân bác Stonewall. Bác ấy sẽ lo lắng.” Cô ngồi dậy. “Tôi phải đi gặp hai bác ấy. Anh sẽ phải ra ngoài để tôi thay quần áo.”

“Anh sẽ không ra còn em sẽ không được rời giường.” Cánh tay anh nhanh đến kinh ngạc, giờ ra đẩy cô nằm lại gối.

“Tôi biết bác Stonewall. Bác ấy sẽ lo lắng và không yên về những việc sẽ phải làm.”

“Ông ấy sẽ không lo lắng. Ông ấy biết chúng ta sẽ làm gì.”

“Ý tôi không phải là anh. Mà là tôi và bác Ruby. Bác ấy cảm thấy phải có trách nhiệm với chúng tôi.”

“Anh đã cam đoan với ông ấy là sẽ lo mọi sự.”

“Tôi dám chắc anh sẽ làm thế!” Cô mím môi, nét mặt cau giận. “Tôi biết mình có thể làm việc tại quán ăn trong thành phố, nhưng hai bác Ruby và Stonewall có thể làm gì chứ? Bác gái sẽ phải chăm nom bác trai. Bác Stonewall sẽ không thể làm việc và tôi không nghĩ Mason Mahaffey vĩ đại lại chứa chấp kẻ vô dụng ở trang trại của anh ta.”

Anh đưa tay ra túm chặt cổ tay cô. Cơn thịnh nộ bùng bùng trong mắt làm mặt anh tối sầm lại, khuôn miệng cứng đờ.

“May cho em, cô nương, là cả hai ta đều bị thương, không thì anh sẽ vật em ra và phát thật mạnh vào mông em!”

“Buông tôi ra! Có thể anh đã cứu tôi, nhưng như thế không có nghĩa là anh có quyền đối xử thô bạo với tôi. Anh không hơn gì Kelso hết!”

“Im ngay! Anh không thô bạo với em. Anh chỉ đang cố gắng lay động chút lý trí trong cái đầu rỗng tuếch của em. Rỗng tuếch... nhưng xinh đẹp,” anh nói êm ái. “Và anh sẽ sớm đặt tay lên người em, Victoria. Từng phân một. Và em sẽ muốn anh làm thế. Chỉ có cái chết mới có thể thay đổi điều đó.”

Mặt cô đỏ bừng bừng. “Anh là gã đàn ông tự phụ nhất trên đời!”

“Tự tin mới đúng, Victoria.” Cặp chân mày hằn sâu trên đôi mắt nheo nheo của anh.

“Anh điên rồi. Tôi chỉ mới biết anh có mấy ngày. Anh nghĩ tôi là ai chứ? Kẻ sống phóng túng như đàn bà ở quán rượu ư?” Câu trả lời duy nhất của anh là một tiếng cười. “Chẳng có gì đáng cười hết!” cô nạt.

“Em chưa trải đời nhiều, em yêu, nếu không em đã thấy nó buồn cười đến thế nào.”

“Đừng gọi tôi như thế nữa, và biến khỏi phòng tôi!”

“Chưa được. Chúng ta vẫn còn phải nói chuyện.”

“Tôi chẳng muốn nghe lời nào của anh.” Đôi mắt hổ phách bắn thẳng vào anh, làm anh liên tưởng tới một con mèo hoang bị dồn vào chân tường.

“Ồ, có chứ. Nếu chúng ta là cộng sự trong thời gian chờ tòa án quyết định ai có quyền sở hữu trang trại hợp pháp, thì ít ra anh cần cho em biết cách sắp xếp vài việc.”

Đôi mắt xanh dương chế nhạo cô và cô muốn đánh anh. Lòng tự trọng ngăn lại, và cô cắn chặt môi để cản lời phản đối đã chực bùng ra.

“Anh đã nói chuyện với bà Ruby và ông Stonewall. Họ muốn ở đây để gần em. Họ nói em như con gái họ.”

“Anh không cần phải nói với tôi điều đó!” cô gắt.

Anh nói tiếp như thể cô chưa lên tiếng. “Mặc dù ông Stonewall không thể cưới ngựa trong thời gian tới, nhưng ông ấy biết rõ cách điều hành nơi này, và anh có thể học được nhiều từ ông ấy.”

“Vậy ra không phải sự hào phóng khiến anh cho họ ở lại, mà là suy tính ích kỷ.” Cô phải nói ra điều đó, và trừng trừng nhìn anh, những giọt lệ giận dữ ngấn trên mắt.

“Vì cả hai,” anh thừa nhận không chút ngần ngại. “Và em cũng ở đây nữa, Victoria. Ở ngay trong ngôi nhà này, nơi anh có thể để mắt và bảo đảm em cư xử đúng mực.”

Cô biết anh thêm vào đoạn cuối để chọc tức cô, nhưng vẫn cảm thấy bị kích động.

“Anh nghĩ tôi sẽ làm gì? Lén lút quay lại như Kelso à? Hay phục kích anh? Hoặc phóng hỏa nơi này sao?” Cô biết mình đang hành xử như trẻ con và vô lý, nhưng không thềm quan tâm. Victoria muốn ở đây. Nhưng liệu cô có tha thiết đến mức để cho hãn kiểm soát đời cô, hay dùng cô để giữ cho trang trại này ở vị trí trung lập giữa đám tội phạm lang bạt trên đường Outlaw không?

“Giờ việc đó đã xong,” anh tiếp lời khiến cô phát cáu, “Anh sẽ cho em biết cách giải quyết tốt nhất trong hoàn cảnh này mà anh và ông Stonewall đã nghĩ ra. Chúng ta sẽ để Sage phụ trách việc quây gia súc. Cậu ta là người thận trọng và những người làm công quý cậu ta. Lud giỏi nhưng không có khả năng lãnh đạo. Anh đã bảo bà Ruby và ông Stonewall rằng đây là nhà họ chừng nào anh còn có tiếng nói ở trang trại MM.”

“Và cái gì khiến anh quá tự tin là mình sẽ có tiếng nói ở trang trại MM một khi mọi việc được giải quyết?” Cô sẽ không từ bỏ hy vọng. Không thể.

“Từ giờ trở đi anh sẽ có tiếng nói ở đây. Em biết thế, Victoria. Và anh biết thế. Đừng có tự huyền hoặc mình mà nghĩ khác.” Anh ngừng lời để câu nói phát huy tác dụng.

Tay anh vẫn đặt trên cổ tay cô. Anh kéo nó xuống và mở nắm tay ra để áp lòng bàn tay cô vào tay anh.

“Chúng ta phải nói về chuyện xảy ra hôm qua.”

Tim cô lồi nhíp. Phải chăng anh định đề cập đến chuyện cô đã ngủ trong vòng tay anh, để yên cho anh hôn và khóc như con nít khi nghĩ anh sẽ bỏ cô lại? Nếu anh làm thế thì cô sẽ chết vì xấu hổ. Cô nên quát và bảo anh đi đi.

Thay vì vậy cô nói bằng giọng chán chường. “Sao nào?”

Anh chỉ yên lặng nhìn cô bằng ánh mắt quá thấu hiểu đến nỗi dường như nó chạm tới tận tâm can cô. Victoria cảm thấy như có thứ gì đó đang vặn xoắn trong cơ thể, và cô cắn môi dưới. Victoria cố rút tay ra.

“Buông tôi ra.” Cô căng thẳng.

“Không.” Anh nhìn xuống đôi tay đang siết vào nhau của họ và hít một hơi thật sâu. Một phút im lặng đằng đằng trôi qua trước khi anh nói tiếp. “Jim Lyster bảo rằng một trong hai kẻ họ chôn hôm nay, gã truy dấu, theo giấy tờ tùy thân trên người gã thì tên thật của gã là Bob Cash và đến từ Denver. Jim nói ông ta đã từng nghe qua cái tên đó. Có vẻ như Cash từng là cảnh sát. Gã phạm luật, mất việc, và trở thành kẻ giết thuê. Gã thứ hai có ít tiền trong túi nhưng không có giấy tờ tùy thân. Em có nghĩ ra lý do chúng được cử tới giết chúng ta không?”

“Tôi không nghĩ chúng được cử tới. Tôi nghĩ chúng thấy tôi vào ngân hàng và đi theo với ý định cướp bóc.”

Cô máy móc trả lời, tâm trí đang nghĩ đến chuyện khác. Mình hầu như không biết người đàn ông này. Thế mà mình đang mặc váy ngủ nằm trên giường và chuyện trò với anh. Anh là người lạ, nhưng nét mặt, vóc dáng, phong thái và giọng điệu sao lại thân quen. Cô nằm yên không nhúc nhích, mắt đăm đăm nhìn thẳng về phía trước.

“Victoria à?” Mặt Mason kề sát mặt cô, tìm kiếm câu trả lời cho việc đột nhiên cô im lặng. “Tôi đang nghĩ đến bác Stonewall.” Cô ngập ngừng vì lời nói dối, nhưng tâm trí lại thấy rất thuyết phục.

“Em mệt đấy. Em sẽ thấy khá hơn nhiều sau một giấc ngủ ngon.” Anh nhìn cô với sự dịu dàng vô bờ bến khiến tim cô nảy lên. Anh thả tay cô ra, vói ra sau đầu cô và rút bớt một cái gối vuông to: “Dịch xuống, anh sẽ đắp chăn cho.” Anh nói như với một đứa trẻ.

Lạ lùng thay, Victoria đã hết ngượng ngập, và cô vâng lời. Khi anh nhắc chân đắp lên tay cô, ánh mắt họ giao nhau và cô muốn vói tay lên chạm vào mặt anh. Cô nghĩ đôi khi anh cũng quá dịu dàng. Như lúc này, hay đêm qua khi chân cô quá đau đớn và cơ thể lạnh giá. Cô sẽ khắc ghi, bởi có lẽ anh sẽ chẳng bao giờ như thế nữa. Cô nhớ lại tiếng Mason thì thầm dỗ dành trong màn đêm tối tăm lạnh lẽo. Hãy ngủ đi, em yêu quý, em sẽ ấm ngay thôi.

“Cái giường này mềm hơn nhiều so với cành lá thông,” anh khẽ thì thầm. Trước khi cô có thể nghĩ ra câu trả lời, anh đã nghiêng người qua và thổi tắt đèn.

Victoria bồn chồn, mắt mở to, cố tìm dáng hình anh trong căn phòng đột nhiên tối om. Cô cảm thấy trọng lượng anh thay đổi, bàn tay chống qua người cô để làm điểm tựa ngả tới.

“Giờ em không sao chứ?” anh lẩm bẩm.

Cô cảm thấy được bảo vệ, như đêm qua khi họ nằm với nhau trong cái tổ làm bằng cành thông. “Tôi không sao,” cô thì thào đáp lại.

Anh hạ đầu xuống và lướt đôi môi ấm áp lên trán cô. Cô nhắm mắt và cảm thấy hàng lông mi cọ vào mặt anh trước khi những nụ hôn nhẹ rơi trên mí mắt cô. Anh lần môi từ mắt đến tai, và cô quay đầu để anh tiến tới.

“Cả hai ta đều biết có điều gì đó sâu sắc, chân thực và tuyệt diệu đang diễn ra giữa chúng ta. Anh biết điều đó ngay đêm đầu tiên thấy em ngồi đây trong bóng tối. Chúng ta không thể làm

gì với nó đâu, em yêu, vì thế đừng chống lại.” Anh thì thảo những lời ấy vào tai cô, cô cảm thấy đầu lưỡi ẩm ướt mơn trớn trên tai.

Nhiều giây trôi qua. Cô không biết phải làm gì. Tay cô đã bị cầm tù dưới tấm chăn, và anh đang nằm trên ngực cô. Khao khát lẫn sợ hãi dâng tràn trong cơ thể cô khi môi anh dịch lên má, tìm kiếm môi cô trong bóng tối, tìm thấy rồi hòa môi cô vào môi anh. Râu anh cọ xát da cô, nhưng đó là cảm giác dễ chịu. Sau nụ hôn đầy áp lực ban đầu, anh nhẹ nhàng ngẩng đầu lên và với sự dịu dàng, tha thiết, anh từ tốn hôn cô bằng đôi môi nóng ẩm và thăm dò bằng lưỡi. Anh nhắm nháp, mơn trớn cho tới khi cô cảm thấy mình đang trôi vào miền quên lãng mới mẻ.

Victoria thở hổn hển, cảm xúc tuôn trào. Dòng máu nóng như lửa chảy khắp cơ thể. Đột nhiên cô không thích nhẹ nhàng nữa, mà muốn nụ hôn sâu, mãnh liệt và đầy áp lực. Cô run rẩy và vặn vẹo đầu bên dưới anh để cổ gia tăng sức ép, để nụ hôn của anh lấp đầy cô. Nhưng anh rất sắt đá.

Cô rên rỉ vì ham muốn, cố giải phóng đôi tay mình để có thể ôm lấy cổ anh, kéo anh xuống gần cô hơn.

“Yên nào, em yêu,” anh khó nhọc thì thầm. “Yên nào, không anh sẽ không dừng lại được. Anh muốn nằm đó với em, ôm em, cảm nhận mọi chỗ trên cơ thể tuyệt diệu của em. Nằm yên nào, em yêu.” Anh rúc mặt vào hõm cổ cô. Victoria cảm thấy anh hít từng hơi thở sâu. Tim họ cùng đập bắn loạn. Một khoảng thời gian ngọt ngào trôi qua mà không ai nghĩ được gì. Khi hơi thở đều lại, anh nhắc đầu và trút những nụ hôn êm ái dọc theo xương cằm cô.

“Anh xin lỗi, em yêu quý. Anh không định để mọi việc đi xa đến thế. Giờ em hiểu lý do em không thể rời anh rồi chứ?” anh tha thiết thì thầm, rồi rên bên tai cô, “Hay vì sao anh không thể rời em.” Đặt nụ hôn dịu dàng cuối cùng lên môi cô, anh đứng dậy. Tay anh ém chần dưới cằm cô, nấn ná một giây cuối trên má.

Victoria nhìn hình bóng anh băng qua phòng, nghe tiếng cửa khế đóng sau lưng anh. Cô dăm dăm nhìn cánh cửa một lúc lâu và miệng lẩm bẩm những lời cô sẽ chẳng bao giờ thốt ra trong ánh sáng ban ngày: “Em yêu anh.”

Chương 11

Kelso ngồi trong quán Cơ Hội Cuối[6], lưng quay ra cửa, tay cầm cốc rượu. Đến thành phố rồi hẳn mới nghĩ đến khả năng những việc xảy ra ở trang trại MM có thể đã đến trước hẳn. Ý nghĩ đó khiến hẳn lạnh toát sống lưng. Phản ứng đầu tiên của hẳn là rời khỏi thành phố. Sau đó hẳn nhận ra mình đã được phục vụ quán rượu, vốn là bạn tốt của lão Stonewall, thân mật chào đón. Nếu gã đó đã nghe phong thanh về những gì hẳn đã làm với Stonewall, chứ đừng nói là đứa con gái, thì giờ này hẳn đã nằm trên phố rồi - nếu không bị hành hình mà chẳng cần xét xử! Kelso nuốt ừng ực cốc rượu. Hẳn đã tính ở lại đây một hai ngày, rồi dạt về phương Nam trước khi mùa đông đến.

[6] Nguyên gốc là Last Chance Saloon.

Giờ thì hẳn chẳng thể quay về trang trại MM nữa. Trước khi chạm trán đứa con gái thì hẳn vẫn còn cơ hội thuyết phục tiểu thư Victory nhìn sự việc theo góc độ của hẳn. Nhưng sau chuyện

đó và việc đánh Stonewall, chắc chắn hẳn không thể lưu lại đất này, thậm chí là đi lại trên đường Outlaw. Những kẻ tới lui trên con đường đó rất quý trọng lão Stonewall và tiểu thư Victory, có thể hẳn sẽ chạm trán với kẻ nào đó cảm thấy bắt buộc phải trả đũa. Hai điều duy nhất hẳn hối tiếc là đã cưỡng bức con bé kia, và không chờ để phục kích Mahaffey rồi bắn cho thằng đó rơi khỏi yên ngựa.

Hắn rót thêm rượu từ cái chai đặt trên bàn và đảo mắt quanh phòng. Có mấy gã ở quầy bar, một bàn chơi bài, một tên lính mới đang ngồi một mình cuối phòng. Hắn lấy đồ cuốn thuốc lá ra khỏi túi và chậm rãi cuốn một điếu. Chẳng cần phải vội, hắn chưa biết sẽ đi đâu.

“Ê, Kelso. Chú mày làm gì trong thành phố thế? Chẳng phải đang bận quay gia súc ở MM à?” Người phục vụ oang oang và mọi cặp mắt đổ dồn về phía Kelso.

Kelso nhét thuốc vào miệng trước khi nhìn lên. Hắn cười méo xệch, “Ờ, nhưng tôi không làm nữa. Tôi nghỉ rồi. Tôi phải tìm việc khác. Chẳng còn gì ở đây cho tôi sau khi gã mới đến.”

“Gã mới nào? Phải thằng cha đầy thương tích vừa tới đây với cô Victory không? Trông hắn như mới đánh nhau và bị dẫn cho một trận đấy.”

“Đúng vậy, và tôi là người đó.” Kelso không thể bỏ qua cơ hội khoe khoang.

“Cá là hay phải biết. Stonewall nghĩ sao? Tôi dám chắc ông ấy không muốn mất chú mày. Ông ấy nghĩ chú mày được lắm đấy.”

Có một khoảng lặng khi Kelso gạt lương tâm cần rút sang một bên và tập trung vào sự căm ghét Mahaffey.

“Ông Stonewall sẽ bị đẩy ra đồng cỏ trước khi toi thôi. Tôi đã nghĩ tiểu thư Victory sẽ cho tôi làm đốc công khi ông Stonewall già yếu, nhưng gã Mahaffey tiềm quyền rồi. Nghe đâu hẳn là cộng sự của tiểu thư Victory. Hẳn cô ấy sẽ làm theo lời hắn thôi. Hắn không quan tâm đến việc người khác đã làm lâu năm rồi. Tôi đây đã bỏ rất nhiều công sức. MM sẽ không như cũ nữa đâu. Tan hoang cho xem. Tiếp theo cảnh sát sẽ vào cuộc cho xem.” Kelso tự đắc rằng hẳn có thể gieo rắc tin đó. Chỉ trong vòng một tuần tin đồn sẽ lan khắp vùng.

Lúc này thì những kẻ ăn không ngồi rồi đã có chủ đề để bàn luận, họ tảng lờ Kelso, đấy cũng là việc hắn muốn. Hắn ngồi xuống với chai rượu, cảm thấy mất mát và vẫn còn việc chưa giải quyết. Ý nghĩ không bao giờ được quay lại trang trại MM nữa đang gặm nhấm ruột gan hắn. Hẳn có thể điều hành trang trại tốt hơn lão Stonewall! Hơn thế nữa, hẳn đã mất nhiều năm đợi tiểu thư Victory trưởng thành rồi để mắt đến hắn. Hẳn vẫn không thể tin cô ta đã bảo hắn cắt đi! Hẳn đã vắt kiệt sức cho trang trại MM, và cô ta bảo hắn cắt đi!

“Cậu có phiền nếu tôi ngồi cùng không?”

Kelso ghéch đầu nhìn gã lính mới. Một tay gã cầm điếu thuốc dài, chai rượu thượng hạng của quán trên tay kia. Gã thấp, vóc người trung bình, mái tóc thừa với hàng ria xoắn được bôi sáp. Trang phục của gã bảnh bao như những kẻ đom đống Kelso từng thấy - quần vải sọc xám, áo vét, sơ mi lụa mềm, dây đồng hồ vàng vắt qua cái áo khoác che phủ cái bụng to. Một gã thực sự bảnh bao, Kelso nghĩ. Thề có Chúa, một gã thực sự bảnh bao!

“Có, tao thấy phiền đấy. Tao không muốn giao du với mày.”

“Tôi nghĩ sau khi nghe điều tôi nói, cậu sẽ muốn đấy. Nhưng khó mà chuyện trò khi đứng thế này.” Gã tự kéo ghế ra, ngồi xuống, rồi khó chịu liếc quanh cả quán rượu lẫn khách khứa.

Kelso nghĩ thẳng ngoại quốc này can đảm đấy. Nhưng không đủ óc để biết đường tránh lửa cháy. Mình có thể lấy chuôi súng đập vỡ đôi tay đẹp đang nằm trên bàn. Không hiểu hắn sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?

“Tao nghĩ mày nên co giò biến đi trước khi tao nổi điên.”

Bàn tay đẹp dễ đẩy cái chai ngang qua bàn. “Tôi nghĩ cậu sẽ thấy thứ này ngon hơn nhiều so với thứ cậu đang uống.” Gã người lạ nói bằng ngữ điệu lạ hoắc và Kelso phải chú tâm mới nghe rõ.

“Mày định làm trò hề bằng kiểu nói năng đấy hả?”

Gã cười và cái khuôn miệng rộng nhắc Kelso nhớ tới ai đó, hoặc điều gì đó. “Dĩ nhiên là không rồi. Tôi đến từ Anh.”

“Đấy là đâu?”

“Ơn trời, đó là một thế giới rất xa nơi này.” Gã ngược mắt lên trần.

“Tao không biết mày có ý gì, nhưng tao chẳng hiểu mày nói gì cả.”

“Cậu nói đúng. Rất đúng. Tôi nói thẳng luôn. Cậu có thể điều hành trang trại MM không?”

Câu hỏi làm Kelso choáng váng, giật nảy cả người. “Ý mày là sao? Mày đang nói cái quái gì thế?”

“Tôi là Robert McKenna. Con trai và người thừa kế của Marcus McKenna. Tôi yêu cầu cậu không tiết lộ với ai thân phận của tôi... vào lúc này.”

“Tiết lộ nghĩa là sao? Ý mày là gì?” Kelso giận dữ lắm rồi, nhưng tim bắt đầu đập phẫn khích. Con trai ông Marcus! Có bất ngờ không chứ?

“Nghĩa là nói,” Robert cộc lốc. “Đừng nói cho bất cứ ai biết tôi là ai.”

“Sao không? Anh xấu hổ à?”

“Đương nhiên là không!” Robert sắc giọng. “Chỉ có kẻ ngốc mới tiết lộ kế hoạch của mình trước khi hành động.”

Kelso cảm thấy như bị tát vào mặt nhưng không thể hiện gì ra ngoài mà chỉ càu nhàu. “Anh muốn gì ở tôi?”

“Tôi tình cờ nghe được những lời cậu nói với người phục vụ và đang nghĩ có lẽ cậu là người tôi đang tìm. Tôi cần một người thạo việc điều hành trang trại sau khi tôi nắm quyền kiểm soát.” Robert khó lòng tin nổi vận may của mình khi tìm thấy một kẻ làm công bất mãn. Robert thấy Kelso im lặng nên rót rượu ra cốc và liếc nhanh quanh phòng để đảm bảo họ không bị nghe lén. “Tôi không ngạc nhiên khi thấy cậu bất đồng với gã Mahaffey này. Hắn là kẻ vô lương tâm. Hắn rắp tâm chiếm đoạt trang trại MM từ tay tôi và em gái. Hắn khẳng định tôi đã bán trang trại cho hắn, nói là hắn có đầy đủ giấy tờ. Giấy tờ của hắn chỉ là giả mạo, vì trang trại thuộc về tôi và em tôi. Một tuần trước tôi đã sai vài người đến nhà Victoria gặp tôi trong thành phố, đến giờ vẫn chẳng thấy tăm hơi họ đâu. Tôi định đến trang trại gặp con bé, nhưng chắc chắn Mahaffey sẽ chẳng để tôi toàn mạng ra khỏi thung lũng.”

“Tôi không làm việc đó, nếu đấy là điều anh muốn biết.”

Robert lơ đi cơn giận của gã kia. “Tôi lo cho sự an toàn của em tôi.” Hắn chờ một lát để lời nói phát huy tác dụng. “Tôi nghe đồn trang trại MM sắp lừa gia súc đi, đúng không?”

“Ờ.”

“Tôi nghe nói tất cả gia súc trong khu vực này đều sẽ được lừa tới chỗ người môi giới cách đây hai mươi dặm về phía Nam.”

“Ờ.”

“Vậy là chúng ta chắc chắn Mahaffey sẽ phải có lúc ở cách xa trang trại. Đúng không?”

“Ờ.”

Robert cố không thể hiện sự khó chịu ra con lừa! Chưa có ai ở cái nơi đáng nguyên rủa này mà hắn từng nói chuyện có thể nối hai câu lại với nhau. “Tôi nghĩ cậu có nhiều bạn bè. Cậu có biết ai đó có thể nhắn tin cho Victoria không?”

“Có lẽ có.”

“Nếu ta đưa em tôi đến thành phố được thì tôi chắc chắn chúng ta có thể làm nó hiểu rõ mọi việc. Điều cốt yếu là phải tách nó khỏi Mahaffey.”

Kelso nhận ra gã ngoại quốc dùng từ chúng ta. Thật tuyệt khi được tham gia vào một kế hoạch, nhưng tốt hơn hết hắn nên lật ngửa ván bài để gã mới đến này biết hoàn cảnh của hắn.

“Tôi không chắc tôi lượn lơ quanh đây được. Tôi đã đánh lão Stonewall Perry một trận tơi bời, mà lão thì có nhiều bạn bè lắm.”

Robert mở miệng định nói gì đó rồi ngừng lại. Gã xoay xoay cốc rượu trong tay. Sự im lặng căng thẳng bao trùm.

“Ai thấy cậu làm thế?”

“Không ai cả. Nhưng nếu lão Stonewall không chết thì có lão biết.”

“Vậy là lời lão chống lại lời cậu.”

“Tôi nghĩ vậy.”

“Khi cậu là quản lý mới của MM thì ai dám nghi ngờ cậu chứ?”

Kelso sắc thuốc, và trở mắt nhìn. Mặt ra vẻ nghiêm trang, nhưng đôi mắt hắn sáng rõ. “Anh nói thật chứ?”

“Tôi không hay nói suông. Tôi có một điền trang ở Anh cần để mắt tới. Tôi muốn hoàn thành công việc tẻ nhạt này, để trang trại lại cho người có khả năng điều hành, rồi rời đi.”

“Có lẽ tôi biết một người đấy.”

“Người có thể đưa thư cho em tôi à?”

“Ờ.”

“Sẽ có người biết thời điểm Mahaffey làm việc với bên môi giới chứ?”

“Chẳng có gì bí mật cả.”

“Người của tôi từ Denver tới sẽ sẵn sàng - trừ khi cậu muốn đích thân làm việc ấy.”

“Ý anh là giết hắn?”

“Cậu có biết cách nào khác để loại bỏ gã không?” Giọng McKenna rắn đanh và Kelso thoáng thấy con người thật đằng sau vỏ bọc quần áo bánh chọe và bộ dạng yếu đuối. Gã lạnh lùng, mưu mô và nguy hiểm.

“Anh giết nó chả hề gì đến tôi. Tôi chỉ cần tiểu thư - Victory không sao là được.”

Vậy ra thằng ngố này yêu nó, Robert nghĩ. Hoàn hảo. Còn lý do giết người nào thuyết phục hơn là vì tình yêu không được hồi đáp... rồi bị treo cổ vì phạm tội.

“Tôi cũng không muốn con bé bị sao, anh bạn. Đây là lý do tôi phải chịu tất cả những phiền phức này. Em tôi còn non dại, ngây thơ, chẳng được trang bị để đối phó với một kẻ biết thuyết phục người khác như Mahaffey. Hắn sẽ lấy hết trang trại, tiền bạc và biến con bé thành kẻ không nhà, không cửa, không xu dính túi.” Robert thỏa mãn quan sát viễn cảnh hắn vừa vẽ ra làm gã chần bò mụ cả người.

“Tôi biết một kẻ nữa chẳng ưa gì Mahaffey. Hắn hay vào thành phố lắm. Hắn thích giải trí với gái ở chỗ Silk Stocking. Tôi sẽ kiếm hắn.”

“Cậu sẽ mất bao lâu?”

“Vài tuần.”

“Nhanh hơn được không?”

“Nếu không muốn hành động cho tới khi biết chắc Mahaffey đang lừa gia súc đi thì có gì mà vội.”

“Có ai ở trang trại sẽ gây rắc rối cho chúng ta không?”

“Có. Một gã tên Sage. Thằng con hoang đó tinh lắm. Chẳng thể đoán được hắn sẽ làm gì. Nó sẽ xử tôi nếu lão Stonewall bảo là tôi đã hạ lão.”

“Chúng ta sẽ giải quyết hắn,” Robert tự tin.

“Cần gì ông anh phải hao tâm tổn trí đến thế. Chỉ cần loan tin trên đường Outlaw rằng Mahaffey đang cướp trang trại của tiểu thư Victory, thế là cả trăm tay giang hồ sẽ bắn hắn, chẳng hề đụng đến một sợi tóc của tiểu thư Victory.”

“Không! Tôi phải nói chuyện với Victoria trước!” Robert uống một ngụm lớn uyết-ky. Trấn tĩnh nào. Để thằng cục mịch này biết mình đang tuyệt vọng chẳng có lợi gì hết.

Robert đã nhận tiền của Mahaffey và đưa cho hắn giấy tờ giả mạo. Mahaffey phải bị giết trước khi hắn phát hiện ra mình đã bị lừa. Victoria cũng phải biến mất. Khi đó MM sẽ thuộc về hắn. Trong khi ở đây hắn sẽ bán nó, rồi cầm tiền và quay về Anh. Một khi đã trả hết nợ cò bạc, hắn sẽ lại có cuộc sống văn minh.

Robert mỉm cười bí ẩn với Kelso. Trong hai phút nữa, gã chần bò ngu dốt này sẽ làm bất cứ gì hấn sai bảo. “Chúng ta sẽ làm việc này theo cách của tôi. Victoria phải tới thành phố. Tôi không muốn Mahaffey làm hại con bé - trong trường hợp kế hoạch của chúng ta thất bại, cậu hiểu chứ. Tôi sẽ viết một lá thư hết sức thuyết phục. Nếu bạn cậu có thể đưa thư của tôi cho Victoria thì cậu sẽ được thêm một trăm đô.”

Quý tha ma bắt thằng Cash chó chết và tên khờ đi với hấn, Robert nổi đóa. Nếu chúng xong việc thì Victoria và Mahaffey đã chết rồi, khi ấy mọi rắc rối của gã đã kết thúc. Gã đã không tính đến chuyện con em cùng cha khác mẹ tiếp tục ở trang trại. Gã đã nghĩ nó sẽ vào thành phố sống khi kẻ được coi là chủ nhân mới của MM chiếm quyền. Vụ này đang phức tạp hơn nhiều so với dự liệu của gã.

Kelso nhún vai. “Nếu ông anh thích thế thì cứ việc.”

“Tôi muốn thế.” Robert đứng dậy. “Tôi ở khách sạn Overland dưới cái tên Malcolm Granville. Ngay khi bạn cậu vào thành phố, hãy báo cho tôi.” Gã đi tới quầy, đưa cho người phục vụ ít tiền rồi bước ra.

Kelso nhìn theo. Gã đó là đồ lùn bánh chọe kiêu căng, nhưng thế thì sao chứ? Gã đó sẽ quay về Anh còn hấn, Kelso, kẻ bị đuổi khỏi trang trại MM, sẽ quay lại với cương vị quản đốc. Hấn có thể tưởng tượng ra nét mặt ngạc nhiên của Sage Harrington khi hấn bảo gã biến khỏi trang trại và cấm bén mảng đến. Lạy Chúa! Hấn hy vọng giờ này lão Stonewall đã nằm trong nghĩa địa, hy vọng rằng lão sẽ chẳng sống nổi mà tiết lộ ai đã đánh mình. Và đứa con gái nữa. Nếu Mahaffey chết, đứa con gái sẽ phải ra đi và mọi việc sẽ chìm vào quên lãng. Mới một giờ trước mọi việc còn cổ vè thật đen tối, nhưng sớm thôi, hấn sẽ cho chúng biết đụng vào Kelso là phải trả giá.

Sage ngồi trên tấm ván bắc làm ghế trên cỗ xe thồ hàng, điều khiển cặp la kéo xe đi theo đường mòn dưới bầu trời xám xịt và màn mưa rơi lộp độp. Anh ghét điều khiển cỗ xe to đùng cũng như những ngày mưa gió xám xịt. Chuyển đi về trang trại để sửa bánh xe này chỉ mang lại một hữu ích là cơ hội gặp Nellie. Kể từ lúc bế cô xuống khỏi hàng rào, tâm trí anh lúc nào cũng nghĩ về cô.

Vẻ mặt anh dịu đi khi mơ mộng về cô. Nellie đang áp chú chó con vào mặt; Nellie đang nhìn anh qua hàng mi dày; Nellie đứng trên hiên, gió thổi váy ôm sát chân cô; Nellie sợ hãi và khóc lóc... Anh nghĩ về hình ảnh đó, nghĩ về Kelso, về những gì hấn đã làm với Nellie và ông Stonewall, và anh muốn giết hấn. Sage là người nóng tính, và vẻ ngoài trầm lặng che đậy bản tính đó. Hiếm khi anh mất kiểm chế, nhưng những khi căng thẳng thì cơn thịnh nộ bùng ra.

Mặc dù vậy, từ khi biết Nellie, những ý nghĩ về cô đem lại cho anh cảm giác yên bình. Tại sao cô gái mảnh dẻ bé nhỏ mặc chiếc váy sỡn bạc ấy lại khuấy động trong anh phản ứng sâu sắc ấy? Cô thấu suốt sự cô độc của anh ư? Anh đã biết nhiều phụ nữ, từ đoan trang cho tới xấu xa ở quán rượu hay nhà thổ. Đối với Sage họ đều như nhau. Nhưng Nellie thật đặc biệt. Ngay khoảnh khắc nhìn thấy cô, anh đã biết cuộc đời mình vĩnh viễn thay đổi.

Anh bật cười khi nhớ đến lời trêu chọc của bà Ruby. Bà là người duy nhất trên đời có thể nói thế với anh. Người nào khác thì đã bị đập sừng miện rồi.

“Cậu đã lên rừng xuống biển,” bà bảo anh. “Cậu đã thuần ngựa hoang, bắt bò đực, đánh bọn ruồi trâu. Cậu đã lột da trâu rừng và ngủ với thổ dân. Đến lúc rồi, chàng trai, cậu cần kiếm cho mình một người phụ nữ, rồi ổn định mà nuôi một bầy con.” Sau đó bà nói một điều khiến anh cảm thấy ấm lòng và được yêu thương, cảm xúc mà anh đã mất trong một thời gian dài. “Ta muốn có mấy đứa cháu nội, Sage. Cậu phải kiếm cho ta mấy đứa chứ.” Bà xoa tay lên đầu anh,

rồi bước về nhà chính.

Dẫn cặp la đi qua đường hậu hướng về mấy dãy nhà bên ngoài. Sage nghĩ về bà Ruby. Lần đầu tiên anh đến trang trại MM, bà đã ngồi chuyện trò với anh, không hỏi gì mà chỉ kể cho anh nghe về bà và ông Stonewall, làm thế nào mà bà tới trang trại. Sau đó bà luôn vui mừng khi gặp lại anh, hài lòng với bất kỳ món đồ nhỏ nhỏ nào mà anh để cho bà. Con cú - sao chứ, đâu có đẹp để gì. Và con ngỗng - bà bọc nó cẩn thận và cất trong rương, dù cái cổ của nó quá dài so với thân mình.

Sage đắm chìm trong suy tư đến mức không nhận ra trời đang mưa cho tới khi thấy nước nhỏ xuống từ chiếc mũ trên đầu. Anh đột ngột dừng cặp la cạnh gian nhà cửa đang mở có lò rèn. Ông Hitch thông thả bước ra từ phòng chứa yên cương.

“Trông như sắp mưa.”

Sage cười. “Mưa rồi còn gì.”

“Bánh xe có vấn đề à? Ta đã làm xong ít việc rèn giũa rồi. Chắc ta giúp chú mày được đấy.”

“Được ông giúp thì còn gì bằng, ông Stonewall thế nào rồi?”

“Khá hơn chút đỉnh,” ông Hitch trả lời và bắt đầu nhen lửa lò rèn bằng than vùng Pittsburgh.

Ông bẻ xi ra và tẩm sắt họ dùng làm đe nứt nẻ tệ hại, nhưng Sage vẫn sử dụng nó và đặt một miếng sắt vào bánh xe. Với sự giúp đỡ của Hitch, anh nung vành bánh xe rồi đặt vào chỗ nổi, bọc dây ướm xung quanh và nung đầu kia của miếng nổi. Sage xoa thành quả của mình xuống đất để thấy đường nổi vừa làm. Nó quả là đẹp. Đường nổi sẽ gọn hơn nữa nếu có dụng cụ tốt hơn, nhưng thế này cũng đẹp rồi. Anh ráp bánh xe vào thân xe rồi chăm chú nhìn màn mưa như trút nước.

“Tối nay chú mày có quay lại không, Sage?” Ông Hitch tháo cương cho cặp thú và dẫn hai chú la đang mừng rỡ đến bên máng ăn.

“Tôi chưa biết, nhưng chắc không có việc gì gấp đâu.”

Gió tạt mưa nhức buốt như kim châm. Trong vài tuần nữa, mưa sẽ chuyển thành tuyết. Sage mừng vì có lý do ngủ trên chiếc võng trong nhà tập thể, thay vì nằm trong túi ngủ dưới xe. Anh nhúng xô xuống vại bằng gỗ sồi để lấy nước rồi cẩn thận đặt nắp lại, sau đó đi vào nhà tập thể cởi quần áo, tắm và cạo chỗ râu mà ba ngày qua không hề đụng đến. Cởi chiếc áo tắm, anh thò tay vào túi lấy cái khác. Chiếc áo mới thay màu đỏ sẫm có hàng cúc ngọc trai. Anh cảm thùng gọn gàng và thắt dây lưng đeo súng.

Thực lạ lùng, nhưng thật thoải mái khi nhà tập thể chỉ có mình anh. Tất cả người làm công, ngoại trừ Hitch, Pete và Clay, đều đang ở dưới thung lũng. Thậm chí cậu nhóc Doonie cũng đang làm trợ lý cho Gopher. Sage ấn tượng trước đàn ông nhà Mahaffey. Anh thích họ, họ biết cách làm việc. Mason đã nắm quyền thay ông Stonewall mà chẳng khiến người làm công nào bất mãn. Anh làm việc cùng họ, họ thích và tôn trọng anh. Ban đầu cặp sinh đôi ngần ngại về việc phải ở lại trông nom trang trại trong mấy ngày, nhưng Mason kiên quyết. Không được để nhà cửa chỉ có đàn bà con gái, ông Stonewall và ông già Hitch.

Sage đứng nơi ngưỡng cửa nhà tập thể nhìn về nhà chính. Có ánh sáng tỏa từ cửa sổ phòng bếp. Anh tự hỏi liệu có phải Nellie đang nấu bữa tối. Cảm giác cô đơn dần vật xâm chiếm khi anh nhìn khung cửa sổ sáng đèn. Cảm giác trở về ngôi nhà của chính mình, thấy ánh đèn và biết có người đang nấu nướng cho mình sẽ thế nào nhỉ? Và cảm giác khi bữa ăn kết thúc, nhà bếp được

dọn gọn ghế, anh sẽ ngồi bên bếp lửa, cô ấy sẽ kể cho anh những chuyện trong ngày thì sao? Và sau đó, trong đêm dài, anh sẽ ôm người phụ nữ của mình trong vòng tay, ấm áp và mềm mại, rồi hai người sẽ thắm thì vào tai nhau, cười, hôn, và... yêu... Sage tóm lấy áo mưa trên mắc treo trên cửa, che đầu và chạy vào màn mưa. Anh nhảy qua vũng nước trước ngôi nhà nhỏ của bà Ruby rồi bước lên hiên. Anh đang giữ nước khỏi áo mưa thì bà Ruby mở cửa.

“Đến lúc cậu nhắc người qua đây rồi. Ông Stonewall chờ cậu qua và bác có nấu thêm bữa tối rồi.”

Sage nhăn nhó cười với bà. “Cháu có thể ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức.” Anh với tay nghéo sợi ruy băng buộc thành nút trên đỉnh mái tóc đỏ đã bạc của bà Ruby. “Có người không chỉ nấu ăn ngon mà còn xinh đẹp nữa chứ!”

“Không phải ta đã bảo cậu đừng động vào người phụ nữ của ta sao, nhóc?” Ông Stonewall nói từ chỗ chiếc ghế to.

Bà Ruby nghiêng đầu rất kịch, ánh mắt vui vẻ, khuôn mặt phúng phính nở bừng nụ cười. Cảnh này lặp đi lặp lại gần như mỗi lần Sage sang nhà họ.

“Stonewall Penny, im đi nào,” bà nói với vẻ vờ bực mình. “Ông có nói gì về ruy băng của tôi đâu, ông còn chả bao giờ khen cả!”

“Tôi có mà!”

“Ờ, ông chẳng nói gì. Vào ngồi đi, Sage. Chuyện trò với ông lão nhà ta. Ông ấy xấu tính như phải gai từ lúc bị nằm một chỗ đấy.”

“Ta chưa từng phải ngồi nhiều như thế này từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ,” ông Stonewall cảm râm.

Sage ngồi xuống, cẩn trọng tránh ánh mắt khỏi khuôn mặt bầm tím của ông. Hai má cạo râu nhẵn nhụi của ông rúm rỏ, đôi mắt thâm đen dưới cặp chân mày tua tủa. Lớp da dưới cằm và trên bắp tay ông nhăn nheo do sút cân đột ngột. Cơn giận và khao khát trả thù quen thuộc lại bùng lên trong Sage và anh phải ép nó xuống khi nói.

“Chúng ta sẵn sàng lừa gia súc lên đường nội trong một tuần nữa. Phải có đến hai mươi ngàn đầu gia súc đăng thung lũng dưới. Phải dẫn chúng đi, cỏ sắp hết rồi.”

“Nhiều thế hả?” Ông Stonewall cuộn một điếu thuốc, rồi đẩy thuốc lẫn giấy qua cho Sage. “Mason đã cho người đi thông báo với người mua số lượng chưa?”

“Bảo Lud rồi, như bác khuyên anh ta.”

Ông Stonewall lau bầu tán đồng.

Bà Ruby nhặng xị về bữa ăn, thường liếc sang chồng. Nhìn người đàn ông bà thương yêu ngồi trên ghế, quá yếu để có thể tự mình rời khỏi đó, là điều khó khăn nhất bà từng chịu đựng. Khi họ đưa ông về, máu me và thương tích đầy mình, lúc đó bà chỉ cần ông sống sót. Nhưng giờ đây sự căm thù đối với kẻ đã tấn công ông lại sôi sục và bà thề sẽ trả thù.

Sage giúp bà Ruby chuyển bàn qua chỗ ghế ngồi của ông Stonewall, họ dùng bữa tối với thịt bò phơi khô, nước xốt và bánh quy nóng. Sage chấm bánh mỳ vào phần nước xốt cuối cùng, ngả người ra và mỉm cười với bà Ruby.

“Cháu thề nhé, nếu bác không có nơi có chốn rồi thì cháu sẽ tán bác đấy.”

“Ờ, bác có chủ rồi, Sage Harrington, nhưng còn nhiều cô gái khác quanh đây chưa có đâu.”

“Nào nào, em yêu,” Ông Stonewall trách đầy trêu mếu. “Em cứ muốn làm mỗi thôi. Sage à, mỗi lần Nellie qua đây, bà ấy lại ca ngợi cậu. Bà ấy đang cố gắng khiến con bé nghĩ là sáng nào cậu cũng dậy và đi thơ thẩn đấy.”

Trông bà Ruby đỏ mặt. “Em đâu có làm thế, Stonewall Perry. Chẳng qua là gợi ý thôi, Sage, bác chỉ nói rằng...”

Có tiếng gõ nhẹ trước khi cánh cửa mở ra. Nellie đứng do dự ở ngưỡng cửa, với manh áo mưa che đầu và một lọ sành bọc kỹ trong tay. Cô không hề biết sự xuất hiện của mình bất ngờ đến mức nào, và hết sức bối rối khi ba người họ trông có vẻ rất ngạc nhiên. Họ đoán được việc cô đã thấy Sage đánh xe vào, thấy anh chạy từ nhà tập thể đến nhà bác Ruby ư? Trong một thoáng cô hồi hận về quyết định hấp tấp là tìm có tới đây. Nhưng ngay sau đó, bà Ruby tới bên cô làm người giải vây như mọi khi.

“Ô kìa, có hay không kia chứ? Chúng ta có tới hai khách viếng thăm đấy ông Stonewall. Ôi, nhà bác mấy khi mà có khách kia. Cháu có gì đấy Nellie? Đây, để bác cầm áo mưa cho.”

Nellie mừng vì bác Ruby cứ nói luôn miệng. Cô gặp ánh mắt Sage khi mới bước vào, nhưng giờ cô tránh nhìn anh.

“Cháu mang cho bác bơ mới đánh.” Nellie giơ chiếc lọ.

“Không tuyệt sao ông Stonewall?” Bà Ruby đón chiếc lọ từ tay Nellie. “Bác Stonewall không thích gì hơn là bơ mới đánh. Thật là đúng lúc.” Bà Ruby khéo léo lấy miếng vải dẹt lọ bơ gần đây đang mở sẵn trên bàn và cố giấu nụ cười. “Thứ này tuyệt ngon với bánh quy và mật ong đấy, phải không Sage?”

“Cháu nghĩ vậy.”

Nellie nghe những lời chuyện trò qua tiếng trái tim đang đập rộn rã trong tai. Ôi, cô ước gì mình không đến! Cô không thể nghĩ ra điều gì để nói. Nellie muốn nhìn Sage nhưng không dám, thay vì thế cô gắn mắt vào bà Ruby.

“À... cháu phải về.”

“Cháu vừa mới tới mà! Chả có việc gì phải đi gấp thế. Sage, nhường Nellie ngồi chỗ ấy, cậu với bác sẽ ngồi trên ghế băng.” Bà Ruby kéo một băng ghế từ dưới bàn ra và Sage đứng lên.

“Không, không,” Nellie phản đối, gương mặt đỏ như trái cà chua. “Cháu phải về.” Cô tóm manh áo mưa trên móc nơi bà Ruby đã treo. Nổ lạnh và ướt, nhưng cô không quan tâm. Nellie chỉ biết cô đã tự biến mình thành con ngốc, và muốn biến khỏi tầm nhìn chăm chú của đôi mắt xanh lam sâu thẳm kia. Khi cô với đến cửa, thì đột nhiên Sage đứng cạnh cô cũng giơ tay lấy áo mưa của anh.

“Tôi sẽ đi với cô về nhà.”

“Ý hay đấy Sage,” bà Ruby nói từ chỗ đang ngồi, cạnh ghế ông Stonewall. “Cháu có đủ ấm không đấy Nellie, đeo có mỗi cái khăn choàng cũ ấy?”

“Cháu không sao đâu. Anh... không cần đi với tôi đâu.” Cô ngược nhìn Sage. Anh đang phá hủy

các giác quan của cô, chưa kể nhịp tim nữa.

“Tôi muốn thế, thừa cô.”

“Hẳn nhiên rồi,” bà Ruby tiếp lời. “Sage không muốn cháu đi lại bên ngoài trong đêm tối. Sage, cậu có thể, à, có thể...”

“Im nào em yêu. Cậu ta sẽ đi. Em không cần nói gì nữa.” Ông Stonewall cười lục khục.

“Em thề, Stonewall Perry, anh là kẻ quái dị nhất em từng gặp! Anh cứ mở miệng ra là nói toạc hết cả,” bà Ruby hục hặc.

“Cảm ơn vì bữa tối, bác Ruby. Cháu sẽ ghé lại xem bác có muốn nhắn gì cho Mason không, bác Stonewall. Cháu sẽ quay lại ngay.” Sage mở cửa. Nellie bước ra hiên, vẫn nghe được tiếng cười của ông Stonewall cùng lời bà Ruby nói với sau lưng Sage.

“Chẳng vội gì nhé Sage. Hai bác sẽ không đi ngủ sớm đâu.”

Chương 12

Cánh cửa đóng lại, Nellie bắt đầu run như cầy sấy. Sự tê liệt bóp cứng họng cô, không cho cô cất lời. Mưa rơi ào ào khỏi mái hiên như tấm lưới giăng. Một tia chớp rạch ngang trời lộ ra đám mây đen to nằm ngay trên đỉnh núi bằng tối đen. Cô kéo áo mưa lên qua đầu.

“Đừng đi vội.” Sage nói khẽ.

Cô đứng yên lặng, muốn nói gì đó, muốn phá vỡ bức tường chắn giữa họ, để anh biết rằng cô muốn ở lại chuyện trò với anh. Ngoài các anh em trai, cô đã nói chuyện với vài người đàn ông khác, nhưng không ai làm cô riu riu như anh.

“Tôi không nên nói chuyện với cô,” anh rầu rĩ. “Tôi không phải loại người xứng nói chuyện với một thiếu nữ như cô.”

“Tại sao?” Cô cảm thấy cơn giận tuôn trào, vì mình đã tới đây chứ không phải do anh. “Sao anh lại không nên nói chuyện với tôi chứ? Tôi lớn rồi!”

“Tôi không phải loại người ổn định. Tôi chỉ là một con sói hoang cô đơn đi bằng hai chân thay vì bốn. Vài người nói tôi là kẻ lang bạt trên lưng ngựa vô tích sự.” Giọng anh mang âm điệu mỉa mai, tuy nhiên Nellie biết ẩn giấu bên dưới là nỗi cô đơn và cay đắng vô ngần.

Họ đứng đối mặt nhau, chỉ cách vài bước, tiếng mưa rơi lộp bộp xuống mái hiên trên đầu nghe thật dễ chịu. Sấm đã rút vào những hẻm núi, rền rĩ và gầm ghè trong đó.

Cô run rẩy.

“Cô lạnh đấy. Cô muốn quay vào nhà với họ và chờ mưa ngớt không?”

“Anh có muốn không?” cô nôn nao lắm bầm.

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh hé môi cười. “Lạy Chúa, cô gái! Sao tôi lại muốn làm thế? Tôi đang ngồi trong đó tự hỏi làm thế nào để gặp cô rồi bỗng dưng cô đứng ngay cửa.”

Tiếng cười khẽ vỡ trong cổ cô, đánh tan sự căng thẳng. “Bác Ruby có thể ném chúng ta ra ngoài mưa lại.”

Anh cười. Lần này không còn hé môi nữa mà cười thực sự. “Bác Ruby đã bỏ nhiều công để ném chúng ta lại với nhau vì thế chúng ta nên ngồi với nhau một lát. Đằng đó có một tấm ván.” Anh nắm tay cô, họ đi tới cuối hiên.

Tim Nellie giải phóng cơn lũ hạnh phúc và nó biểu lộ qua tiếng cười. Cô ngồi xuống, Sage bước sang vừa ngồi cạnh vừa che cho cô khỏi nước mưa nhỏ từ mái.

“Anh sẽ ướt mất,” cô cảnh báo.

“Không đâu nếu tôi che áo mưa.” Anh phủ mạnh áo qua lòng họ và kéo nó lên vai. Cảm xúc ngồi cạnh cô gái nhỏ nhắn, ngày thơ này không giống bất cứ cảm giác nào anh từng trải qua. Nellie, Nellie! Anh không thể tin mình đang ngồi trong bóng tối với cô. Cô quá gần đến mức anh có thể cảm nhận phần đùi mềm mại của cô chạm vào người. Sage cảm thấy cô rung mình, và tự động

vòng tay ra sau kéo cô tựa sát vào người anh. “Em lạnh à, Nellie?”

Cảm giác khao khát chạy rần rần qua người Nellie khi anh gọi tên cô. Cô chưa từng phấn khích đến vậy trong đời. Và không phải vì lạnh.

“Em không lạnh,” cô thì thầm. “Anh Sage ới?” Cô ngược mặt lên nhìn anh, nhưng trời quá tối nên không thể thấy đôi mắt anh. Cô cảm nhận hơi thở anh trên mặt mình, và ngửi thấy mùi thuốc lá phảng phất. “Anh sẽ nghĩ em thật ngốc nếu em nói em đang run vì quá đổi... phấn khích chứ?”

“Không hơn anh đâu.” Giọng anh trầm, khẽ khàng, và cô cảm thấy nó run run khi anh cười. Cô mong mình có đủ dũng khí đặt tay lên ngực anh. Anh gầy, nhưng sao bắp đùi chạm vào cô thật rắn chắc. Ở bên anh khiến tim cô loạn nhịp và những cơn run rẩy đua nhau chạy xuống lưng.

“Em chưa từng ngồi với người đàn ông nào như thế này.” Cô khúc khích như bé gái và thò tay ra ngoài áo mưa để vuốt tóc khỏi mắt. “Anh thì sao? Ý em là ngồi với con gái ấy.”

“Chưa. Nhưng anh nghĩ mình thích ngồi thế này khi trời mưa... với em.” Cánh tay vòng quanh người cô căng ra và cô dựa vào nó. “Anh đang cố tìm hiểu liệu có được tới gặp em hay không. Anh hy vọng là có.”

Nellie run run cười khẽ, tay anh nắm lấy tay cô bên dưới áo mưa. “Anh nghĩ vì sao em lại tới nhà bác Ruby chứ? Em muốn độn thổ khi thấy bác ấy có cả một lọ bơ đầy trên bàn!”

“Không! Anh không để ý tới lọ bơ, anh chỉ thấy một cô gái tóc sẫm, nhỏ nhắn đứng ở cửa.” Sự cô đơn được nhắc khỏi vai anh. Lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm, Sage cảm thấy không phiền não và trẻ trung.

“Em đã rất lo lắng, Sage. Em nghĩ ai cũng biết em lấy cớ để sang gặp anh.Ồ, anh có nghĩ em thật đáng xấu hổ khi thú nhận sang gặp anh không?” Cô cười rúc rích và áp mặt vào ngực anh.

“Anh không thấy em đáng xấu hổ chút nào. Anh rất hài lòng nghe em nói thế.” Anh cúi đầu để nó gần tựa vào đầu cô. “Nellie, kể từ giây phút đầu tiên nhìn thấy em, anh đã không thể đẩy hình ảnh em ra khỏi tâm trí. Trước khi để em về anh định sẽ hôn em. Em sẽ để anh làm thế chứ?” Anh nuốt nước bọt xuống cổ họng khô khốc. Anh chưa từng khao khát gì hơn ôm vào lòng và bảo vệ cô gái đẹp như tiên kỳ diệu này. Anh muốn giữ chặt cô, mang cô đi đến nơi chỉ có hai người họ. Anh sẽ làm quần quật và chiến đấu để giữ cô an toàn. Đồ ngốc!

Thâm tâm anh rền rĩ. Cô ấy chẳng nói gì. Mày đã làm quá lỗ và cô ấy đang e ngại mà tránh xa.

“Em chưa bao giờ hôn đàn ông. Có lẽ em không biết làm sao.” Giọng cô run run bởi sự không chắc chắn.

Anh cười nhẹ nhõm, vùi tay dưới khăn choàng và ôm quanh lồng ngực cô. “Chẳng có gì khó đâu.”

“Thật ư? Em chắc anh đã làm thế nhiều lần lắm rồi.”

“Vài lần. Nhưng anh chưa từng muốn nhiều như lúc này.” Cô dựa đầu vào vai anh, ngẩng lên và tim anh loạn nhịp. Ham muốn dâng trào trong anh, không phải dục vọng mà là nhu cầu muốn bảo vệ cô mãnh liệt. Đôi môi hé mở của Nellie như khăn khăn gì đó - Sage không biết là gì - và anh muốn làm yên lòng chúng.

Anh cúi đầu cọ môi mình lên môi cô. Nụ hôn, dù ấm áp, nhưng chỉ khẽ khàng. Anh muốn nhiều

hơn, nhưng một giọng nói bên trong nhắc anh đừng đi quá xa, vì thế anh nhắc môi lên trán cô và áp tay lên má đẩy đầu cô tựa vào vai anh.

Mất vài phút anh mới nhận ra mưa đã tạnh và mưa đang bắn ướt lưng anh. Sage kéo nó lại và Nellie dịch khỏi anh. Anh gắng kéo cô nhưng cô cưỡng lại.

“Có gì đó trong túi anh cứ đâm vào em ấy,” cô thì thầm đầy tiếc nuối. Chưa bao giờ cô hạnh phúc như vậy. Cái chạm khẽ của môi anh lên môi cô quá ngọt ngào, quá dịu dàng - trao hơn là nhận. Cô muốn được ôm sát vào anh, muốn được chạm vào anh bằng đôi tay mình, và cô hứa với chính mình sẽ làm thế trước khi buổi tối ma thuật này kết thúc.

Tay anh rời cô, mò mẫm trong túi áo. “Anh quên mất con cú.” Anh đặt vật nho nhỏ ấy vào tay cô. “Anh làm cho em đấy. Không to như của cô Ruby nhưng anh nghĩ nó đẹp hơn.”

Các ngón tay Nellie khép quanh mẫu gỗ. Nó vừa vặn trong bàn tay cô. “Ồ, cảm ơn anh! Anh đầu cần làm thế. Nhưng em rất vui vì anh đã làm.” Cô giơ con cú lên ngang tầm mắt. “Em rất muốn ngắm nó. Em không biết có thể chờ đến khi về nhà không nữa!”

“Em không cần phải chờ.” Sage kéo áo mưa qua đầu, phủ kín họ trong bóng tối. Anh lôi ra một que diêm, đánh đầu diêm vào móng tay rồi khum tay che ngọn lửa.

Nellie nhìn hình khắc bằng gỗ sẫm màu. Nó được đẽo gọt hết sức công phu, từ đôi mắt to tròn, cặp tai nhỏ, cho tới bàn chân có lông đang bám chặt lấy cành cây đang đậu. Cô xoay nó trong tay và nụ cười nở trên môi. Que diêm cháy chỉ còn một mẫu, cô thổi tắt ngọn lửa. Một tay cầm con cú, một tay cô vuốt ve gò má cạnh má cô.

“Cảm ơn anh, Sage,” cô thì thầm. “Em sẽ mãi mãi trân trọng nó.”

“Nellie... Nellie...”

Khuôn mặt cô bất động, hy vọng anh sẽ hôn cô, và anh làm vậy thật. Cô áp lòng bàn tay vào má anh. Ấm áp quá, bộ râu cứng khẽ cọ vào những ngón tay cô. Hơi thở của họ hòa lẫn một khoảnh khắc trước khi miệng anh dịu dàng bao phủ miệng cô, như thể anh sợ sẽ làm tổn thương cặp môi mềm của cô. Anh hôn cô hết lần này đến lần khác, không hề gấp gáp, mà chậm rãi, từ tốn, khoan thai. Nellie tự nguyện dâng đôi môi và cảm nhận, chứ không nghe thấy, những tiếng rên của Sage lúc môi anh không chiếm đoạt môi cô. Cô lướt tay từ má ra sau cổ và kéo anh lại.

Cái chạm của Nellie khiến anh như hoang dại. Cô không biết cô đang làm gì sao? Cô không biết anh đã phải huy động bao nhiêu nỗ lực để kiềm chế, để không ngẫu nhiên môi cô, để không xâm nhập vào trong, khám phá và tổn thương môi cô sao? Anh cho phép mình hưởng thụ một khoảnh khắc đam mê và hôn cô nồng nàn. Nụ hôn mãnh liệt của anh chỉ khiến Nellie bạo dạn hơn, cô trượt tay xuống vuốt ve ngực anh.

Anh nhắc đầu lên và buông tay khỏi cô để bỏ áo mưa ra. Anh áp má vào trán cô, hít đầy lồng ngực luồng không khí ẩm ướt mát lạnh.

“Em nên về nhà,” cô rì rầm, nhưng không di chuyển, và anh ôm cô rồi hôn nhẹ lên trán. Nellie ngồi bất động, run rẩy, muốn anh ôm cô chặt hơn nữa.

“Anh ước gì em không phải đi, nhưng anh biết không có cách nào khác.” Sage đứng dậy rồi kéo cô lên. “Anh không biết khi nào anh sẽ quay lại. Bọn anh còn một tuần nữa trước khi bắt đầu mùa gia súc tới điểm giao dịch.” Anh đưa tay vuốt tóc cô. Mềm mại quá.

Mượt như tơ. Anh nắm lọn tóc trong tay một lát, rồi thả nó rơi nhẹ xuống má cô. “Mưa ngớt rồi,

nhưng có vũng nước đọng đấy. Anh sẽ bế em để váy không bị ướt.”

Anh bỗng cõ lên như bế một đứa trẻ. Tay cô vòng quanh cổ anh, dựa hẳn vào cơ thể rắn chắc của anh, mừng vì có có được gần anh thêm chút nữa. Sage bước khỏi hiên và chân ngập trong bùn. Anh nghiêng người để lấy thăng bằng, cô cười khúc khích bên cổ anh.

“Em sẽ không còn cười nếu anh thả em xuống bùn đâu nhé,” anh trêu.

Tay cô ôm chặt cổ anh. “Anh sẽ không làm thế! Em đã bám chặt rồi và anh sẽ đưa em đi.”

Mặt anh khẽ cử động và môi anh tìm thấy má cô. “Có lẽ đáng đấy.”

“Ai giặt áo cho anh vậy, Sage? Mùi thơm lắm.”

“Anh tự giặt. Nhưng thỉnh thoảng bác Ruby giặt hộ một, hai cái.”

“Anh quan tâm đến bác Ruby lắm phải không?”

“Ừ. Hai bác ấy giống như người thân.”

“Anh không có người thân nào sao?”

“Không. Họ mất cả rồi.”

Có gì đó trong cách anh nói như muốn xé nát tim Nellie. “Một ngày nào đó anh sẽ kể cho em về họ chứ?”

“Anh muốn thế,” anh lặng lẽ nói.

Họ đã tới nhà chính, anh bước lên hiên nhưng vẫn tiếp tục ôm cô. Anh nuối tiếc, ước gì không phải đặt cô xuống. Nellie cũng nghĩ thế: ước gì anh ấy không phải đặt mình xuống.

Sage siết cô vào người. “Đố em anh có dám hôn em nữa không?” Giọng anh uể oải và đùa cợt, nhưng bên dưới là khao khát cháy bỏng.

“Anh có muốn không?” Cô không thể không trêu anh. Tất cả còn quá mới mẻ, quá tuyệt diệu, bởi cô được nói vậy với anh, biết rằng không phải cân nhắc từng lời.

“Muốn lắm. Muốn đến độ nếu em không để anh hôn thì anh sẽ bế em lại chỗ vũng bùn đấy.”

Giọng cười trong trẻo của cô được tiếng cười khẽ trầm của anh phụ họa. Họ quá mê mải hôn nhau đến mức không nghe thấy cửa mở.

“Nellie!” Một trong hai cậu sinh đôi lao khỏi cửa ra hiên. “Anh đang làm cái quái gì với em tôi thế hả? Đặt nó xuống!”

“Anh Clay... anh Pete!” Nellie sững sờ và ngượng ngùng.

“Đặt nó xuống!” Clay ra lệnh. “Anh đang làm trò gì quanh đây thế?”

Sage từ tốn đặt Nellie đứng xuống, nhưng vẫn giữ cánh tay cô. “Tôi bế Nellie từ nhà bà Ruby về đây để váy cô ấy không bị ướt,” anh kiên nhẫn giải thích.

“Anh đi lâu đấy nhỉ. Tôi đang định đi đón nó.”

“Anh Clay! Anh không có quyền! Em trưởng thành rồi!”

“Với loại đàn ông như hấn thì em chỉ là trẻ con vặt mũi chưa sạch thôi. Vào nhà ngay!”

“Em không vào!” Nellie phản kháng.

“Cứ đi đi,” Sage trầm tính nói và khẽ đẩy cô. Anh trấn an khi thấy cô không chịu di chuyển. “Sẽ ổn cả thôi.”

Mặt Nellie đỏ ửng, nhưng cô ngoan ngoãn quay người và bước vào cửa.

Sage quay sang anh trai cô. “Cậu không cần phải lo gì cả. Tôi là người cuối cùng trên đời có thể làm hại Nellie.”

“Anh phải tránh xa con bé. Nghe rõ chưa?”

“Nhóc,” Sage lên tiếng qua hàm răng nghiến chặt, “đừng bảo tôi phải làm gì. Tôi ngưỡng mộ việc cậu trông nom em gái, nhưng đừng có ép tôi.”

“Em tôi không hợp với kẻ cưỡi ngựa lang bạt khắp nơi”

“Tôi hoàn toàn đồng ý.”

“Clay, chuyện quái gì đấy?” Pete mở cửa bước ra cạnh người anh sinh đôi.

“Anh bắt được hấn với Nellie. Hấn đứng đấy ôm nó. Anh đã bảo hấn tránh xa con bé.”

“Tôi không muốn có rắc rối. Tôi hết sức tôn trọng em gái các cậu, nhưng hãy bảo anh cậu để ý mồm miệng của mình.” Sage nói với vẻ đe dọa. “Tôi sẽ không cho phép ai lãng phí thời gian tôi ở bên Nellie.”

“Em nghĩ đó là việc của anh Mason,” Pete nói. “Em nghĩ nếu anh Mason nghĩ anh ta không thích hợp làm bạn với Nellie thì anh ấy sẽ nói thẳng. Vào nhà đi, Clay. Tốt hơn hết chúng ta đừng khuấy động rắc rối mà ta không thể thu xếp.” Pete kiên quyết đẩy Clay vào trong rồi đóng cửa lại.

Sage đứng một lát trước khi quay về nhà bà Ruby. Một cơn chó hoang hú trong đêm, những tiếng rú đơn độc, tìm bạn. Tiếng hú cao dần, rồi chỉ còn là tiếng dội vang lại từ núi đỉnh bằng.

Sage chán chường dăm dăm nhìn vào màn đêm. Anh không phải là người khéo ăn nói, nhưng anh biết mình phải nói chuyện sao cho thuyết phục với các anh của Nellie. Anh phải khiến họ nhận ra rằng anh yêu em gái họ và muốn chăm sóc cô. Anh nghĩ ra nhiều điều để nói, nhưng dường như chúng đều không có giá trị và vô nghĩa. Tối nay anh đã học được rằng rất khó nói về tình yêu khi mà cảm xúc quá sâu đậm và mãnh liệt.

Anh ngồi xuống tấm ván đã ngồi với Nellie ban nãy và cuốn điếu thuốc. Anh bật diêm, châm lửa và rít mạnh. Trên sân, một chú dơi phóng lượn trong không trung. Gió nổi lên phả hơi lạnh vào mặt anh. Mùa đông đang tới.

Anh hút hết điếu thuốc, rồi kéo thêm vài hơi cuối trước khi liệng nó xuống vũng bùn. Sage nghĩ đã quá lâu rồi anh không có nhà. Anh cần một thời gian để quên với sự ổn định, nhưng anh sẽ làm được. Anh vẫn muốn có một mái nhà của riêng mình để ở lâu dài. Chỉ cần vài con bò và ngựa. Chủ yếu là ngựa. Chẳng cần rộng rãi, to lớn, chỉ là một nơi thuộc về anh. Giá như anh tìm

được một mảnh đất đầy hứa hẹn, có con đường dài dẫn thẳng đến cửa. Anh muốn thấy bầy ngựa của mình trên đồng cỏ của chính mình, người phụ nữ của anh đang chờ anh về nhà và lũ trẻ chạy ra chào đón. Một người chỉ sống có một nửa khi cô đơn. Anh cần một người phụ nữ để phần đầu làm việc, để tâm sự, để thuộc về nhau. Như bà Ruby và ông Stonewall.

Sage tiếp tục nghĩ, không phải về sự cô độc của mình, mà về việc tìm một mảnh đất, về việc lấy lại số tiền ở miền Đông, về việc thuyết phục Mason Mahaffey rằng anh xứng với em gái anh ta. Có một điều chắc chắn là anh sẽ không tách Nellie khỏi gia đình cô, trừ khi họ từ chối chấp nhận anh. Nếu điều đó xảy ra thì họ phải chấp nhận, vượt qua khó khăn thôi. Anh đã tìm thấy người phụ nữ của đời mình và sẽ không để mất cô.

Nellie đứng nghe ngóng ở cạnh cửa, và khi hai anh trai bước vào, cô theo họ ra bếp. Cô đứng cạnh bàn, môi mím lại vì tức tối, cơn giận bùng cháy trong mắt. Pete cười và nháy mắt với cô, mặt Clay hằm hằm.

“Anh không có quyền làm em xấu hổ như thế, anh Clay.”

“Không có quyền á! Nói xem ai có quyền hơn anh trai em hả!”

“Em không làm gì sai hết. Anh đối xử với em như trẻ con.” Mắt cô ngân ngấn nước.

“Em không biết gì về những gã như hấn hơn Dora đâu.”

“Hạ giọng xuống, Clay. Anh sẽ làm Victoria ra đây đấy,” Pete cảnh cáo. “Chúng ta không muốn cô ấy thấy người nhà Mahaffey cãi nhau.”

“Anh nói đàn ông như anh ấy là sao?” Giọng Nellie oang oang nhưng cô không thêm quan tâm.

“Hấn là kẻ giết người. Một tay đấu súng. Mới mười sáu tuổi mà hấn đã giết ba người đấy. Em phải tránh xa cái loại như hấn!”

Nellie hít sâu, nhưng không cúi đầu. Cô nhìn thẳng vào mắt anh trai. “Em không tin!”

“Pete nghe Lud kể. Đàn ông thích hấn, nhưng họ cũng sợ hấn nữa. Hấn là kẻ phiêu bạt khổ rách áo ôm,” Clay chua chát.

Lời lẽ gay gắt của anh trai quất mạnh vào cô, và mắt cô đắm lệ. Miệng cô há hốc và cô ngậm lại, hít một hơi sâu và thẳng vai đầy phòng thủ.

“Anh ấy ngọt ngào, dịu dàng với em, và em sẽ không tin bất cứ điều gì tệ hại về anh ấy trừ phi chính miệng anh ấy nói với em.” Cô gạt ánh mắt trùng trùng buộc tội của anh trai. Cô đang cố để duy trì sự tự tin đã giành được trong mấy tuần qua. Dù nước mắt lưng tròng và miệng cứng đờ, cô vẫn ngẩng cao đầu.

“Anh Mason sẽ đuổi hấn đi cho mà xem.” Clay bướng bỉnh.

Nellie nhìn đăm đăm vào điểm nào đó sau lưng anh trai khi cô nói, “Nếu mọi việc đến mức đó, em sẽ đi với anh ấy. Nếu anh ấy đề nghị.”

“Ôi trời! Nói cho nó hiểu đi, Pete.”

“Em nghĩ anh đang nổi nóng vì chuyện không đâu, Clay. Tất cả những gì con bé làm chỉ là nói chuyện với anh ta thôi. Em không thấy thế hại gì. Cứ bình tĩnh chờ anh Mason về. Anh ấy sẽ lo liệu mọi chuyện.”

Nellie muốn khóc. Cô vừa có trải nghiệm tuyệt vời nhất trong đời, và Clay đang biến nó thành việc sai quấy. Nếu không có con cú khắc trong tay thì khoảng thời gian cô bên Sage trên hiên nhà bác Ruby như thể chưa từng tồn tại vậy. Dù rất muốn ngắm món quà của Sage dưới ánh đèn bếp, cô vẫn đút nó vào túi để ngắm một mình. Sage, Sage, anh không phải người xấu! Làm sao anh có thể là loại người như anh Clay nói? Cô biết vậy khi anh hôn cô. Cô chắc chắn.

“Tốt hơn em nên đi ngủ đi, Nellie.” Giọng của Clay đã bớt cứng rắn, nhưng lời anh khiến cô nổi giận.

“Đừng có cố bảo em đi ngủ như đứa trẻ hư đốn! Em sẽ đi ngủ khi nào em thích, Clay Mahaffey, và em cảm ơn nếu từ giờ trở đi anh đừng chõ mũi vào việc người khác.” Pete bật cười làm cô thêm điên tiết, và Nellie quay sang anh như con mèo giờ vuốt. “Anh cũng thế, Pete. Các anh nghĩ em không biết gì vì em bị nhốt trên cái gác xép ấy quá lâu chứ gì. Nói cho các anh biết, em đã học được rất nhiều ở chị Victoria từ khi chúng ta tới đây. Chị ấy không chịu để bất cứ ai bảo chị đi ngủ và em cũng thế!”

Pete tiếp tục cười. “Nghe chưa? Em gái bé bỏng của chúng ta có móng vuốt đấy nhé. Anh nên coi chừng, Clay!”

Clay không cười, thay vì vậy nhúu mày lo lắng. “Còn một việc nữa. Anh Mason sẽ làm gì với Victoria chứ?” Cậu ngồi xuống bàn ăn và ngả người ra ghế. “Cô ta ở đây càng lâu thì càng khó đi. Mà cô ta đi đâu được chứ?”

Vẻ nhăn nhó biến mất khỏi mặt Pete. “Anh Mason biết rằng đàn ông sẽ bắt lấy chúng ta như ruồi bắt phân nếu có tin đồn phong thanh là anh ấy đang cố cướp trang trại MM từ tay Victoria. Sage rất quan tâm đến ông bà Ruby và Stonewall, mà họ thì hết sức quan tâm Victoria. Bà Ruby chỉ cần nói một lời là xong.” Pete hối hận vì đã nói thế khi nhận ra vẻ đau đớn trên mặt Nellie. “Ý của anh không phải là Sage sẽ bắt anh Mason, nhưng anh ta sẽ không đứng yên nhìn Victoria rời đây đâu. Cả tá người ra vào thung lũng này nữa chứ. Giờ nếu anh Mason thông minh, và anh nghĩ anh ấy đúng là sáng suốt, thì anh ấy nên tán tỉnh rồi cưới Victoria, lúc đó mọi sự đều tốt đẹp.”

“Nói thế chẳng hay ho gì, anh Pete.” Nellie cố quên đi nỗi đau mà những lời về Sage của Pete gây ra và tập trung vào điều anh vừa nói về Victoria. “Anh Mason mà lợi dụng chị Victoria theo cách đó thì không đáng hoàng lắm.”

“Này, để cô ấy rời đây mới là không đáng hoàng. Và nếu cô ấy bảo bạn bè giang hồ của mình chống lại chúng ta thì cũng không đáng hoàng. Làm theo cách đó thì cả hai người đều giành được điều họ muốn.”

“Anh sai rồi, anh Pete,” Nellie lặng lẽ. “Cả hai người sẽ cùng thua. Không gì tệ hơn là bị trói buộc cuộc đời với người anh không yêu.” Cô xoay mình, bước nhanh về phòng trước khi họ thấy được những giọt nước mắt cô không thể nén lại được nữa.

Chương 13

Victoria quay mặt về hướng gió, đón chút gió thu thổi từ phương Bắc tới. Những cây sơn đang

khoác màu tía, điểm sắc cam tươi lẫn đỏ thắm. Cây sồi đang thay áo, từ xanh đậm sang sắc vàng, và cây họ đậu có gai dần nhuộm sắc nâu, chẳng mấy chốc nữa chúng sẽ chỉ còn là những cành khẳng khiu.

Cô chậm rãi bước quanh khu đất dùng làm nghĩa trang. Gió thổi xì xào và lá khô bay dập dờn giữa những bia mộ mòn vẹt theo thời gian. Tóc cô xỏa tung sau lưng như chiếc áo choàng bằng lạnh màu vàng nâu. Cô kéo mũ xuống chặt hơn và quỳ bên phần mộ mẹ, ngón tay lần theo những chữ cái trên bia. Tên được khắc vào gỗ như những bia mộ khác, nhưng đã mờ dưới tác động mười năm nắng gió của Wyoming.

MARTHA WILSON MCKENNA

Là vợ và mẹ

20 tháng 2 năm 1825 - 22 tháng 6 năm 1860

Martha Wilson McKenna. Victoria nhớ mẹ cô từng nói cái tên Martha nghe thật chán và vô vị nên khi còn bé bà luôn muốn được gọi là Gloria, Evangeline hay một cái tên đẹp dễ khác. Đó là lý do bà đặt tên con gái Victoria. Bà nói cái tên đó có nghĩa là dù có xảy ra chuyện gì thì cuối cùng cô cũng chiến thắng, chỉ cần có quyết tâm. Giá mà mọi thứ đơn giản như vậy. Victoria chầm chậm đứng dậy nhìn quanh. Có hơn chục phần mộ trong khu đất được rào chắn. Hai năm mồ mới đào là nơi yên nghỉ của những kẻ đã cố giết cô và Mason. Nhưng tại sao chúng lại muốn giết họ chứ? Những lần chuyện trò với bác Stonewall trong mấy tuần qua cũng chẳng giúp cô tìm ra được nguyên nhân nào.

Tin tức loan ra trên đường Outlaw rằng bọn cướp mai phục định giết Victoria McKenna nhưng chỉ làm cô bị thương. Dân phiêu bạt đến đây đông hơn bình Bìhường, rồi đi ngay khi biết chắc Victoria đã hồi phục. Mason nổi danh là anh hùng vì đối mặt và giết chết những kẻ đó.

Cơn gió thổi từ hướng Bắc lạnh hơn cô nghĩ, và Victoria cài khuy trên cổ chiếc áo fla-nen trước khi lên lưng ngựa. Cô nhớ Rosie. Mason đã chọn con ngựa cái này cho cô. Dường như Mason quyết định, hoặc tham gia ra mọi quyết định ảnh hưởng đến cô và trang trại MM.

Sự oán giận đột nhiên dâng trào nên cô cưỡi con ngựa cái già lao lên đồi. Thúc ngựa phi nước đại, cô phóng như bay, hân hoan với cảm giác tự do khi lao mình trong gió. Lên tới đỉnh đồi cô ghì cương ngựa lại và quay người nhìn ngôi nhà chính trong trang trại.

Nắng chiều tỏa bóng lên mặt đất, những đường kẻ và mảng khối chia tách ánh sáng và bóng tối. Khói cuộn tròn trên các ống khói, đồ giặt phấp phới trên dây phơi, Dora chơi đùa với bầy chó con trước nhà bác Ruby. Trang trại MM đã thay đổi kể từ khi nhà Mahaffey chuyển tới.

Victoria rùng mình vì gió lạnh, nhưng vẫn ngồi yên trên lưng ngựa và nhìn Nellie bước ra sân, bắt đầu rút quần áo khỏi dây phơi, chiếc váy xanh của cô nổi bật, giữa những dãy nhà gỗ. Cơ thể Nellie đã có da có thịt, cô xinh đẹp hơn lúc mới đến. Cô gái dịu dàng, ngọt ngào, vui tươi và hào hứng học mọi thứ về chăm lo nhà cửa. Cô đã nướng bánh quy ngon bằng Victoria chỉ sau vài bài học. Cô thích lau dọn nhà cửa và có thể may vá giỏi như bất cứ thợ may nào ở thành phố South Pass. Nhưng cô dứt khoát từ chối cầm thoi móc đăng ten. Cô bảo mình đã làm đủ đăng ten cho một kiếp rồi. Chính nhờ sự hiện diện dễ chịu của Nellie mà Victoria có thể chịu đựng việc có quá nhiều người lạ trong nhà mình như vậy.

Victoria thấy Mason rời khỏi nhà chứa yên cương, dừng lại và nhìn lên đồi. Thậm chí cô vẫn nhận ra dáng đi và tư thế của anh từ khoảng cách xa thế này. Kể từ cái đêm anh hôn cô, thì có vài lần họ ở riêng nhưng anh không cố ý chạm vào cô nữa. Nhiều lần quay đầu bất ngờ, cô bắt gặp anh nhìn mình chăm chú. Cô luôn là người quay đi trước.

Vẫn dán mắt vào anh, cô bắt đầu xuống đồi về hướng trang trại. Đến chân đồi, cô thúc mạnh ngựa, quất cương và họ lao như bay vào sân. Khi đến cổng bãi quây gia súc mà Mason đã mở sẵn, cô phóng qua mà không nhìn anh. Con ngựa phì phò hít thở khi họ dừng và Victoria xuống ngựa, vỗ về nó trước khi đưa dây cương cho ông già Hitch.

Ông già cười toe trước cái cau mày trên mặt Mason và ánh mắt hỗn xược mà tiểu thư Victoria dành cho cậu ta. Ông cười thầm. Nếu có ai đó có thể thuần hóa cô thì đó hẳn là Mason. Họ mà kết thành một cặp thì rất tuyệt. Ông Hitch dẫn con ngựa cái vào chuồng, vừa đi vừa hé môi cười.

Mason đóng cổng. “Em đang cố làm gãy cổ mình hay con ngựa vậy hả?”

“Có gì mà anh nghĩ thế?” Cô giương đôi mắt ngậy thơ nhìn anh. “Trong trường hợp anh quên, tôi cưỡi ngựa ở đây rất lâu rồi. Năm nào tôi cũng đưa cùng những tay chăn bò trong bữa tiệc mừng sau chuyến đi, và tôi giữ nguyên ý định đưa trong năm nay.”

“Ngày kia chúng ta sẽ bắt đầu lừa gia súc đến trạm thu mua. Ông Stonewall nói mất khoảng một tuần đến mười ngày mới lừa xong và tiền chuyển vào ngân hàng.”

“Đây là lần đầu tiên bác Stonewall không đi,” cô dăm chiêu. “Cha, bác Ruby và tôi thường vào thành phố gặp bác ấy, rồi chúng tôi qua khách sạn Overland để liên hoan. Cha tôi thích ăn mừng. Chúng tôi luôn tiệc tùng và ăn uống no say sau mỗi chuyến lừa gia súc và ngày Quốc Khánh 4 tháng 7.”

“Chẳng có lý do gì để không tiếp tục truyền thống đó. Anh cũng thích liên hoan.”

“Chúng ta sẽ phải chờ vài ngày để những người làm công tiêu xài, ăn chơi trong thành phố trước đã. Dĩ nhiên không phải tất cả đều vào thành phố. Một số sẽ chuẩn về trang trại.”

“Ý em là số tội phạm làm việc ở đây ư?”

“Có thể. Tôi chưa bao giờ hỏi.” Họ chậm rãi bước về phía nhà chính. “Cha sẽ thông báo về bữa tiệc trên đường mòn, rồi đột nhiên chúng tôi có rất đông khách.” Cô cười, và Mason nghĩ đó là âm thanh dễ chịu nhất anh từng nghe. “Tôi nghĩ họ đến vì chỗ bánh trái. Tôi luôn đảm bảo có đủ thịt bò cho tất cả mọi người.”

“Tin đã được gửi đi chưa?”

“Hẳn rồi. Bác Ruby lo việc ấy từ khi cha...”

Họ tới cổng và anh đặt tay lên cánh tay Victoria để dừng cô lại.

“Chúng ta cần mọi nhân công để lừa gia súc. Anh sẽ để Sage, Jim Lyster và hai người nữa ở nhà. Ông Stonewall cũng nghĩ đó là ý hay.”

“Vì sao? Anh lo có người sẽ cướp trang trại rồi chạy thoát trong khi anh đi vắng, hay anh sợ tôi sẽ tụ tập đám bạn giang hồ quanh đây và nhốt anh bên ngoài?” Cô bình tĩnh nhìn anh, không để lộ cảm giác đau khổ đang giày vò cô mỗi khi nghĩ đến việc anh sẽ đi vắng một thời gian.

“Victoria,” anh cúi kính. “Anh không quan tâm em thích hay không. Anh chỉ đảm bảo rằng em có vài người đáng tin cậy ở bên cạnh. Mọi thứ trong thung lũng này không còn như trước đây nữa. Anh không biết lý do, nhưng có kẻ muốn chúng ta chết đấy!”

“Tôi không tin và sẽ không bao giờ tin. Đã bao lâu rồi? Một tháng à? Chẳng có gì thay đổi hết. Kẻ cướp sẽ không đến đây nếu chúng có chút trí khôn.” Một khi đã bắt đầu cô không thể ngừng lại và quăng ra những lời buộc tội thiếu suy nghĩ. “Anh đã chiếm trang trại của tôi, nhà tôi, cuộc đời tôi và...” Cô im bật trước khi thú nhận điều sẽ làm cô hoàn toàn nhục nhã. “Anh cướp đoạt hết tự do của tôi đến nỗi mà tôi không còn được cưỡi ngựa trên chính đất của mình. Anh bảo ông Hitch thắng yên con ngựa cái già hom hem chẳng làm được gì ngoài mồi cho quạ!” Đôi mắt hổ phách long lên khi cô nói, “Anh thật tham lam, Mason. Thậm chí tôi còn nợ anh vì đã cứu tôi nữa.”

Cô nhận ra các dấu hiệu. Anh sắp mất kiểm chế. Cái gì đã xui khiến cô nói thế với anh chứ? Cô nghĩ những lời ấy đã xuyên thủng lớp áo giáp điềm tĩnh của anh khi thấy miệng anh hằn lên. Nhưng đây là sự thực! Đây vẫn là trang trại của cô mà!

“Victoria,” anh đầy vẻ đe dọa. “Em đang thử thách sự kiên nhẫn của anh đấy.” Anh bước một bước gần cô hơn và hạ giọng, không phải vì sợ người khác nghe thấy mà bởi anh đang cố kiềm chế cơn giận. “Em thích bọn anh ở đây. Em hạnh phúc. Em sẽ không bao giờ cảm thấy thoải mái nếu phải sống trong ngôi nhà này một mình, gánh vác trang trại này một mình, ở đây một mình hết năm này sang năm khác. Có một thứ nữa anh đã chiếm của em mà em chưa đề cập tới.”

“Cái gì?” cô run giọng hỏi, rồi mong mình không làm thế khi thấy ánh nhìn khao khát trong mắt anh.

“Em biết mà.” Anh mỉm cười. “Em chưa được thỏa mãn, Victoria. Một phụ nữ đầy đam mê cần đàn ông trên giường - và người đó chính là anh.”

Cô thở hổn hển vì phần nộ. “Sao cơ... anh - anh là đồ thô bỉ!”

Anh nhe răng cười, “Ừ, anh là thế.”

“Anh nói thế để trả đũa tôi thôi!”

“Ừ,” anh lại nói. “Anh định làm thế đấy.”

Mặt cô đỏ như gấc, và người cô nóng như lửa dù gió lạnh đang thổi. Cô đi vòng qua Mason, nhưng anh nắm chặt lấy khuỷu tay cô. Giọng cười trầm của anh chẳng làm cô bớt tức tối.

“Thôi nào, mèo hoang bé nhỏ. Hãy đi bàn với ông Stonewall và bà Ruby về bữa tiệc mừng nào.”

Phòng khách là cấm địa với người nhà Mahaffey từ tối đầu tiên họ đến. Cửa phòng khách được đóng chặt. Khi Victoria muốn ở một mình, cô sẽ đến đó hoặc về phòng mình. Tối hôm ấy, sáu khi bát đĩa đã được rửa sạch và cất gọn, cô tách khỏi gia đình Mahaffey đang ngồi quanh bếp lò. Mason và cặp sinh đôi đang chuyện trò về chỗ tập hợp gia súc dưới thung lũng, Doonie thì đang cố dạy Dora chơi cò đam, còn Nellie ngồi cạnh đèn đang khâu vá từ miếng vải Victoria đã đưa cho cô.

Victoria đi vào phòng khách và thắp chiếc đèn có những đóa hồng được vẽ bằng tay trên bệ sứ. Căn phòng lạnh ngắt, vì thế cô lấy tấm khăn đang phủ trên cây đàn xpinet quấn quanh vai. Cô đã không chơi đàn từ lúc nhà Mahaffey đến trang trại, ngoại trừ lần Nellie dỗ ngon dỗ ngọt cô chơi vài đoạn khi chỉ có họ trong nhà.

Chơi đàn là một trong những thú vui Victoria ưa thích nhất. Trong cơn bốc đồng, cô kéo ghế ra

và ngồi xuống trước đàn phím. Những ngón tay lướt nhẹ nhàng trên dây phím ngà. Cô nghiêng đầu lắng nghe tiếng dây đàn được gảy lên. Cách cư xử thô bạo của Dora không hề tổn hại đến báu vật của cô. Cô chơi một giai điệu chậm rãi và bắt đầu hát.

“Cô bé có nụ cười ngọt buồn và lọn tóc vàng xinh đẹp,

Đến hàng tôi sáng hôm nay và nói:

Làm ơn, thưa ngài, cháu muốn mấy đóa loa kèn, loài hoa không bao giờ tàn,

Để tặng cho mẹ đang sống trên trời cao,

Vì em bé sẽ lên thiên đường, mẹ thân yêu của chúng cháu sẽ thấy...”

Cô đắm chìm trong bài hát đến mức không nghe tiếng cửa mở. Giọng cô nhỏ dần và cô quay người lại.

Cả năm người nhà Mahaffey đang đứng ngập ngừng ở bậc cửa. Trong một lúc chẳng ai nói lời nào. Và rồi Nellie đẩy Doonie sang một bên để bước vào phòng.

“Làm ơn hát tiếp đi, chị Victoria. Mẹ em thường hát bài này.” Hẳn là những giọt lệ vương trên mắt Nellie đã khiến Victoria nhún vai và quay lại phím đàn.

Cô quên đi thính giả và hát hết bài này đến bài khác. Cô đang hát cho chính mình chứ không phải cho họ. Giọng hát hơi khàn của cô với âm thanh du dương của cây đàn hòa quyện vào nhau.

Victoria chỉ biết vài ca khúc mẹ cô đã dạy và một số học từ bác Ruby hay những người lang thang. Cô hát về một chàng cao bồi mơ về người bạn thanh mai trúc mã, về một tay cò bạc thấy khuôn mặt mẹ qua đồng bài hắc cầm trên tay và bài hát cô ưa thích *Tráp gỗ hồng nhỏ*. Khi hát xong bài ấy, cô ngừng chơi và chuẩn bị hạ nắp che bàn phím xuống thì cảm thấy có bàn tay đặt trên vai mình, cô biết đó là Mason.

“Hát bài *Chú ngựa lông loang màu dâu đỏ* đi.” Anh cúi đầu thăm thì vào tai cô.

Cô không thể chối từ và chơi bài đó, cảm thấy sức ép của đôi tay anh trên vai và cơ thể anh gần sát lưng cô. Ban đầu giọng cô hơi run, rồi dần trong hơn. Cô hát hết lời ca khúc.

Khi cô hát xong, Dora là người phá vỡ im lặng sau đó. “Chị chơi được bài *Uýt-ky mạch đen* không?” Con bé cười toe khoe hàm răng sún.

Victoria liếc quanh phòng. Cặp sinh đôi ngồi xồm cạnh cửa, Doonie đứng phía trong ngưỡng cửa. Chỉ có Nellie ngồi xuống một chiếc ghế thêu. Lòng trắc ẩn trào dâng như sóng trong Victoria. Họ xâm phạm nhà cô, nhưng luôn ý tứ và tôn trọng sự riêng tư của cô. Sau trò phá hoại của Dora, họ hết sức cẩn trọng với mọi đồ đạc trong nhà, và họ là những người bầu bạn khá dễ chịu. Cô nhìn Dora đang mong ngóng câu trả lời. Tóc con bé đã tuột khỏi bím và gương mặt lem nhem vết mứt mâm xôi đã ăn trong bữa tối, nhưng đôi mắt thì sáng rõ, hai tay đang nắm hai bên chiếc váy đã sờn đang mặc.

“Chị biết. Nhưng em không thích hát bài khác sao?”

“Không. Bác Ruby dạy em bài này. Em cũng biết nhảy nữa.”

Victoria cảm thấy Mason cười qua chuyển động của tay anh trên vai cô.

“Em biết hát bài này à? Được rồi, nghe thử nào.”

Cô chơi giai điệu sôi nổi, còn Dora bắt đầu hát.

“Uýt-ky mạch đen, uýt-ky mạch đen,

tôi chết vì thèm uýt-ky mạch đen

Tôi sẽ uống uýt-ky mạch đen

cho tới ngày mà tôi chết mềm.”

Cứ mỗi lần họ kết thúc một lời thì Victoria lại dừng chờ Dora chuyển sang lời khác. Con bé thuộc cả mười lời, vừa hát nó vừa nhảy điệu jig và xoay khắp phòng. Khi con bé hát xong, các anh trai cùng Nellie cười lớn và vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Dora sung sướng vì được mọi người chú ý.

“Xem ra trong nhà chúng ta có một nghệ sĩ,” Mason thì thầm.

“Có thể, nhưng con bé cần học bài hát mới.” Victoria không thể ngăn nụ cười nở trên môi. Cô đập nắp bàn phím rồi phủ khăn che cây đàn. Dora đi tới tựa vào gối cô.

“Bác Ruby bảo em có thể khiêu vũ trên sân khấu. Bác ấy cũng nói em xinh.”

“Chị đồng ý. Em là cô bé xinh xắn.”

“Chị dạy em hát được không?” Đây là lời đề nghị thân thiện đầu tiên của Dora.

“A...” Victoria chậm rãi nói. “Em có thể học hát nhanh hơn nếu em biết đọc. Chị nghĩ chúng ta có thể tìm trong kho mấy cuốn sách trước đây chị học đọc. Em có muốn xem chúng không?”

“Trời đất quỷ thần ơi! Chúng có tranh không?”

“Vài cuốn có đấy. Mai chúng ta sẽ lấy ra xem thử.” Victoria đứng dậy, và Dora nhảy chân sáo đi kể cho Doonie về mấy cuốn sách.

“Dora cần ai đó dạy dỗ để con bé biết rằng quý cô không nói ‘Trời đất quỷ thần ơi,’” Mason cau mày.

“Có đấy. Tôi xem trọng bác Ruby hơn bất cứ ai tôi từng gặp. Bác ấy không cư xử theo kiểu *sans peur et sans reproche*^[7], nhưng bác ấy trung thực.” Anh mắt cô thách anh dám tranh cãi.

[7] Tiếng Pháp, nghĩa là không sợ hãi và không xấu hổ.

Anh cười xéch đến mang tai. “Bác ấy không những đẹp và còn nói tiếng Pháp nữa.” Anh nói như thể đang bực bực suy nghĩ trong đầu, ánh mắt trêu chọc cô.

“*Seulement un peu*^[8].” Cô kiêu căng nghiêng đầu và băng ngang qua anh.

[8] Tiếng Pháp, nghĩa là một chút thôi.

Một lúc sau, khi rúc vào giường, cô mới nhớ đây là đêm đầu tiên từ khi nhà Mahaffey tới, cô lên giường mà không kiểm tra để chắc rằng đã đóng cửa phòng khách. Chỉ mới vài tháng trước, cô

còn không biết có họ trên đời. Và do cuộc gặp tình cờ giữa Mason và anh cùng cha khác mẹ của cô ở Anh mà giờ họ đang ở đây, dệt cuộc đời họ vào tấm vải cuộc đời cô. Victoria không thể ghét họ vì họ quá thân thiện, thậm chí có khi cô còn... quý họ. Đầu cô chao đảo với từ yêu. La thật, cô đau khổ vì đã không nhận ra mình cô đơn. Vì chưa từng có một gia đình lớn nên cô không biết mình đã bỏ lỡ điều gì. Liệu cô có còn vui vẻ như trước đây với những buổi tối dài dằng dặc chỉ có gió xì xào trên mái và tiếng cọt kẹt của ngôi nhà là phá vỡ sự tĩnh mịch không?

Victoria nằm nghiêng và đắm đắm nhìn vào bóng tối, nghĩ mông lung. Mason. Mason vuốt tóc khỏi mắt cô; Mason ủ ấm cho cô; Mason nói “Anh muốn cảm nhận từng phân trên cơ thể yêu kiều của em, em yêu”.

Mason. Mason. Mason. Nước mắt chảy qua hai mí nhắm chặt của cô.

Trong đêm, cô bắt đầu mơ về những màn ân ái nóng bỏng, tuyệt vời. Mason đang hôn cô. Môi anh ấm nóng đang lần tìm qua miệng, mắt, cổ cô. Giấc mộng quá thực, đến mức cô có thể cảm thấy tay anh trên bầu ngực tròn đầy, mơn trớn hai nhũ hoa sẵn lên cho tới khi một tiếng rên thoát khỏi bờ môi, và Victoria nín chặt tay anh để ép nó sát vào ngực hơn nữa.

“Mason...” Tên anh trên môi như thể cô đang kiểm tìm anh.

“Hôn anh đi, em yêu. Hãy hôn anh và ôm anh đi.”

“Vâng! Ôi vâng, Mason!” Đôi môi mềm mại của cô háo hức dò tìm bờ môi thô ráp nhưng thật dịu dàng đầy đam mê. Cô rút tay khỏi chần để tìm đường lên cổ anh. Ở nơi nào đó sâu thẳm bên trong cô đang khuấy động, làm vùng nhạy cảm giữa hai chân cô nhức nhối. Cô liên tục cựa người, khao khát cứ liên tục giày vò cô.

Cô đột nhiên tỉnh khỏi giấc mộng ngọt ngào và hốt hoảng giật lui người.

“Cái gì? Cái gì...”

Mason đang quỳ cạnh giường, kéo cô vào vòng tay anh, vùi mặt vào hõm cổ cô.

“Đêm nào cũng như tra tấn! Anh phải đến!” Giọng anh nghẹn lại bởi âm điệu khàn của ham muốn.

“Không! Anh không thể...”

“Anh muốn ôm em, yêu em.”

“Mason...” Con lũ cảm xúc thành linh trào dâng lấn át và Victoria quay mặt về phía anh, khao khát và dịu dàng hôn môi anh.

Môi anh bao phủ môi cô, thì thầm giữa những nụ hôn. “Hãy để anh... để anh yêu em...” Đường như cả thế gian được thu gọn trong vòng tay anh, trên đôi môi anh.

Một giọng nói nhỏ trong đầu cô thì thầm, “Không được! Ngăn hẳn lại, bảo hẳn đi đi.” Nhưng cô không nghe, cô bám vào anh với sự tuyệt vọng của người đang đứng trên vách đá bởi Victoria sẽ ngã nếu anh buông ra. Cảm xúc đang đẩy Victoria vượt qua mọi lý lẽ, mọi khiếp sợ, qua chính cô tới một chân trời mới.

Môi anh ngọt quá, hơi thở mát lạnh như bạc hà, hai má anh thô nhám thật dễ chịu trên má cô. Đôi môi ấm ban đầu còn thăm dò, rồi đòi hỏi hơn, và những ngón tay dài lùa vào mái tóc rối của cô. Lưỡi anh lần quanh bờ môi cô, dỗ dành chúng mở ra, rồi xâm nhập vào trong khám phá

tùng góc ngực. Da cô ngứa ran, lông trên người như dựng lên.

Vậy ra đây là hôn, cô nghĩ. Tuyệt quá! Vị của anh, hương thơm của anh, cảm giác về anh. Cô muốn kéo anh vào trong mình và giữ mãi ở đó.

Nụ hôn kéo dài, tay cô bắt đầu di chuyển, ban đầu còn rụt rè. Chúng trượt qua đôi vai rắn chắc xuống ngực, muốn chạm vào anh bởi bản năng mách bảo đó là điều anh muốn. Đầu ngón tay cô cọ phải núm vú ẩn dưới chỗ lông trên ngực, lướt qua, nhưng rồi quay lại và ve vuốt nó.

Anh hé mắt và vùi mặt vào cổ cô. Tay cô xoa những vòng tròn nhỏ trên lưng anh. Cô ngạc nhiên trước làn da trần bóng mượt của anh. Người anh run rẩy đáp lại những cái vuốt ve của cô.

“Còn tuyệt diệu hơn thế này nữa, em yêu. Hơn nhiều!” Anh rên bên cổ cô. “Hãy để anh chỉ cho em thấy. Hãy để anh yêu em.”

Đôi tay siết trên lưng anh là câu trả lời, nhưng cô thầm thì. “Điều gì còn tuyệt hơn thế này nữa?”

“Anh sẽ chỉ cho em thấy, tình yêu của anh,” anh nói trên môi cô.

Anh kéo tay khỏi đầu Victoria và đứng dậy.

Ồi, xin đừng! Đừng bỏ em lúc này! Ý nghĩ vang vọng đến nỗi cô không biết mình có thốt ra hay không. Có chuyển động bên cạnh giường, rồi tấm chăn bị nâng lên, chiếc nệm nhồi lông hồm xuống, các lò xo cốt kết dưới sức nặng. Và rồi một đôi tay vói ra kéo cô lại gần.

Họ nằm mặt đối mặt trên gối; môi anh tìm cô, hơi thở của họ hòa thành một. Anh cầm lấy một bàn tay cô và áp vào ngực. Họ nằm như vậy một lúc lâu, hai cặp môi chạm hờ. Ngón tay Victoria lang thang từ ngực lên vai tới cổ anh, lướt nhẹ qua tai rồi lùa vào mớ tóc đen, như cô muốn đã lâu. Bàn tay cô hăng say khám phá cơ thể anh, cảm nhận được anh rắn chắc ở những nơi cô mềm mại, thô nhám ở những nơi cô mịn màng.

“Tóc em có mùi mật ong và gia vị,” anh khàn khàn thì thầm và phủ làn tóc nâu vàng dày mượt lên cổ mình. “Đêm nào anh cũng mơ được nằm với em như thế này.” Bàn tay anh ôm trọn một bầu ngực mềm mại, ngón tay cái ve vuốt đầu vú.

“Sao... anh... không... đến?” cô hỏi giữa những nụ hôn.

“Lúc đó em chưa sẵn sàng, em yêu.” Anh tháo nơ bướm ngay cổ váy ngủ của cô. “Tháo nó ra đi,” anh thổi vào tai cô. Tay anh luồn vào trong áo, cảm nhận làn da mượt như lụa. “Cởi áo ra đi, em yêu.”

“Mason... không!” Cô chộp cổ tay anh và tay anh khựng lại. Anh cảm thấy trái tim sợ hãi của cô đang đập thình thịch.

“Không sao đâu. Đến với anh nào, cô dâu của anh, trần trụi như ngày em chào đời. Chỉ là em ầm ập, mềm mại, quý giá.” Anh dỗ dành trong khi đôi tay nhẹ nhàng nhưng quả quyết kéo váy ngủ qua đầu cô. “À, như thế. Giờ chẳng có gì giữa chúng ta nữa. Em thật tuyệt!” Anh chiêm ngưỡng cơ thể cô.

Những nụ hôn nồng nàn đầy đam mê của anh bắt đầu từ môi cô, qua mặt tới tai và cổ. Tay anh vuốt ve từng đường cong duyên dáng từ hông xuống đùi. Victoria nghĩ anh thật dịu dàng nhưng lại đốt cháy cô chỉ bằng những nụ hôn dịu ngọt và mơn trớn nhẹ nhàng. Cô muốn lên tiếng, muốn nói với anh cảm giác của cô, nhưng nghĩ anh biết.

Anh khéo léo xoay cô nằm ngửa rồi ghim chặt cô bằng cơ thể mình. Đầu cô bị cầm giữ trong gọng tay anh, và không thể chuyển động - mà cô cũng chẳng muốn dịch chuyển. Một phần cơ thể anh cứng lại, đang ép chặt vào hông cô, và mắt cô mở to vì ngạc nhiên bởi nó to, mạnh mẽ như những phần khác của anh.

Ngọt ngào, đúng đắn và tự nhiên làm sao. Đôi tay anh chậm rãi, dịu dàng mơn man làn da cô, đánh thức cơn sóng ham muốn dọc trên sống lưng. Cô nhận ra đôi tay non nớt của mình đang vô thức lướt trên vòm ngực rắn chắc, xuống các bắp cơ nơi vai anh. Cô không có thời gian để nghĩ, mà chỉ biết cảm nhận.

Tay anh lướt qua bụng cô, tìm thấy phần nữ tính mềm mại. Cô vô tình gồng lên.

“Từ từ, em yêu. Từ từ.”

“Anh Mason,” cô thở gấp.

Tay anh di chuyển, khẽ xoa hông cô, rồi lướt lên ngực. Những ngón tay siết núm vú đến đau nhói. Cô cảm thấy một nỗi đau khác tận sâu trong cơ thể. “Chúng ta không cần vội, em yêu. Chúng ta sẽ chờ đến khi em sẵn sàng.”

Victoria từng muốn anh như thế này, nhưng chưa bao giờ cô nghĩ mình sẽ trải qua cảm giác sung sướng đến mê ly. Cô thả lỏng, vịn người liên tục dưới bàn tay mơn trớn của anh. Quá nhiều cảm xúc xâm chiếm cơ thể và trí óc đến nỗi cô không thể phân biệt được chúng. Tất cả đều quá sung sướng và tuyệt diệu.

Nếu đây là việc nam nữ làm cùng nhau thì lạy Chúa, nó thật tuyệt!

Tay anh lần xuống dưới cơ thể cô, và đột nhiên chạm vào nơi đang nhức nhối ấy. Người cô cong lại, tìm kiếm, khao khát. Tay anh nhẹ nhàng tách chân cô ra. Cô bỗng nhận ra vật cương cứng của anh áp vào người, từ từ, chậm rãi lấp đầy nơi trống rỗng đang khao khát đến đau đớn. Chuyển động đột ngột của hông anh làm đau đớn và khoái cảm mãnh liệt hòa lẫn vào nhau khiến cô hét lên.

“Nào... nào... anh xin lỗi, em yêu, anh phải làm vậy!” anh thì thầm bên tai cô và nằm yên một lúc.

Cô không nói gì, nhưng rải nhanh những nụ hôn đầy đam mê lên mặt anh và siết hông anh để giữ phần ấm nóng đang đập rộn ràng bên trong mình. Anh bắt đầu từ từ di chuyển. Cô nằm yên cho tới khi cảm nhận được nhịp điệu của anh mới bắt đầu chuyển động, bắt chước anh và như được khích lệ qua nụ hôn đắm đuối và cơ thể run rẩy của anh. Cô níu vào anh, cảm thấy nhịp điệu đẩy, kéo đang đưa cô lên cao, lên cao mãi rồi bùng nổ ở nơi chẳng có gì ngoài Mason bên trong cơ thể cô.

Cô nghe anh rên rỉ như đang ở nơi xa lắm khi cô lên đến đỉnh. “Em yêu... em yêu...”

Lúc cô trở về hiện thực, hồi phục các giác quan thì trọng lượng của Mason đè cô xuống nệm. Cô áp miệng vào vai anh, nếm vị muối trên da. Anh dịch đầu để hôn cô, môi anh quá dịu dàng, quá sùng kính khiến cô suýt khóc. Cô vòng tay quanh người anh trong làn sóng yêu thương bao bọc và môi cô tìm đến vết sẹo trên má anh, hôn nó mãnh liệt như thể muốn lấy đi nỗi đau anh đã phải chịu khi cô khâu nó. Anh vùi mặt vào đường cong nơi vai cô như đứa trẻ kiếm tìm sự an ủi.

Ngay sau đó anh khẽ quay mặt ra và nói. “Thật tuyệt diệu!”

“Vâng.”

Anh lặn người kéo cô đi cùng, và họ nằm sóng đôi. Anh hôn mặt cô, đôi môi chònh ghẹo hàng mi.

“Nếu anh biết cảm giác ngực em chạm vào anh là như thế thì anh sẽ không chờ lâu đến thế. Làm sao mà anh có thể sống bao nhiêu năm mà không có em?”

Cơ thể họ ăn khớp hoàn hảo với nhau, và trong giây phút này, trong đêm nay, Victoria khóa chặt thể giới bên ngoài phòng ngủ.

“Em đã tự hỏi làm tình sẽ như thế nào.”

“Anh đã nghĩ là mình biết.”

“Em rất thích!”

Nụ cười của anh tràn ngập niềm vui. “Anh cũng thế.”

“Làm thế nào người ta xoay sở ngủ được nhỉ?”

“Họ không có em trong vòng tay,” anh trêu. Một bàn tay ôm hông cô và kéo cô sát vào người anh.

Cô dịch chuyển đầy khêu gợi và duỗi chân để có thể ép sát hơn. “Anh muốn em nữa,” anh thì thầm bằng giọng khàn đục.

“Sao không thể?”

Câu thắc mắc khiến con tim đang áp chặt vào cô bay vút lên. “Đây là lần đầu của em, em có thể bị đau.”

Cô cầm lấy cổ tay anh và kéo nó xuống chạm vào nơi đang nhức nhối. “Em đau ở đây,” cô thì thầm. “Hãy mang nỗi đau đi.”

Tay anh ép chặt vào cô, và cô cảm thấy tim anh đập điên cuồng. “Anh sẽ chẳng bao giờ có đủ em!” giọng anh run run đầy cảm xúc.

“Em rất mừng! Anh sẽ phải cố gắng,” cô nói rất khẽ.

Từ đó, chẳng còn gì quan trọng ngoài việc thỏa mãn khao khát họ dành cho nhau. Họ bị cuốn xoáy trong cơn lốc lạc thú được tạo bởi những ngón tay mơn trớn, dẫu rằng cần và tay chân bện chặt vào nhau. Nó kéo dài và cuồng nhiệt, khi họ lên đỉnh cùng nhau, cảm giác sung sướng, ngây ngất và thỏa mãn còn hơn lần đầu.

Anh kéo cô vào người mình hết lần này đến lần khác, khẽ thì thầm kể về ham muốn đã gặm nhấm anh và thèm khát đoạt lấy đôi môi cô.

Họ làm tình mãi đến tận khuya, đến khi Mason kiệt sức ngủ vùi và Victoria lơ mơ ngủ. Cô nằm khớp với cơ thể không mảnh vải của anh, má rúc vào hõm ả trên vai anh. Mặc dù ghét lý do đã đưa Mason tới trang trại MM nhưng Victoria nhận ra mình mừng vì anh ở đây. Cô yêu anh và muốn được anh yêu, vĩnh viễn.

Chương 14

“Dậy nào, ngủ nướng.” Mason nói khẽ bên tai cô. Victoria mở một mắt Anh sáng từ cây đèn bàn soi tỏa căn phòng. Cô mở nốt mắt kia và thấy gương mặt anh chỉ cách mặt cô vài phân. Cô nhẹ lướt đầu ngón tay trên mặt anh để chắc rằng anh có thực. Đúng vậy. Cô mỉm cười.

“Sao lại thấp đèn?”

“Anh muốn ngắm em. Anh chờ em cả nửa giờ rồi.” Anh nói như một cậu bé và cô cười.

“Em mệt.” Cô lướt tay trên ngực anh tìm một núm vú. Thật là một đêm dài thú vị.

“Có xứng đáng không?”

“Còn phải hỏi!”

Anh mắt anh âu yếm khóa chặt mắt cô, và khuôn mặt anh có vẻ gì đó mà trước đây cô chưa từng thấy - đó là tình yêu vô bờ bến.

“Ngay từ đầu anh đã bị em cuốn hút!” lời anh nói tan chảy trên môi cô, và những lời cô định nói bị nụ hôn nuốt chửng.

“Mason...”

“Đừng nói gì cả.” Môi anh bao phủ môi cô trước khi cô có thể cất lời. “Anh đã quá thô bạo sao em yêu? Em đau lắm à?” anh thăm thì khi nụ hôn dứt. Cô cuộn tròn trong lòng anh, một chân kẹp giữa hai chân anh.

“Em không biết, em chưa di chuyển mà. Mason à?”

“Ừmm...”

“Nellie và hai cậu sinh đôi...”

“Em muốn anh đi trước khi họ trông thấy anh rời phòng em chứ gì?” Anh ngửa đầu, ánh mắt trêu chọc cô.

“Em không muốn anh đi, nhưng em cũng không muốn họ thấy anh.”

“Em không thể có cả hai được. Em muốn cái nào hơn?”

“Mason, đừng trêu em,” cô nài và nhìn anh âu yếm. Trông anh hạnh phúc như cậu bé có khẩu súng cao sumói.

“Em nghĩ vì sao anh đánh thức em sớm thế? Anh sẽ đi, nhưng anh sẽ quay lại đấy!” Anh tựa trán vào trán cô, mũi họ cạ vào nhau. “Ngay khi chuyển lửa gia súc này kết thúc và tiền nằm trong ngân hàng, chúng ta sẽ tìm một cha xứ. Lúc ấy anh sẽ bắt cóc em bất cứ khi nào anh muốn rồi mang em vào đây!” Anh nhấn mạnh lời nói bằng những nụ hôn nồng cháy. “Không nói gì về việc ai sở hữu trang trại MM nữa. Nó sẽ là nhà củachúng ta. Con cái chúng ta sẽ sinh ra ở đây. Anh sẽ dạy con trai trở thành cao bồi, còn em sẽ dạy con gái chơi đàn xpinet. Chúng ta

sẽ sống đến già ở đây, chết ở đây, được chôn trong nghĩa trang ngoài kia, và anh không muốn em tranh cãi gì nữa, tình yêu duy nhất của anh.”

Những nụ hôn say đắm, đầy thỏa mãn, và cô chưa hề nghĩ đến chuyện phản đối.

Victoria không thể kìm nén sự phấn chấn khi cô rửa ráy và mặc đồ. Chiếc khăn ướt lạnh làm giảm sự nhức nhối ở phần nữ tính của cô. Trong ánh sáng mờ ảo của bình minh, cô nhìn xuống cơ thể mình. Trông không có gì khác biệt, nhưng nó đã thay đổi mãi mãi. Nó đã biết những cú thúc mãnh liệt của người đàn ông; một người đàn ông đã yêu, môn trớn và sở hữu nó. Giờ đây cô hoàn toàn là đàn bà. Cô máy móc mặc quần áo. Cô chưa từng được chuẩn bị để tiếp nhận cảm xúc này. Tim cô đập thình thịch và sự nhộn nhạo trong bụng cô chưa tan biến, kể cả khi cô ép chặt tay vào đó.

Kiểm tra để chắc tóc đã gọn và áo xống cài cẩn thận, cô bước khỏi phòng, khẽ sờ nhận ra giọng Mason vang lên từ nhà bếp sáng đèn. Cô dừng ở ngưỡng cửa để nhìn anh. Mắt họ giao nhau và khóa chặt, Victoria nghĩ mình sắp ngừng thở.

“Chào em.” Mắt anh trêu chọc cô.

“Chào anh,” cô lăm bắm, rồi gật đầu với Pete và Clay.

Cô mở nắp bình cà phê đang sôi trên bếp lò và nhắc nó xuống để không sôi quá độ. Âm thanh của cái ấm đun nước khi cô đặt nó vừa vặn vào cái lỗ trên lò lửa có vẻ to một cách quái lạ trong căn phòng yên tĩnh. Tay cô run run, nhưng vẫn cố xoay xử đồ đầy nước vào trong ấm để nấu cháo ngô. Cô cảm thấy ánh mắt Mason và không ngăn nổi mình tìm chúng. Anh âu yếm, vui vẻ nở nụ cười chạm tới tận đáy lòng. Cô ghen thờ vì vui sướng. Anh là một phần của cô - là trái tim, là tâm hồn- và cô sẽ không bao giờ toại nguyện cho tới khi họ hòa làm một. Giây phút cảm xúc thăng hoa ấy, Victoria và Mason tưởng như chỉ có mình họ trong phòng. Mọi thứ khác dường như chỉ là không khí.

“Victoria, tôi sẽ không ở nhà với chị.” Giọng Pete phá vỡ cơn mê. “Tôi đã thắng trò sắp ngửa nên sẽ đi lừa gia súc với anh Mason. Anh Clay già phải ở lại làm chó giữ nhà.”

Sự e thẹn của cô bỗng biến mất và hạnh phúc ngân vang như tiếng chim hót trong tim. Cô hát bím tóc vàng qua vai, đôi mắt hổ phách lấp lánh.

“Đừng bận tâm, Clay. Cứ để họ theo chuyện đi mà ăn bụi đất, bánh quy cứng và đậu. Tôi sẽ làm bánh trái cây cho cậu.”

Victoria thấy sự dịu dàng trong mắt Mason. Cô mơ màng nghĩ làm sao cô có thể nghĩ anh lạnh lùng vô cảm khi ngắm nụ cười trải rộng nơi khóe mắt anh. Người đàn ông tươi cười, thoải mái này chẳng hề giống cái gã nghiêm nghị cô đã gặp ở nhà ga thành phố South Pass.

Mason ngắm cô với sự ngưỡng mộ. Cô sâu sắc và nhanh trí hơn phần lớn đàn ông anh biết, tuy nhiên còn nữ tính hơn bất kỳ ai anh từng gặp. Anh cảm thấy làn sóng tự hào. Cô là của anh, cuộc sống với cô sẽ chẳng bao giờ buồn tẻ.

Sau bữa sáng, Victoria quấn chặt chiếc khăn len dày quanh vai rồi bước nhanh về phía bãi quây gia súc. Sương muối trắng xóa dày đặc như tấm màn che phủ mặt đất. Mason không bảo cô ra ngoài, nhưng ánh mắt họ trao nhau khi anh rời bếp nói lên điều đó. Nellie giúp làm bữa sáng và bốn người họ vừa ăn vừa trêu đùa. Tiếng cười của họ sưởi ấm căn phòng. Dường như tảng đá nặng nề đã được nhắc khỏi tim Victoria. Lúc này Mason lấp đầy mọi góc ngách trong tim cô. Cô không thể, và cũng không muốn đẩy anh ra. Thế giới đột nhiên bừng sáng rạng rỡ, và cô được giải phóng khỏi những định kiến. Tiếng cười vỡ tan trong cô và một nụ cười vui sướng

nở trên miệng. Thậm chí cô đẩy cả ý nghĩ sẽ không được gặp Mason trong cả tuần hoặc mười ngày ra khỏi tâm trí. Không có chỗ trống cho bất kỳ điều gì ngoại trừ mong muốn được ở bên anh vài phút.

Ngựa của Mason đã được thắng yên, và anh đang cuộn chăn của mình thành một ống dày buộc sau yên ngựa. Già Hitch đang cho Pete vài lời khuyên về móng con ngựa của cậu, nhưng Victoria chẳng nghe ông nói gì. Mọi giác quan của cô chỉ tập trung vào người đàn ông mặc áo khoác lông cừu với cái mũ đen tả tơi trên mái đầu sẫm cô vừa ôm vào ngực vài giờ trước.

Họ không nói gì. Mason hoàn thành việc cuốn túi ngủ rồi kiên quyết đặt một tay dưới khuỷu tay cô, kéo cô vào giữa mấy dãy nhà, vào vòng tay anh.

“Phải rồi em lúc này khó chịu quá.” Giọng Mason khàn khàn, chòng ghẹo và dịu dàng, môi anh tìm kiếm tai cô. “Em thơm quá, chạm vào em còn tuyệt hơn!”

Tay cô siết chặt quanh người anh. “Anh cũng thế.”

Mason nuốt xuống khó nhọc trước cảm giác cơ thể ấm áp của cô tựa sát vào người và mùi hương của cô lấp đầy mũi anh bởi anh muốn cô quá nhiều và không muốn rời cô. Tay anh xoa dọc sống lưng cô và bờ hông tròn lẳn, kéo cô lại gần hơn nữa.

“Tuần này sẽ dài lê thê như một năm, nhưng biết rằng em sẽ ở đây đợi anh khiến mọi việc trở nên dễ dàng hơn,” anh thì thầm đầy khao khát, hôn cô nồng nàn, mê mải.

Cô đói khát đáp lại nụ hôn của anh, cảm thấy ham muốn quen thuộc dâng lên, và cô áp sát vào anh, ngực nhói lên như đêm qua khi anh mượn trăn chúng.

“Em yêu.” Anh nhắc đầu lên để nhìn vào mắt cô. “Đừng rời trang trại một mình vì bất cứ lý do gì. Anh sẽ bảo Sage và Jim Lyster quay lại. Anh biết họ có thể thu xếp mọi chuyện. Clay cũng ở đây. Anh sẽ quay về ngay khi có thể. Chắc chắn!”

Cô chăm chú nhìn Mason, môi nhúc nhối vì tình yêu dành cho anh. “Em sẽ chờ anh,” cô thì thầm, ánh mắt nhìn như muốn hút lấy gương mặt ấy.

“Hôn anh đi. Sẽ lâu đấy,” anh nói khó nhọc. Môi anh tách môi cô kiếm tìm sự hưởng ứng, và cô bám lấy anh, tan chảy vào cơ thể rắn chắc ấy. Nụ hôn tưởng như kéo dài mãi mãi, cả hai đều không thể rời môi.

“Mason!” cô vừa nói vừa cười. “Pete hoặc ông Hitch “

Anh hôn nhanh và mãnh liệt. “Em nghĩ Pete và Clay không biết gì sau sáng nay à? Anh không thể rời mắt khỏi em, và anh chẳng nghe được lời nào của hai đứa nó.”

“Đừng trêu em nữa!” Cô lướt ngón tay qua khuôn miệng cứng rắn. “Chúng không thể biết chúng ta đã làm gì phải không?”

“Hôn anh nữa đi không anh sẽ nói đấy!” anh vờ dọa.

“Nghiêm túc đi nào!”

“Được rồi, nhưng chỉ lúc này thôi đấy.” Anh cười, sau đó trở nên nghiêm trang. “Có việc anh cần phải nói với em. Clay khó chịu bởi Sage đang để ý Nellie. Một đêm con bé sang nhà bà Ruby và Sage bế nó băng qua sân về nhà. Clay nghĩ con bé đang say mê cậu ta. Con bé có nói gì với em không?”

“Nellie có hỏi em vài câu về anh ấy.” Đôi mắt hổ phách nheo lại khi cô cau mày. “Sao Clay lại khó chịu? Cậu ta nghĩ vì Sage phiêu bạt nên anh ấy không tốt à? Có nhiều người cứ phiêu du khắp nơi cho đến khi họ tìm được chỗ ổn định đấy thôi.”

“Hai đứa nghe người ta kháo nhau rằng cậu ta là sát thủ.” Khuôn mặt điềm tĩnh quan sát Victoria, tay anh vuốt tóc cô. “Sage là người cộc tính. Anh có mù mới không thấy điều đó. Nhưng anh thích ở cùng phe với cậu ta hơn là chống lại nhau. Cậu ta làm việc chăm chỉ kể từ khi ký hợp đồng. Anh chàng ấy cực kỳ giỏi trong việc lừa bỏ khỏi rừng. Chúng ta đã đúng khi để cậu ấy chịu trách nhiệm tập hợp gia súc cho chuyển đi.”

“Cha em quý Sage, ông đã bảo anh ấy rằng nơi này luôn có chỗ cho anh ấy bất kể lúc nào anh ấy muốn. Bác Ruby hiểu anh ấy rõ hơn bất kỳ ai. Bác bảo anh ấy bị một việc nào đó xảy ra lâu lắm rồi trong quá khứ ám ảnh. Nguyên văn lời bác ấy nói là, ‘Nó có quỷ sứ trên lưng.’”

“Anh không yên lòng lắm khi nghe thế,” Mason chậm rãi nhận xét.

“Sage sẽ không làm tổn hại Nellie! Có lần em thấy anh ấy dùng roi ngựa vọt gã thợ săn đang đánh một phụ nữ Anh-điêng.” Cái nhìn âu lo xâm chiếm khuôn mặt cô. “Sao anh không thể đánh giá anh ấy qua hành động chứ không phải những gì người ta kháo nhau? Trong số tất cả đàn ông đến đây, em tin tưởng anh ấy đến độ dám phó thác chính bản thân mình hoặc Nellie cho Sage hơn bất kỳ ai.”

“Kể cả anh sao?” Anh muốn chọc cô cười, và cô cười thật.

“Đúng, kể cả anh!” Cô làm điệu lờ lẽ của mình bằng một nụ hôn đặt lên cằm anh. “Sage chưa hề đụng vào tay em mà anh thì...” Cô giấu mặt vào vai anh.

“Mà anh thì đã chạm vào mọi nơi trên cơ thể em,” anh kết thúc giùm cô. “Và anh sẽ làm đi làm lại nhiều lần đấy.”

“Sáng nay anh tự tin quá đấy!”

“Ừ. Hôn anh nữa đi. Anh sắp phải đi rồi.” Anh nhìn xuống gương mặt cô, đôi mắt long lanh và nghiêm nghị.

“Chẳng lẽ họ không thắc mắc chúng ta đi đâu lâu vậy sao?”

“Không đâu. Anh đã bảo Pete là anh sẽ yêu em, hôn em, vuốt ve em ở đây... và đây...”

“Không phải chứ!”

Anh cười rồi vòng tay quanh người cô, họ quay lại cửa chuồng ngựa và thấy Pete đang ngồi trên ngựa, cười láu cá.

“Anh mất quá nhiều thời gian đấy, anh Mason. Em có thể hôn cô ấy trong nửa thời gian thôi.” Pete đá gót vào ngựa. Cậu hô “Yaaa-hooo!” Con ngựa thảo nguyên hào hứng xoay mình, chồm lên rồi lao nhanh.

Victoria đứng trên sân ngắm họ phóng đi. Mason quay đầu vẫy tay một lần. Cô vẫy lại rồi tiếp tục đứng nhìn theo cho tới khi anh khuất sau hàng cây. Cô khoan thai quay về nhà, tự hỏi mình sẽ làm gì để giết thời gian cho đến khi anh trở lại.

Ngôi nhà thật lạnh. Chẳng bao lâu nữa sẽ không thể ở lâu trong phòng ngủ trừ phi nằm trên

giường. Quấn chiếc khăn quanh vai, Victoria kéo phẳng tấm ga trải giường nhàu nát. Tìm cô đập thình thịch nhìn chỗ nhàu nhĩ giữa giường mà cô và Mason tạo ra. Victoria không muốn gì hơn là trườn vào đấy và nghĩ về những gì đã xảy ra. Nhưng cô đã hứa với Dora về những cuốn sách.

Liếc nhìn xung quanh để đảm bảo mọi thứ đều vào đó, cô mở tủ áo, kéo ra một chiếc rương nhỏ rồi lấy vài quyển sách vỡ lòng. Cô đã luôn nghĩ mình sẽ dạy các con bằng những cuốn sách ấy. Cô lấy ra phiến đá đóng khung gỗ được khắc bằng chữ cái. Cha đã làm khung cho chiếc bảng rất lâu trước khi cô đủ lớn để học.

Sau khi đóng tủ, cô đứng ôm mấy cuốn sách và tấm bảng vào lòng, nhìn chăm chăm vào chiếc giường mà cô cùng Mason đã nằm đêm trước. Chưa bao giờ cô có được cảm giác trọn vẹn và thỏa mãn tuyệt vời đến thế. Cô đặt tay lên bụng dưới. Hạt giống của anh đã ở đó rồi ư? Liệu họ có tạo thành đứa trẻ mang ngày nào đó cô sẽ dạy bằng những cuốn sách này? Đáng lẽ cô phải hồ thẹn, nhưng thay vì thế cô lại thích viễn cảnh ấy. Con họ sẽ có mái tóc sẫm cùng đôi mắt xanh sắc sảo của Mason hay màu hổ phách và mái tóc vàng hung của cô? Hay mỗi người một nét? Nụ cười thấp thoáng nơi khóe miệng. Nếu học có con trai, cô sẽ đề nghị Mason gọi nó là Marcus theo tên cha cô. Martha là cái tên hay cho bé gái, dù mẹ cô nghĩ nó thật tẻ nhạt.

Một tiếng động khiến cô nhìn ra cửa. Cô mím môi nhìn lên, phần nào chờ đợi sẽ thấy Mason đứng đấy. Nhưng đó là Dora.

“Chị tìm thấy sách chưa?”

“Rồi, chị vừa định vào bếp cho ấm. Ồ... ở đây lạnh quá. Em có khăn choàng không?” Răng Dora đánh lập cập vào nhau.

Con bé lắc đầu. “Em chỉ có áo khoác thôi.”

Victoria vói tay vào tủ áo lấy ra một cái khăn choàng bằng len màu xanh dương. “Cái này được gọi là ôm-tôi-chặt-vào, em có thể dùng nó đến khi chúng ta đan một cái mới cho em.” Có một sợi dây với hai túm tua rua dọc theo chiều dài chiếc khăn. Victoria kéo sợi dây để dồn chiếc khăn lại và buộc nó quanh vai Dora. Chiếc khăn dài tới hông con bé. Victoria cười. “Hơi dài một tí, nhưng em mặc tạm được. Chị sẽ kiếm ít len rồi chúng ta sẽ bắt đầu đan cho em một cái.”

“Chị sẽ làm cho em cái này sao?” Dora cầm một nắm tua rua mềm cọ vào má. Nụ cười ngoác đến mang tai chia mặt con bé thành nhiều phần.

“Em sẽ phải giúp. Một khi học được cách đan thì em có thể làm nhiều thứ.”

“Em đan cho anh Mason một cái khăn quàng cổ được không?”

“Chắc rồi. Chúng ta sẽ đan cho anh ấy một chiếc khăn màu đỏ cho lễ Giáng sinh.”

Buổi sáng trôi qua thật nhanh. Dora là cô học trò nhiệt tình, nhưng cũng chỉ ngồi yên được chừng đó. Đến chiều con bé đã sẵn sàng qua nhà bác Ruby. Cả Victoria lẫn Nellie đều sẵn lòng cho con bé đi. Suốt cả buổi sáng họ không có cơ hội nói chuyện riêng với nhau.

Nellie nhìn Dora chạy ra khỏi cửa rồi quay lại căn bếp ấm áp. “Em không biết con bé lấy đâu ra nhiều năng lượng thế,” Nellie cười. “Chị thật tốt khi chịu dạy nó, chị Victoria.” Hai gò má hơi ửng đỏ của Nellie làm đôi mắt xanh nổi bật hơn. Ban nãy cô thoáng thấy hai người cưỡi ngựa đi vào từ hướng Nam. Một người cưỡi con ngựa màu da hoẵng. Đấy hẳn là Sage!

Victoria đặt mấy cuốn sách cùng tấm bảng lên mặt lò sưởi cạnh đồng hồ. Khúc gỗ trong lò cháy

gần hết. Cô lấy vài khúc củi nhỏ từ hộp gỗ rồi cẩn thận chất chúng vào lớp than củi đang cháy. Khi Victoria quay người, Nellie đang đứng cạnh cô thích thú cười với vẻ thật sự hạnh phúc.

“Chị sẽ không kể với em lý do hôm nay mắt chị rưng rờ sao, chị Victoria?”

“Rõ thế à?”

“Với em thì rất rõ. Sáng nay lúc thấy anh Mason không thể rời mắt khỏi chị, em đã biết có chuyện xảy ra rồi. Ồ, em khó mà chờ được Dora rời nhà để có thể hỏi chị.”

“Còn mới mẻ quá, chị không biết liệu có thể kể cho em không.” Ánh mắt Victoria nháy múa, cô không thể ngăn nụ cười trên môi.

“Chị có yêu anh ấy không?” Nellie hỏi không kịp thở, rồi nói tiếp trước khi Victoria kịp trả lời. “Tất nhiên là có rồi! Em biết mà! Ôi em sung sướng quá, chị Victoria. Anh Mason yêu chị! Sáng nay anh ấy nhìn chịch như chị là điều tuyệt vời nhất trên đời vậy.” Nellie vòng hai tay quanh Victoria và ôm cô.

“Nellie, vì quá hạnh phúc nên chị sợ!” Victoria nhìn thẳng vào đôi mắt xanh sáng. Nếu có thể chọn một người làm em gái, Nellie sẽ là lựa chọn đầu tiên của cô.

“Chị không phải sợ gì đâu. Anh Mason sẽ chăm sóc cho chị như anh ấy lo lắng cho bọn em. Ồ chị Victoria, anh ấy là người đàn ông tuyệt vời, không phải vì anh ấy là anh em mà em nói thế. Anh ấy xứng đáng được một người tốt như chị yêu.”

Sau cả buổi chiều quan sát Nellie mấy lần đi tới cửa sổ bếp ngó về hướng nhà tập thể, Victoria đề cập đến Sage.

“Mason nói đã bảo Sage và Jim Lyster ở lại trông nom trang trại khi anh đi vắng.”

“Em có thấy họ phi ngựa về lúc này,” Nellie lẩm bẩm và quay mặt đi, nhưng Victoria thấy má cô ửng hồng.

“Chúng ta có nên bảo Sage qua đây ăn tối không?”

Nellie quay ngoắt lại. “Ở đây sao?”

Victoria cười. “Anh ấy phải ăn ở đâu đó chứ. Thế thì bớt được một miệng ăn cho bác Ruby.”

Nellie hồi hộp trong một giây, nhưng cảm giác đó nhạt dần khi lý lẽ lên tiếng. Mặt cô thoáng do dự. Sau đó cô lắc đầu.

“Anh Clay không thích anh ấy. Anh trai em có thể gây rắc rối.”

“Trong nhà chị thì cậu ấy không thể.” Victoria quả quyết. “Clay không có quyền thô lỗ với khách trong nhà chị.”

“Nhưng mà, chị Victoria...”

“Em thích anh ấy qua đây phải không?”

“Vâng, nhưng em sợ!”

Victoria lại cười. “Em cũng sợ à! Xem nào, chúng ta sẽ phân việc ra. Chị sẽ ra mời Sage trong

khi em rán bánh với táo khô nhé. Chị sẽ nhờ Clay đốt lò sưởi trong phòng khách, sau bữa ăn chúng ta sẽ đến đó, chị chơi đàn và chúng ta hát. Nghe thế nào?”

“Ôi chị Victoria! Em thích chị là chị gái em quá!” Nellie siết chặt tay quanh eo Victoria rồi ngã người lại. “Nhưng em mặc gì bây giờ? Mà em còn chưa gội đầu nữa!”

“Em sẽ mặc chiếc váy xanh xinh xắn của em, và chúng ta sẽ gội đầu em thật sạch để nó lấp lánh như sao.”

Victoria tìm thấy ông Hitch trong phòng chứa yên cương. “Bác có thấy anh Sage đâu không?”

Ông già treo bộ yên cương lên móc trước khi trả lời.

“Nó với một trong hai thằng sinh đôi đang đi kiếm ít gỗ để bổ làm củi. Thằng Jim đang mài rìu.”

Victoria đi vòng qua nhà tập thể tới chỗ chứa củi. Các thanh củi được chất giữa các giá cao đến cổ. Trên mặt đất rải rác những khúc gỗ đã được cưa chờ lúc nào đóng băng sẽ bửa. Bổ củi đóng băng dễ hơn, nên khichuyển lửa gia súc kết thúc, nhân công sẽ rảnh rỗi nên có thể bổ thêm củi.

Clay đứng trước cặp la trong khi Sage tháo sợi dây xích nặng nề chẳng ngang thân cây to đã kéo xuống từ trên đồi. Khi hai con la được giải phóng, Clay dẫn chúng đi. Sage trông thấy Victoria và đưa tay lên vành mũ chào. Clay đi ngang qua cô mà không nói gì.

“Chào cô.”

“Chào anh Sage,” Victoria nhú mào trước vẻ xa cách của Clay. “Clay làm khó dễ à?”

“Không. Cậu ta cũng bình thường thôi.”

“Nellie và em muốn mời anh qua ăn bữa tối.”

Sage chẳng có vẻ ngạc nhiên khi nghe lời mời, nhưng lại bất động. Chỉ có đôi mắt di chuyển, liếc về phía Clay, rồi quay lại Victoria.

“Cảm ơn cô. Nhưng tôi không muốn gây rắc rối cho Nellie. Tôi đã định nói chuyện với Mason về việc qua lại với cô ấy, nhưng chưa có cơ hội.”

“Sẽ chẳng có vấn đề gì đâu, Sage. Clay không hiểu anh như bọn em, và cậu ấy lo lắng là tất nhiên. Anh biết tin đồn lan nhanh như thế nào rồi đấy. Một số người nghĩ rằng tất cả những ai tới đây đều là tội phạm cả. Họ sẽ phải sống ở đây một thời gian mới biết điều đó là sai. Hơn nữa, Nellie sẽ thất vọng nếu anh không tới.”

Sage lấy đồ cuốn thuốc lá trong túi và cuốn một điếu mà không hề nhìn. Anh quẹt diêm rồi lấy tay khumngọn lửa. Đôi mắt anh ấm áp và khỏe môi cong lên nụ cười lúc anh nhìn lại Victoria.

“Chắc chắn tôi không muốn làm Nellie thất vọng rồi.” anh nói khẽ.

Cô mỉm cười. “Em sẽ báo bác Ruby không chờ cơm anh.” Cô xoay người, nhưng rồi quay lại. “Anh có nghe tin gì về Kelso không?”

“Có tin hẩn đi về Đại Tây Dương. Tôi đoán hẩn lang thang về phương Bắc.”

“Em vẫn không tin anh ta nấp trong nhà rồi tấn công Nellie. Hẩn anh ta hơi điên.”

“Ừ.”

“Anh sẽ không đi lòng anh ta chứ? Bỏ đi, anh Sage. Nellie ổn và bác Stonewall sẽ không sao.” Victoria cảm thấy anh căng thẳng, cô mong mình đã không nhắc tới Kelso. Cô hoảng hốt với ý nghĩ anh căng như lò xo bị nén. “Anh Sage! Kelso sẽ không quay về đây đâu, và nếu anh đi tìm hắn thì anh sẽ phá hỏng cơ hội của mình với Nellie đấy.”

Sage hít sâu, mũi thở ra khói và nhìn cô kiên quyết. “Tôi muốn có Nellie. Nếu các anh cô ấy không chấp nhận thì tôi cũng chẳng bận tâm. Tôi muốn họ đồng ý, như vậy Nellie sẽ vui vẻ hơn, nhưng tôi sẽ không hạ mình để làm vừa lòng họ.”

“Vâng,” Victoria nói. “Em biết anh sẽ không làm thế.”

“Tôi không định đi tìm Kelso, thưa cô. Nhưng sẽ không đảm bảo nếu hắn tự dẫn xác vào đường tôi.”

“Em chỉ yêu cầu anh chừng đó,” cô thành thật. “Cha em sẽ rất mừng nếu biết anh làm việc cho trang trại MM, anh Sage. Có lần ông bảo em rằng nếu tìm được người phù hợp thì anh sẽ là người đàn ông rất có trách nhiệm. Anh nghĩ xem mình đã tìm thấy chưa?” Cô nháy mắt với anh.

Anh ném mẩu thuốc xuống rồi dùng đế dày giẫm lên. Khi anh ngược lên, vẻ nghiêm trang thường thấy trên khuôn mặt đã chuyển thành nụ cười. Victoria nghĩ anh khá đẹp trai đấy. Chẳng trách gì Nellie phải lòng anh.

“Có lẽ tôi đã tìm được.” Anh vẫn còn cười khi cô rời đi.

Victoria ngẫm nghĩ lời Sage nói trên đường sang nhà bác Ruby. Không gì lý giải nổi tại sao người ta yêu nhau. Cô nghĩ đàn ông như Sage sẽ thích mẫu phụ nữ như bác Ruby hơn Nellie. Nellie nhỏ nhắn, dịu dàng và bên bên là người cuối cùng trên danh sách phụ nữ Sage có thể yêu của cô. Nhưng rõ ràng anh đã yêu cô ấy.

Mãi tới giờ ăn tối Clay mới vào nhà, và cậu ta đi thẳng về căn phòng đang ở cùng Pete và Doonie. Victoria quyết tâm không để cậu ta phá hoại buổi tối nay của Nellie, vì vậy cô đi tới chân cầu thang và gọi cậu. Clay mở cửa, chằm chằm nhìn xuống, cả người đầy giận dữ.

“Cậu sẽ xuống đây nói chuyện với tôi chứ?” cô kiên quyết và dẫn đường vào phòng khách. Khi họ đã ở trong phòng, cô đóng cửa và quay lại đối mặt Clay. “Tôi đã mời anh Sage tới ăn tối và tôi...”

“Hắn bảo tôi rồi,” Clay hỗn xược ngắt lời.

“Và tôi muốn cậu cư xử lễ độ,” Victoria bình thản tiếp lời, dù cô muốn tát cậu ta. “Chiều nay khi tới bãi chặt củi, tôi thấy rằng cậu muốn sinh sự. Cậu thật bất lịch sự và trẻ con. Tối nay tôi sẽ không cho phép cậu làm tất cả mọi người khó chịu. Nellie đang chờ Sage đến ăn tối. Vì cô ấy, đừng phá hỏng mọi việc, Clay.”

“Vậy ra đó là trò của cô! Cô tổng khứ Nellie với thằng lang bạt ấy, đẩy tôi với Pete đi, rồi cô sẽ có mọi thứ như cách cô muốn.”

Khuôn mặt Victoria tái nhợt trước sự công kích của cậu.

“Điều đó không đúng! Và tôi muốn nhắc cậu rằng cậu là khách trong nhà tôi, hãy giữ mồm giữ miệng!”

“Không là khách hơn cô đâu, cô ạ. Tôi hiểu anh Mason nghĩ gì trước mưu mô dụ dỗ anh ấy nhằm thay đổi tình cảnh của cô. Ở đây hiếm đàn bà, còn cách nào tốt hơn để anh ấy đạt được điều mình muốn chứ - có trang trại mà chẳng thêm chút rắc rối nào, không những cô giữ bọn tội phạm tránh xa, mà còn có đàn bà trên giường nữa!”

Victoria sững sờ bởi sự độc ác trong giọng cậu. Con buồn nôn dâng lên cổ họng và cô cố nuốt xuống. Im lặng kéo dài. Cô có cảm giác như thể bị rút kiệt đến hơi thở cuối cùng nhưng nhất quyết không cho cậu ta biết cô đang đau đớn.

“Pete cũng nghĩ như cậu ư?”

“Không đâu, thưa cô. Cô đã lo cả việc đó nữa.”

“Tôi rất tiếc vì cậu cảm thấy như vậy. Trước tiên, bất kể tôi và Mason đã... thỏa thuận thế nào thì cũng không phải việc của cậu. Thứ nữa là cậu không có quyền làm Nellie đau khổ. Nếu Mason phản đối việc Sage qua lại với em gái mình thì đã nói với tôi rồi. Chúng tôi sẽ dùng phòng khách sau bữa tối và tôi muốn cậu đốt lửa lò sưởi để làm ấm căn phòng.” Cô mở cửa và dùng một miếng sắt để chặn cửa. “Đây là nếu cậu cùng ăn với chúng tôi.” Cô không vui vẻ gì về cú bản cuối, nhưng cô sẽ không ngồi đó nhìn Nellie bị tổn thương.

“Tôi định tham gia, thưa cô. Anh Mason muốn tôi ở lại để mắt mọi chuyện, và tôi sẽ không bỏ mặc em gái mình cho một gã lang bạt vô tích sự tán tỉnh.”

“Tôi muốn nhắc cậu nhớ rằng cái gã lang bạt vô tích sự ấy còn đàn ông hơn cậu nhiều đấy.” Với đầu ngẩng cao và con tim tan vỡ, Victoria kiêu hãnh bước ra hành lang vào bếp.

Buổi tối không phải là thảm họa như cô đã sợ. Nellie lộng lẫy trong chiếc váy xanh dương. Cô gái đã chải tóc cho tới khi nó sáng bóng và buộc ra sau bằng dây ruy băng xanh. Dora nói liên thanh, quá hớn hởi vì có bạn. Con bé thích Sage ngay lập tức. Nếu anh có nhận ra sự yên lặng của Clay thì cũng không thể hiện ra ngoài. Thi thoảng anh lái câu chuyện về phía Clay và chỉ nhận được những câu trả lời nhát gừng. Victoria hy vọng Clay sẽ rời đi sau bữa tối, nhưng cậu ta ngồi trong bếp với Sage trong khi cô cùng Nellie rửa bát đĩa. Dora cứu nguy khi chỉ cho Sage xem những cuốn sách mà con bé lấy xuống từ mặt lò sưởi.

Với vẻ ngoài điềm tĩnh, Victoria xoay sở qua được buổi tối. Cô chơi đàn. Dora hát bài duy nhất nó biết. Sage và Nellie vỗ tay hoan hô, Dora rất hài lòng. Clay quan sát với vẻ mặt sững sờ, khiến Victoria thêm quyết tâm sắp xếp cho Nellie vài phút ở riêng với Sage trước khi anh quay về nhà tập thể.

Cô đứng dậy từ chỗ cây đàn và đóng nắp bàn phím. “Dora, sáng mai chúng ta lại có bài học. Đến giờ em đi ngủ rồi. Clay, cậu ủ lửa trong bếp và xách một xô nước để sáng mai dùng được không?”

Trong một khoảnh khắc, cô nghĩ Clay sẽ từ chối, nhưng cậu ta chậm chậm đứng lên, liếc cô, rồi Nellie, và rời phòng.

Dora đan tay vào tay Victoria. “Anh Sage, em mừng vì anh đến tìm hiểu chị Nellie. Anh sẽ đến nữa chứ? Em sẽ học bài hát mới. Em sẽ hát cho anh nghe.”

“Anh cũng thích thế, Dora.”

Victoria chỉ thoáng thấy gò má ửng đỏ của Nellie và nét mặt thích thú của Sage trước khi cô kéo Dora ra hành lang.

Trong khi kéo chăn đắp cho Dora, cô nghe tiếng Clay đi vào bằng cửa sau xuống bếp với xô nước. Cô vội vàng ra hành lang để chặn trước khi cậu ta xông vào phòng khách.

“Clay...”

Nghe thấy giọng Victoria, người cậu ta căng ra, cậu ta chậm rãi quay gót đối mặt cô. Clay không nói gì, chỉ nhìn cô bằng đôi mắt lạnh lùng.

“Vâng thưa cô.” Lời lẽ xác xược, đầy mỉa mai.

“Tôi định cảm ơn cậu vì đã không phá hỏng buổi tối của Nellie, nhưng tôi thấy cậu vẫn đang khó chịu.”

“Không phải khó chịu, thưa cô, mà là cảnh giác. Anh Mason có thể rót vào tai cô những lời đường mật. Có Chúa mới biết anh ấy đã có bao nhiêu kinh nghiệm với đàn bà, nhưng tôi sẽ đảm bảo không để một gã lang thang không xu dính túi dụ dỗ em gái mình.” Clay nhìn thẳng vào cô. “Mọi việc hóa ra đúng như anh Mason nói. Anh ấy đã khiến cô thêm khát đàn ông như con ngựa cái động đực.”

“Chúc ngủ ngon, Clay.” Victoria nói bằng giọng điềm tĩnh. Cô đáp trả cái nhìn chăm chăm đầy thách thức của cậu ta. Clay là người quay đi trước. Victoria đứng trong hành lang cho tới khi cậu ta hậm hực bước lên cầu thang về phòng.

Trong phòng mình, cô nhanh chóng cởi đồ rồi vào giường. Ở đây cô có thể khóc. Không ai thấy cả. Cô lấy hai tay ôm mặt và để nước mắt chảy xuống thành dòng. Chúng ào như thác lũ qua má, nhỏ xuống tay. Cô khóc vì những giấc mơ đã mất và nỗi đau của ảo tưởng tan vỡ.

Hạnh phúc của cô chỉ kéo dài một ngày ngắn ngủi.

Chương 15

Mấy tuần vừa qua đối với Robert McKenna dài lê thê và quá khó chịu. Không có Juney thì gã đã phát điên rồi. Căn phòng rộng rãi ở góc tầng hai là phòng đẹp nhất ở khách sạn Overland. Gã đi hết chiều dài phòng khách rộng, rồi sải bước lại cửa sổ trông ra phố. Tay gã hết siết chặt lại xòe ra sau lưng. Gã làm bầm chửi rủa. Gã lấy ra một điều xì gà rẻ tiền dài màu đen từ túi áo rồi cắn dứt đầu. Một tay gã đánh diêm vào bậu cửa sổ và châm lửa.

Chuyến tàu đã đến. Gã phải chờ nửa giờ mới biết người của gã đã tới chưa. Chờ đợi là phần khó khăn nhất. Dường như cả cuộc đời gã lúc nào cũng chờ đợi. Gã đã chờ đợi mình trưởng thành để quay về Anh, chờ đợi ông bà ngoại chết, chờ đợi món thừa kế từ Mỹ. Rồi lá thư của cha gã tuyên bố rằng ông ta đã để lại mọi thứ cho Victoria. Sau đấy là một lá thư khác thông báo cha gã đã chết. Vào thời điểm đó gã rất cần tiền và đã túm ngay cơ hội bán trang trại MM cho thằng cha người Mỹ gã gặp ở London. Việc làm giả giấy tờ và văn tự thể chấp chỉ là trò trẻ con, cũng như kiếm một người bạn đóng vai luật sư. Gã lấy tiền của Mason Mahaffey để trả nợ cờ bạc. Nhưng chừng đó vẫn chưa đủ. Nếu chết, gã sẽ thừa kế trang trại và rồi có thể bán lần nữa.

Tuy nhiên, loại bỏ Mason Mahaffey là một vấn đề. Mahaffey biến mất thì chẳng có cách nào kết nối gã với vụ giả mạo này.

Robert kéo mạnh cửa sang một bên để nhìn xuống phố. Quả là may mắn mới gặp được kẻ làm công bất mãn của trang trại MM, dù gã phải mất thêm ít tiền trocho thằng cục mịch đó trong khi chờ bạn của Kelso, Ike, đến thành phố. Đó là việc của ngày hôm qua, và giờ Ike đang trên đường đến trang trại với lá thư trong túi, thứ sẽ nhử Victoria vào thành phố.

Gã hy vọng kẻ đến từ Denver sẽ không từ chối giải quyết nhanh cái chết cho con em cùng cha khác mẹ đáng ghét của gã. Bọn giết thuê đôi khi là lũ mê tín. Một số không bao giờ giết đàn bà; số khác làm trong nháy mắt. Kẻ đến từ Denver này có tiếng là lạnh lùng và tàn nhẫn, một sát thủ chưa từng thất bại.

Robert sải bước quanh phòng, động nắm tay phải vào lòng bàn tay trái hết lần này đến lần khác.

“Tao đã nghĩ rằng Cash cũng là một thằng rất được,” gã nói với hình ảnh trong tấm gương dùng để cạo râu.

“‘Rắc rối của ngài đã xong’, hắc đã leo lẻo. ‘Bọn tôi sẽ hạ cả hai đứa.’ Thằng chó khốn nạn, nếu hắc xong việc thì giờ này tao đã biến khỏi đất nước tiêu điều này rồi.”

Có tiếng gõ nhẹ trên cửa. Robert vuốt tóc ra sau bằng hai tay.

“Ai đó?”

“Tôi đang tìm ông Granville.”

Robert mở cửa. Gã đàn ông vai thông đứng đó cổ nước da tái, hai má hóp cùng bộ râu rậm uốn cong lên cuối hai đầu. Áo quần hắc bụi bặm, giày mòn đến gót. Một góc miệng ngậm tẩu, môi dính đầy nước miếng màu nâu do nhai thuốc lá.

“Anh muốn gì?”

“Có vẻ ông anh mới là người muốn gì đó.” Giọng hắn mang vẻ chán ngán, thiếu kiên nhẫn.

Mắt Robert ánh lên vẻ thấu hiểu. Gã gật đầu và bước sang một bên để tên kia có thể vào phòng. Hắn nhỏ người, thậm chí còn nhỏ hơn Robert, chân vòng kiềng. Hắn đẩy mũ ra phía sau. Tóc hắn muối tiêu và hói ngay giữa đầu. Robert không biết mình chờ đợi gì, nhưng chắc chắn không phải là một gã có vóc dáng như thế này. Robert rót một ly rượu mạnh từ chiếc chai đặt trên bàn và đẩy chai về phía kẻ kia.

Hắn lắc đầu. “Không uống rượu.”

“Anh là John Crosser?” Robert không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Đôi khi.”

“Trông anh không như tôi chờ đợi, ông anh.” Gã uống hết và rót đầy ly khác.

“Nếu anh nghi ngờ tôi không làm được việc thì trả tiền tàu xe, tôi sẽ biến liền.” Có gì đó trong cách hắn nói làm Robert lạnh sống lưng. Bất chấp diện mạo đó, hắn là một kẻ gian xảo, cứng rắn và nguy hiểm.

“Tôi phải biết chắc anh là người đó. Cash đã kể với tôi về anh. Hắn nói có thể tin cậy anh.”

“Sao Cash không làm?”

“Tôi không biết. Tôi đã trả cho hắn nửa số tiền khi thuê. Hắn phải quay lại lấy nốt khi xong việc. Nhưng hắn không quay lại.”

“Dễ hiểu,” Grosser lạnh tanh! “Cash không thể làm xong việc đó.”

“Hắn để lại cho tôi một đồng lộn xộn,” Robert càu nhàu.

“Ngửa bài ra đi, thưa ngài. Tôi chẳng rối rãi cả ngày ở đây đâu.”

“Tên người đàn ông là Mason Mahaffey, hắn sẽ ở trạm mua bán gia súc cách đây hai mươi dặm về phía Nam.”

“Bao nhiêu?”

“Một trăm đô.”

“Hai trăm.”

Robert nhìn hắn chăm chăm, môi mím chặt. Im lặng kéo căng giữa bốn bức tường, và rồi tấm ván kêu cọt kẹt khi Robert chuyển trọng lượng từ chân này sang chân kia. Cuối cùng gã gật đầu.

“Còn một phụ nữ nữa. Có vấn đề gì với anh không?”

“Phụ nữ là năm trăm, trả trước toàn bộ.”

Robert gật đầu, nhẹ nhõm. “Nhiều khả năng cô ta sẽ đến thành phố vào ngày mai hoặc ngày kia. Tôi sẽ chỉ cô ta cho anh. Làm sao cho giống tai nạn ấy nhé, ông anh. Người ta có thể khó chịu với một việc như thế.”

“Đừng có bảo tôi thế nào, khi nào, ở đâu làm việc của mình, thưa ngài. Việc của anh kết thúc khi

đưa tên và tiền.”

“Tên cô ta là Victoria McKenna.”

“Tôi đã nghe về cô ta.”

“Có ảnh hưởng gì không?”

“Việc là việc.”

Robert mở va li lấy một chiếc túi. “Đây là một nửa cho Mahaffey. Tôi sẽ chờ trong quán rượu với phần còn lại.

“Trả hết.” Crosser lấy cây tăm ra khỏi miệng và nhổ về phía ống nhổ nhưng trượt.

Robert lưỡng lự, rồi đưa nốt số tiền còn lại. “Anh sẽ quay lại báo nếu xong việc chứ?”

“Anh sẽ nghe về chuyện đó.”

Khi hắn bỏ đi, Robert dùng khăn tay lau trán. Phòng không ấm nhưng gã đang đổ mồ hôi. Mahaffey chết sớm ngày nào thì phiền phức của gã sẽ bớt một nửa ngày đó.

“Anh không nghĩ là anh nên kể cho em nghe anh định làm gì sao?”

Robert xoay ngoắt người lại, mặt gã nhăn nhó và hoảng hốt. Cánh cửa thông với phòng khách đang mở, một cô gái tóc vàng mảnh dẻ xuất hiện. Phần thân trên của cô ta để trần, tóc rối tung quanh mặt. Cô ta vươn vai như một chú mèo lười, phô ra bộ ngực rắn chắc.

Robert hít một hơi run rẩy. Chúa ơi, cô ta đẹp quá! Gã chẳng bao giờ mơ sẽ tìm được tạo vật đẹp dễ, đầy nhục cảm như thế tại vùng đất hoang tàn này. Vậy mà gã đã tìm thấy.

Cô ta bước vào phòng. Miệng bĩu ghê tởm bãi nước trên sàn gần ống nhổ. Cô ta bước tránh xa khỏi đó và tới đứng cạnh Robert. Tay cô ta vuốt ve lưng Robert, rồi lấy cái ly từ tay gã và uống hết phần còn lại.

“Anh biết em phải nghỉ ngơi, Robert. Anh là người tình tham lam lắm,” cô ta nhẹ nhàng.

Robert mỉm cười. Chẳng có gì quan trọng ngoại trừ sự tán đồng của June. Việc đã như vậy kể từ đêm đầu tiên cô ta tới bên hắn trong quán rượu và giới thiệu mình là LaJune Buchanan. Sức hút không thể cưỡng lại đã đưa họ đến với nhau từ đêm hôm ấy cho đến nay. Robert đã kể cho June về London, cuộc sống của gã ở đó, và cô nàng say sưa lắng nghe.

“Anh đang cố kiếm đủ tiền để chúng ta rời đây đến Anh Quốc, June.”

“Em biết anh đang gặp rắc rối, Robert,” June nói và vòng tay quanh eo Robert. “Nhưng giờ anh không cô đơn nữa. Anh có em, và em sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để đưa chúng ta rời khỏi đây và bắt đầu sống theo cách chúng ta thích.”

“June! Anh rất mừng khi nghe em nói vậy. Thật khủng khiếp khi cứ phải giữ kín trong đầu mọi thứ. Đó là câu chuyện dài, anh sẽ phải kể từ đầu.”

“Chúng mình có nhiều thời gian mà.” June vòng hai tay sau cổ gã và đuổi người khêu gợi. “Quay về giường đi, Robert, và kể em nghe. Em sẽ giúp được anh đấy, rồi anh sẽ thấy.”

Sau vụ xung đột với Clay là những ngày dài đằng đẳng nhất và khốn khổ nhất Victoria từng trải qua. Suốt những đêm dài cô nhớ lại từng lời cô và Mason đã nói với nhau. Hết lần này đến lần khác cô tự hỏi làm sao cô lại cho phép mình tin là hắn yêu cô. Làm sao cô lại để mình bị sỉ nhục đến thế này? Cô quần quật cả ngày, cố làm mình mệt rũ để đêm có thể ngủ. Cô dọn tro bếp, cọ rửa, lau chùi, giặt giũ, là ủi. Buổi sáng đã dài, nhưng buổi chiều còn dài hơn, và đến tối cô quá căng thẳng đến mức muốn ngã vật ra. Chỉ có sức mạnh ý chí và quyết tâm mới buộc cô thi thoảng mỉm cười, nói năng dễ chịu khi cần trả lời, và nuốt từng mẫu thức ăn trong đĩa của mình. Chưa bao giờ cô thể hiện ra ngoài nỗi khiếp hãi đã dâng lên đến cổ mỗi lần nghĩ tới việc Mason về trang trại. Và không phút giây nào cô để Clay thấy rằng câu ta đã xé toạc thế giới của cô. Nellie chìm đắm trong tình yêu với Sage đến nỗi chẳng chú ý đến những quầng thâm xuất hiện dưới mắt Victoria, dấu tích của những đêm không ngủ và những ngày làm việc kiệt sức.

Càng ngày Victoria càng thấy rõ mọi việc, khi cô nhớ rằng Mason không hề nói yêu cô, rằng kế hoạch của hắn là lấy cô để đảm bảo quyền sở hữu trang trại. Kết quả vụ kiện của cô sẽ vô hiệu nếu họ lấy nhau. Victoria tuyệt vọng cố không để con tim lẫn át lý trí và cân nhắc các lựa chọn của mình. Cô có thể ở lại, biết rằng mình chỉ là một chương ngại vật Mason cần vượt qua để có thứ hắn muốn. Hoặc cô có thể đi tìm nơi xây dựng cuộc đời mình như cha cô đã làm. Không khó để quyết định bởi nó đã quanh quẩn trong tâm trí cô kể từ hôm Sage tới ăn tối.

Thời tiết đã chuyển sang rét buốt. Có gì đó cực kỳ điên rồ về những cơn gió lạnh của Wyoming, sự nhần tâm và sùng sốt về độ tàn bạo của nó. Nó quất vào Victoria khi cô băng qua sân, tấp vào người cô bằng những luồng gió mạnh. Bất cứ lúc nào cô ghéch đầu lên, gió sẽ tấp mặt cô, ép không khí khỏi phổi. Cô chạy mấy bước cuối cùng tới cửa nhà bác Ruby.

“Ôi trời! Gió kinh không chứ? Bác vừa bảo ông Stonewall là chả có gì ngoài một hàng rào kẽm gai giữa chúng ta và Bắc Cực, và nó sắp đổ rồi. Vào đây đi, Victory, để bác đóng cửa. Bác đảm bảo ông Stonewall sẽ rất mừng khi gặp cháu đấy. Bác nghĩ ông ấy chán bác bầu bạn rồi. Ông ấy cứ muốn qua nhà tập thể chơi bài cơ, vì gió máy thế này thì chúng nó chả làm được gì cả, nhưng bác bảo ông ấy không được đi, và đừng cố cãi. Còn lâu bác mới để chồng bác bị viêm phổi.”

“Hừ! Đàn ông mà không được quyết định trong nhà của chính mình chứ!” Nghỉ ngơi và sự chăm sóc của bà Ruby đã tạo ra điều kỳ diệu cho ông Stonewall. Ông sút cân nhưng đã khỏe, thậm chí giọng cũng to hơn. “Bà ấy cứ nặng xi và đi lại cả ngày đấy, Victory. Không để bác nhắc một ngón tay! Bác đang trở nên yếu nhót rồi!”

“Anh không có sức nhắc một ngón tay, anh yêu. Nhớ bao nhiêu lần anh chăm sóc em không? Thế đấy, giờ em chăm sóc anh dù anh có thích hay không!” Bà Ruby hôn lên đỉnh đầu ông. “Giờ thì im nào và thưởng thức chuyến viếng thăm của Victory. Em sẽ pha cho anh cốc cà phê ngon. Nếu anh ngoan thì em sẽ cho ít ụyt-ky vào đấy.”

“Bác nghĩ tầm này thì đàn gia súc đã đến điểm bán rồi,” ông Stonewall nói khi Victoria ngồi xuống và hơ tay trên lửa. “Chuyến này lớn đấy. Có khi là chuyến lớn nhất của mình. Tài chính trại MM sẽ dư dả trong mấy năm tới.”

“Vâng, cháu cho là vậy.” Chẳng có chút nhiệt tình nào trong giọng cô. “Cháu qua để báo hai bác một việc, chắc cháu nói thẳng luôn. Cháu sẽ chuyển vào thành phố.”

Căn phòng lại lạnh như băng, như thể gió đã đẩy cửa mở. Luồng không khí giá buốt tưởng như quét đầy phòng. Bà Ruby đi tới cạnh ông Stonewall rồi đặt tay lên vai ông.

“Bác tưởng cháu gần như đã chấp nhận Mason rồi,” ông Stonewall từ tốn nói.

“Chấp nhận ư? Trang trại hoặc là của anh ta hoặc là của cháu, bác Stonewall. Và có vẻ nó sẽ thuộc về anh ta. Ngài Schoeller nói cháu có rất ít cơ hội. Lần đến thành phố vừa rồi cháu đã đến một cửa hàng ăn mới mở, cháu chắc chị chủ sẽ thuê cháu. Chị ấy nói trên gác ở được. Cháu muốn hai bác là những người đầu tiên biết rằng cháu sẽ đi. Nellie sẽ trông nom đồ đạc cho cháu. Khi mùa xuân đến và mọi việc đã ổn định thì cháu sẽ cử người đến lấy.” Cô cảm thấy mình như đang mơ khi ngồi đó, bình tĩnh nói về việc rời bỏ nơi mình đã sinh ra, nơi mình định sống hết cuộc đời.

“Mason không muốn cháu đi đâu, Victory.” Trông bà Ruby như sắp khóc.

“Mason không có quyền bảo cháu làm gì, bác Ruby. Hai bác sẽ có chỗ ở đây. Anh ta cần bác Stonewall.” Victoria cố nén nổi cay đắng khi cất lời.

“Bọn ta sẽ không ở lại mà không có cháu, Victory,” giọng ông Stonewall khàn khàn.

“Tất nhiên là bác sẽ ở lại!”

“Nhưng cháu không chắc di chúc của cha cháu vô hiệu. Đừng nhảy vào hòng súng trừ phi chắc chắn.” Tay bà Ruby siết chặt vai ông Stonewall.

“Cháu không ôm cây đơm thỏ đâu, bác Ruby. Ngài Schoeller đã nói giấy tờ của Mason có vẻ hợp lệ, rồi còn việc thế chấp nữa. Bác cháu mình đều biết cha cháu đã trả hết, nhưng nếu không có chứng nhận đã trả hết nợ thì với chỗ giấy tờ Mason đang cầm trong tay, anh ta vẫn có quyền ở đây bất kể di chúc của cha cháu hợp pháp hay không.”

“Mason sẽ không đứng im nhìn cháu chuyển vào thành phố đâu. Cậu ấy đã bảo các bác là cháu sẽ ở đây. Bác đã nghĩ vậy nghĩa là có thể hai đứa sẽ lấy nhau.”

Victoria đứng dậy. “Bác nghĩ sai rồi, bác Ruby. Cháu rất tự trọng và không thể kết hôn chỉ để giữ mái nhà trên đầu.”

“Này, đấy có phải là mái nhà vớ vẩn nào đâu, Victory. Đấy là nhà cháu. Cháu không thích cậu ấy à? Bác với bác Stonewall khá thích cậu ấy. Trước giờ cậu ấy luôn tốt và lễ phép với bọn ta.”

Nổi đầu cửa sâu vào lòng Victoria.

“Hẳn nhiên rồi! Anh ta cần các bác mà. Các bác là bảo hiểm của anh ta. Anh ta sẽ không tồn tại được trong thung lũng này đến một tuần nếu không nhờ bác cháu mình.” Mắt cô hừng hực lửa giận.

“Ngồi xuống đi cháu,” ông Stonewall điềm tĩnh. “Chúng ta không nên vội vàng và làm việc gì hấp tấp. Mason nghĩ mấy thằng bắn cháu được một kẻ nào đó cử đi - rất có khả năng là những kẻ cướp đất.”

“Không cần phải bắn cháu một khi họ tìm ra rằng đây không còn là đất của cháu nữa,” Victoria chua chát nói khi cô ngồi xuống. “Cháu vẫn không tin. Chúng ta đã ở đây rất lâu, sao tự nhiên lại xảy ra đúng lúc này? Cháu chỉ nghĩ chúng định cướp tiền thôi.”

“Khi Mason về tất cả chúng ta sẽ bàn bạc kỹ.”

Victoria lại đứng lên. “Bác và Mason có thể bàn bạc, nhưng cháu sẽ không ở đây.”

“Ý cháu là sao? Cháu không định đi ngay bây giờ đấy chứ?”

“Đó chính là việc cháu sẽ làm, bác Ruby.”

“Nhưng cháu không được!” Những giọt nước mắt lăn xuống gò má phúng phính của bà Ruby.

“Bác đừng dùng nước mắt giữ cháu, bác Ruby Perry!” Victoria nói. Nước mắt dâng lên rất nhanh trong chính mắt cô và cô phải làm gì đó để ngăn chúng tuôn trào.

Có tiếng gõ bồm bộp trên cửa. Bà Ruby dùng tạp dề lau mắt và tới mở cửa. Victoria quay lưng về phía ngọn lửa, chớp chớp, xua đi những giọt nước mắt của mình.

“Cậu muốn gì hả Ike?”

“Cô gái ở nhà chính nói tiểu thư Victory ở đây.”

“Vào đi. Chẳng có lý gì mà lại tụ tập hết ngoài này.”

Thỉnh thoảng Victoria vẫn trông thấy Ike khi anh ta cần một ăn bữa, nhưng chưa bao giờ tiếp xúc. Lúc này cô nhìn anh ta và quyết định rằng cô không thích những gì mình thấy. Bộ râu mấy ngày chưa cạo rậm rì trên mặt anh ta, áo khoác tả tơi, bẩn thỉu. Nhưng nụ cười dâm dật mới là thứ cô không ưa nhất.

“Có thư cho cô, cô à. Người ta bảo tôi đưa nó tận tay cô.” Hấn lấy từ trong túi ra một chiếc phong bì nhưng không định đưa nó cho cô. “Ông sao rồi, Stonewall? Nghe nói ông bị đánh đểu tí.”

“Tôi ổn cả, Ike. Cậu thì sao?”

“Tôi tính cưới ngựa đi tiếp thôi. Nhưng phải giao lá thư này đã.” Hấn nhả nhỏ với Victoria.

Cô đi tới và giơ tay ra. Hấn giữ lá thư áp chặt vào ngực, cô với tay giật dữ giật nó khỏi tay hấn.

“Cảm ơn anh vì đã chuyển thư,” cô kiên quyết và quay lại chỗ lò sưởi. Biết hấn đang nhìn mình nên cô nhét lá thư vào túi mà không nhìn nó.

Bà Ruby mở cửa. “Lấy ít thức ăn trong nhà bếp nếu cậu muốn ở lại một thời gian trước khi đi tiếp.”

“Cám ơn. Lâu quá rồi. Chào ông Stonewall, chào cô.” Hấn đặt tay lên vành mũ. “Và bà nữa, Ruby.” Giọng điệu hấn thật xác lảo.

Hấn bước ra ngoài và bà Ruby đóng sầm cửa lại.

“Ồ chó chết!” Ông Stonewall chửi thề.

“Nào, nào,” bà Ruby nhẹ nhàng nói. “Hấn không đáng để mình bận tâm, anh yêu.”

Victoria lấy thư khỏi túi và đọc hàng chữ tên mình được viết bằng nét bay bướm nhỏ: Cô Victoria McKenna. Cô rà ngón tay theo đường gấp phong bì, tách dấu niêm phong, lôi ra một tờ giấy rồi đọc lá thư ngắn ngủi.

Mặt cô trắng bệch. Cô đọc lại cho tới khi mắt không còn nhìn được từ ngữ trên giấy nữa. “Không thể nào...” cô lẩm bẩm.

“Victory, cái gì đấy?” Giọng bà Ruby nghe lạ lẫm và xa xôi quá.

Victoria từ từ ngược đầu lên, khuôn mặt cứng đờ vì sốc. “Robert đang ở thành phố South Pass. Anh ta muốn nói chuyện với cháu về gã đàn ông khẳng định đã mua trang trại. Anh ta nói gã là một tên trộm, một kẻ lừa đảo. Anh ta nói cháu không được cho ai hay là anh ta đang ở trong thành phố, bởi cháu và anh ta sẽ gặp nguy hiểm.” Cô ấn nắm tay vào miệng. “Ồi...” Cô thốt lên một tiếng kêu thống thiết rồi thả tay xuống. Tim cô đau không chịu nổi. Cô run lấy bầy, cả bên trong lẫn bên ngoài.

Bà Ruby là người đầu tiên lên tiếng. “Cái quái gì thế!”

“Cháu có chắc là thư của Robert không?” Ông Stonewall hỏi.

“Có chứ ạ!” Victoria cay đắng nói. Giận dữ và sầu khổ đang xé tan tim cô. “Cháu nhận ra chữ viết tay của anh ta. Một đồng hoa lá cành.”

“Anh Stonewall! Thế có nghĩa là gì?” Giọng bà thoáng kinh hoàng. “Mason không... cậu ấy sẽ không...”

Rất nhiều ý nghĩ chạy đua trong đầu Victoria. Mason đã cố tình làm cô yêu hắn; hắn đã quyến rũ cô, chiếm đoạt sự trong trắng nhằm trói buộc cô với hắn, để cô phải lấy hắn, rồi trang trại sẽ thuộc về hắn! Kể từ lúc những lời của Clay làm cô tỉnh khỏi thế giới mộng mơ, một giọng nói vẫn không ngừng lên tiếng, bảo cô rằng điều đó có thể không đúng, rằng có lẽ Mason yêu cô, chỉ là trùng hợp khi anh sẽ giành quyền kiểm soát trang trại khi họ lấy nhau mà thôi.

“Cháu định làm gì?” Bà Ruby đến bên cạnh, vòng tay ôm eo Victoria.

“Cháu sẽ đi gặp Robert. Anh ta bảo tới khách sạn, anh ta sẽ tìm cháu ở đó.” Victoria nhìn ngọn lửa chầm chầm, như thể hai mí mắt cô đã bị tê liệt. “Chúng cháu sẽ quyết định phải làm gì để đuổi Mason khỏi đây.” Chỉ ý nghĩ thôi cũng không thể tin được, thế nhưng những lời mang ý nghĩa vĩnh viễn làm cô hoảng sợ. “Ồi bác Ruby ơi! Mọi thứ rối tung hết cả!” Nước mắt dâng lên cổ họng, bóp nghẹt lời cô. Cô túm chặt tay bác Ruby. “Đừng cho ai biết Robert ở đây. Sáng mai cháu sẽ vào thành phố, cháu sẽ mang theo ít hành lý. Cháu sẽ ở lại đó cho tới khi anh ta ra đi.”

Nét mặt ông Stonewall đầy lo lắng. “Bác không muốn cháu đi một mình, Victory.”

“Cháu sẽ không sao đâu, bác đừng lo. Bác nghĩ xem biết bao lần cháu vẫn đi đi về về thành phố một mình đó thôi.”

“Mọi việc không giống như trước nữa. Đừng đi!” Giọng bà Ruby tràn ngập âu lo.

“Cháu phải đi. Cháu mừng là Mason không có ở đây để ngăn cháu.” Đột nhiên từ đâu đó, Victoria dồn được sức mạnh để nghĩ thông suốt. “Cháu chưa bao giờ đòi hỏi gì từ những người thỉnh thoảng vẫn dùng trang trại này như nơi ẩn náu, nhưng nếu Mason Mahaffey cố thực hiện mưu đồ chiếm đất và từ chối rời đi thì cháu sẽ sử dụng tất cả những người có thể hỗ trợ để đuổi anh ta khỏi đây!”

Victoria nhìn hai người bạn của mình bằng đôi mắt đầy thù địch, để họ biết rằng họ không thể thay đổi suy nghĩ của cô. Cô khóa chặt cảm xúc, ép mình phải lạnh lùng, cho họ thấy nỗi đau sâu đậm của cô. Họ hẳn phải mù mới không nhận ra ánh mắt cô đã dõi theo Mason suốt tháng qua, và cô đã rưng rờ ra sao khi anh ở gần. Nhưng giờ đây giấc mơ cưới anh đã không còn. Cô lại cô đơn, một lần nữa.

Với lá thư gấp gọn và nhét sâu vào túi, Victoria phủ khăn choàng qua đầu, quấn quanh vai. Gió

giật cửa khỏi tay khi cô mở nó, và cô neho mắt chống lại luồng hơi bằng giá. Gió rền rĩ qua hàng cây, cành lá cọt két trong cái lạnh. Victoria cúi đầu và nhanh chóng băng qua sân vào nhà chính.

Ruby nhìn theo cô với đôi mắt đăm lẹ, và khi thấy Victoria đã vào trong nhà, bà mặc chiếc áo lông cừu cũ của ông Stonewall rồi đi ra ngoài tìm Sage.

Mới tảng sáng Sage đánh cỗ xe độc mã tới cửa sau, buộc dây cương vào hàng rào rồi bước vào nhà. Nellie chờ trong bếp, ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa trong chiếc áo khoác to sụ và mẩy tấm chăn phủ gối. Sage mỉm cười. Anh không thể nén được nụ cười mỗi khi nhìn Nellie.

“Sẵn sàng chưa?”

Cô gật đầu, nhưng nét mặt lo lắng. “Chị ấy sẽ không thích khi biết chúng ta đi cùng đâu, anh Sage.”

“Có lẽ. Nhưng đây là cách duy nhất cô ấy chấp nhận có người đi cùng. Cô Ruby sẽ vào trông Dora ngay khi chúng ta đi.”

Họ nghe tiếng cửa phòng Victoria đóng lại, rồi tiếng bước chân cô đi trên hành lang. Tim Nellie bắt đầu loạn nhịp vì lo sợ, và khi Victoria xuất hiện nơi ngưỡng cửa, nhìn họ bằng cặp mắt bối rối, nghiêm nghị thì Nellie thấy mất tinh thần và lả cả người.

“Bác Ruby nói cô định vào thành phố.” Sage nói một cách trơn tru. “Nellie và tôi muốn đi cùng cô.”

Tim Victoria đập nhanh dù nặng như chì. “Bác Ruby không có quyền cho anh biết tôi sắp đi.”

“Bác ấy làm thế vì Nellie và tôi. Bác ấy biết chúng tôi muốn đi cùng.”

“Nellie sẽ không đi đâu hết!” Giọng Clay vang lên từ sau lưng Victoria. Cậu ta xô cô thô bạo trên đường lao vào bếp, đối diện Sage. “Nellie sẽ không đi đâu hết,” cậu ta nhắc lại.

“Anh Clay, em xin anh!” Nellie nài nỉ.

Cơn giận của Clay đã khiến cậu không nghe thấy giọng em gái. “Tôi biết trò của các người! Nellie sẽ không đi đâu hết cho tới khi nào anh Mason quay về và nói là nó được đi.”

Nellie bắt đầu lên tiếng nhưng cái nhìn của Sage khiến cô im lặng. Anh cầm áo khoác và giơ nó cho cô xỏ vào.

“Vào ngồi trong xe đi.”

“Nghĩ xem em đang làm gì, Nellie! Cô ta vào hòa với hắn để đưa em đi đấy. Em ở lại đây, ngay!” Clay tiến tới chỗ Nellie.

Sage đẩy Nellie cùng Victoria ra cửa, đoạn đứng chắn ngang đó. Ngay khi anh nghe tiếng cửa đóng sau lưng hai người, anh chộp phần trước áo Clay và lắc cậu ta.

“Tôi phải kiên nhẫn chịu đựng vì cậu là anh trai Nellie, nhưng tôi đã chán ngấy đám từ ngữ huênh hoang hờn dỗi của cậu rồi.”

Anh vừa dứt lời thì Clay tung cú đấm. Cú đánh sượt qua má, và Sage dùng bàn tay to lớn túm chặt cổ tay Clay.

“Hãy nghĩ mình may mắn vì là anh Nellie, không thì tôi đã bẻ gãy tay cậu rồi.” Anh đẩy Clay đang loạng choạng dựa vào bàn. “Tôi cho cậu biết: hãy tránh ra, nếu không cậu sẽ bắt đầu một việc mà cậu không thể đối phó.” Sage nhặt mấy tấm chắn, đứng yên một phút, ánh mắt thách thức Clay dám đi theo. “Giận dữ là một điều hay, cậu nhóc, nhưng nó có thể khiến cậu bị giết đấy. Điều đầu tiên cậu cần học là lui lại, cân nhắc tình huống, và suy nghĩ. Điều đó tạo nên sự khác biệt giữa con người và thú vật.”

“Anh Mason sẽ giết mày!”

Sage nhún vai. “Rồi ta sẽ thấy!”

“Tao sẽ đi gặp anh ấy, bảo rằng mày đã trốn đi với Nellie, nên nếu mày định ngăn tao thì hãy làm đi.”

“Tôi đã nghĩ cậu sẽ làm thế, nhưng việc gì phải nói với tôi? Hãy học cách giữ kín ý nghĩ, nhóc.” Anh quay người rời bước, đoạn nói với qua vai. “Cứ làm việc cậu muốn.”

Victoria ngồi cạnh Nellie trong cỗ xe, cố ngăn nỗi đau tuôn trào. Cả đêm dài cô đã cố mừng tượng cuộc gặp Robert. Hết sức cố gắng với thực tế cô không nhớ được nét nào trên mặt Robert. Cô đã vật lộn với câu hỏi tại sao anh ta lại ở đây. Dường như có gì đó không hợp lý. Nếu anh ta không bán trang trại cho Mason thì làm sao biết Mason đang ở trang trại MM chứ? Điều duy nhất cô có thể làm là vào thành phố để tìm cho ra.

Cô mù mịt ngược đầu khi Sage tung mấy tấm chắn qua lòng họ rồi ém chúng quanh chân. Cô mừng vì Sage và Nellie đi cùng. Victoria nghĩ đến nỗi sợ hành trình dài lạnh lẽo, một thân một mình đến thành phố. Phuộc xe oằn lại bởi trọng lượng của Sage khi ngồi xuống cạnh Nellie. Anh búng cương và họ di chuyển.

Từ chỗ quan sát cạnh cửa sổ nhà mình, bà Ruby hít một hơi nhẹ nhõm và báo cho ông Stonewall. “Chúng đi rồi. Sage sẽ trông nom con bé. Em mừng vì chúng ta đã bảo cậu ấy, dù Victory hẳn là cái còn hơn ông bắt cày.”

Chương 16

Bầy gia súc di chuyển về hướng Đông, dưới bầu trời xám đang gầm gừ và mây đang kéo đến. Đó là vùng đất hoang sơ, gồ ghề với những con dốc đầy đá và cỏ dại. Gió giật vành mũ Mason, khuôn mặt anh cứng đờ và lạnh giá. Anh đã không cạo râu kể từ hôm rời trại MM, bốn ngày bụi đất rong ruổi trên đường bám trên áo. Ngày đầu tiên họ đã đi được tám dặm, rồi sáu và chỉ còn năm trong hai ngày vừa rồi. May là để lừa bầy gia súc qua lối đi cắt ngang các dãy núi, vì đó là đường độc đạo. Dù từ trang trại đến đầu tuyến đường sắt tính theo đường chim bay chỉ có mười lăm dặm, nhưng tuyến đường họ phải đưa bầy gia súc đi xa hơn gấp đôi.

Cần phải để mắt dọc đường đề phòng rắc rối, nhưng đầu óc Mason cứ trôi tạt đâu đâu. Yên ngựa quả là nơi tốt để mơ giữa ban ngày. Có hàng ngàn ký ức ngọt ngào về Victoria trong tâm trí anh. Anh chắc chắn chẳng có người phụ nữ nào khác như cô. Tìm thấy cô là một điều thật

khó tin, cũng như đời anh đã thay đổi rất nhiều trong năm qua.

Suốt thời gian ở trong quân đội, anh chỉ nghĩ về chuyện xuất ngũ. Anh ghét phải cử người đi làm nhiệm vụ khi biết họ sẽ chẳng bao giờ quay về. Thậm chí anh còn ghét việc săn đuổi gã cướp biển người Anh hơn, nhưng anh đã làm công việc đáng ghét ấy vì biết rằng khi hoàn thành, anh sẽ có đủ tiền mua một mảnh đất cho riêng mình. Hóa ra trang trại MM đáng giá hơn những gì anh đã trả, theo mọi nhẽ. Ở đó còn có Victoria. Cô lấp đầy con tim anh tới mức nó muốn nổ tung, và biết rằng cô đáp lại tình yêu của anh đã biến thế giới thành vầng hào quang mới.

Lud cưỡi ngựa lên cạnh Mason và kéo anh khỏi mộng tưởng. “Mùa đông năm nay khắc nghiệt lắm đấy. Gió buốt chết đi được.”

Họ đang tới ngã rẽ xuống vùng đồng bằng, cỏ ít nhưng vẫn đủ để duy trì cho tới trạm thu mua. Mason quay đầu trên ngựa, nhìn lại biển gia súc đang túa xuống từ con dốc.

“Trời sẽ ấm hơn khi chúng ta xuống thấp hơn. Thường thì có dừng lại ở vùng đồng bằng để bày gia súc ăn no bụng không?”

“Ông Stonewall sẽ làm thế. Cỏ với nước ngọt chỗ dòng sông chảy qua sẽ làm chúng sung sức.”

“Vậy thì ta sẽ làm thế.”

Mason đã đến với những người làm công như một người lạ và những tưởng họ sẽ phản đối, nhưng tự nguyện làm việc và làm nhiều hơn phần việc của mình đã giúp anh có được sự chấp nhận của họ.

“Một kẻ lang thang rách rưới mới tới muốn biết ai là Mason Mahaffey. Hình như hắn muốn xin việc đấy.”

“Có thể hắn muốn một bữa ăn hơn là công việc,” Mason nói ngắn gọn.

“À, tôi đã chỉ anh cho hắn để hắn biết đường hỏi xin.”

Mason lau bầu trả lời và vùi mặt vào cổ áo khoác.

Đầu giờ chiều họ lừa bày gia súc tụm lại giữa rặng đồi và dòng sông rồi dựng trại. Mai họ sẽ chỉ còn phải đi một đoạn ngắn nữa. Mason cân nhắc xem có nên phi ngựa tới bàn bạc với người mua trước, nhưng rồi quyết định anh cần giúp mọi người đưa bày gia súc đến khoảng trống cuối cùng giữa những ngọn đồi sau khi họ băng qua sông. Đến giờ chuyển đi vẫn trôi chảy, nhưng bày gia súc có thể bị hoảng loạn chỉ với một âm thanh hay sự cố bất ngờ. Gần như điều gì cũng có thể làm chúng sợ và chạy tán loạn. Trước đây Mason từng thấy súc vật chạy tán loạn do hoảng sợ. Một con bò đực hoang cũng có thể bám chặt mặt đất như con thỏ nhát cáy.

Tối hôm ấy, Doonie bê bình cà phê qua chỗ Mason đang ngồi với đĩa thịt bò và đậu. Chuyển đi là một cuộc phiêu lưu của Doonie. Cậu bé đã làm việc như phụ tá cho ông Gopher, đầu bếp. Những người làm công chọc vui cậu và Doonie tỏ thái độ không-thèm-quan-chấp. Nó đã nói với Mason rằng sẽ dành dụm những đồng tiền đầu tiên kiếm được mua một con ngựa cái khỏe để ngày nào đó sẽ khỏi sự mệt mỏi của một trang trại nuôi ngựa gần trang trại MM. Cậu bé yêu vùng đất này và không muốn trở lại Tây Nam Colorado quanh năm khô hạn, đầy gió thổi bụi tới tận Montana.

“Chỗ này ăn đứt Colorado luôn, phải không anh Mason?”

“Có nhiều chỗ ở Colorado cũng được mà, Doonie.”

“Chỗ nhà mình thì không. Anh có nghĩ bọn mình sẽ ở lại đây không?”

“Dĩ nhiên. Anh ở đây, và sẽ có chỗ cho các em chừng nào các em còn muốn.”

“Em đang nghĩ về chị McKenna. Chị ấy sẽ làm gì?”

“Victoria cũng sẽ ở đây. Anh sẽ lấy chị ấy.”

Nụ cười toe toét nở trên mặt Doonie. “Ừ! Thế là chị ấy sẽ hết gây sự, anh Mason nhỉ. Thế mà em không nghĩ ra. Lấy chị ấy và giành được trang trại!”

“Im đi!” Mason đánh giọng. “Em nói như thể anh lấy cô ấy để chiếm đất không bằng.”

“Thế không phải à?”

“Chắc chắn là không! Anh nghĩ vài người sẽ nói thế, nhưng anh tưởng gia đình mình phải hiểu hơn chứ.” Mason quan sát khuôn mặt đỏ ửng của Doonie. “Anh không muốn nghe những lời như thế nữa. Anh lấy chị Victoria bởi vì anh muốn vậy, bởi vì cô ấy là người phụ nữ duy nhất anh muốn sống trọn đời.”

Doonie nhìn anh đầy ngờ vực. Cậu không biết phải nói gì, vì vậy cậu nói điều đầu tiên xuất hiện trong đầu. “Anh Pete thích chị ấy.”

“Còn em thì không à?”

“Em không biết. Chị ấy cứ chuyên quyền về mấy thứ như khăn ăn.”

Mason cười và đưa cốc ra để lấy thêm cà phê. “Em sẽ quen thôi. Đến lúc em cần học phép lịch sự rồi.”

Chuyến vượt sông bắt đầu khi những tia sáng đầu tiên le lói ở đỉnh đồi phía Đông. Bầu không khí háo hức bao trùm, vì hết ngày hôm nay, những người làm công sẽ phi ngựa vào thành phố với tiền rừng rỉnh trong túi, giải tỏa cơn khát trong cổ họng, bù khú mấy ngày trong các quán rượu và nhà thổ. Tại điểm vượt sông thì lòng sông đầy đá cứng, dù nước chỉ tới giữa bụng con bò cao nhất nhưng lại lạnh như đá và chảy xiết.

Mason băng qua sông, giúp đưa mấy con bò đầu đàn tới khoảng trống giữa rặng đồi, đoạn phóng ngựa xuống dốc. Khi chắc chắn mình đã đủ xa và ngựa không nằm trong đường đi của bầy gia súc, anh xuống ngựa và buộc con ngựa thiến có bộ lông nâu đỏ ở chỗ có đám cỏ xanh mọc nơi cuối dốc. Mason trèo qua đỉnh đồi để quan sát chuyến vượt sông.

Cỗ xe chở bếp ăn là thứ cuối cùng băng qua. Dù có Doonie đi trước kéo cỗ xe bằng đám dây chèo dày buộc thêm cho an toàn thì cỗ xe vẫn trượt trên lớp đá đầy rêu. Mặc dầu vậy, cuối cùng cỗ xe cũng an toàn lăn tới bờ sông, và Mason quay lại xuống đồi để lấy ngựa.

“Cái quái gì thế này!” Ngựa của anh đã biến mất. Anh nhìn xuống đồi và thấy nó vẫn đang gặm cỏ, kéo lê theo sợi dây cương. Mason đi theo nó. Khi anh tới nhặt sợi dây, con ngựa tiến thêm một chút làm Mason bị hụt.

Trong khi lồm cồm đứng dậy, từ khóe mắt anh thấy một chuyển động cực nhỏ. Đột nhiên anh cảm thấy tóc dựng hết trên cổ.

Gã đàn ông xuất hiện từ sau bụi cây gần nhất, khẩu súng nhắm vào Mason. Gã nhỏ người, gầy gò nhưng dẻo dai, tầm trung niên. Gã ngậm một cây tẩm ở khóe miệng. “Cậu là Mason Mahaffey?”

“Nếu phải thì sao?”

“Tôi là Runt Tallard. Hoặc Harry Sutton, hoặc John Crosser. Cậu muốn gọi thế nào cũng được. Tôi đã được nghe về cậu. Cậu làm tôi hơi lo lắng khi tôi nhận khứ cậu, vì thế tôi nghĩ mình sẽ xem trông cậu ra sao khi đổ ít mồ hôi.”

Gã đứng cách anh không hơn ba mươi bước chân, và Mason biết gần như không thể bắn trượt với khoảng cách gần như thế. Đặc biệt nếu kẻ bắn là sát thủ chuyên nghiệp như Runt Tallard. Mason đã nghe về hắn - tay sát thủ sẽ bắn chính mẹ mình nếu giá đủ cao. Một ý nghĩ khác len vào tâm trí anh. Anh sẽ không quay về nhà với Victoria được! Ý nghĩ ấy khiến anh nổi giận và suy nghĩ trở nên mạch lạc.

“Tôi đã nghe về Runt Tallard. Nghe nói anh ta làm việc một mình.”

“Lúc nào cũng thế.”

“Vây ngựa của ai...”

“Mẹ nó! Tao dành cho Mason Mahaffey nhiều tôn trọng hơn là thử...”

Mason nhào xuống. Anh đoán bắn phía bên phải sẽ chậm hơn. Vì thế anh lao về bên trái trong khi tay rút súng. Runt bắn, trượt, bắn tiếp. Viên đạn thứ hai trúng mục tiêu. Mason lăn người vào bụi rậm. Anh bị thương, nhưng cơn sốc khiến anh không cảm thấy đau. Anh chuẩn bị tinh thần cho một cú bắn khác, và vững tay bắn vào nơi anh nghĩ Runt nấp. Anh nghe tiếng gã di chuyển tránh đạn và bắn tiếp. Bụi gai cào tay anh chảy máu. Anh xoay mình, bò sâu hơn vào bụi cây thưa. Anh giơ súng lên, đột nhiên khẩu súng lục bị đánh văng khỏi tay anh do một viên đạn trong chùm đạn Runt đang xả vào bụi rậm.

Súng mất rồi! Khẩu súng trường thì nằm trên yên ngựa, mà con ngựa thì cách đó ít nhất năm mươi bước. Khoảng cách đó lúc này chẳng khác nào năm mươi dặm. Khi khẩu súng bị hất văng, cánh tay anh tê rần tới tận khuỷu. Nhưng Runt không biết việc anh đã mất súng, nếu không lúc này gã đã ở đây rồi. Mạng sống của anh nằm trong tay gã. Anh phải tìm đường thoát.

Lý do duy nhất anh vẫn còn sống là sự kiêu ngạo của Runt. Thằng khốn lùn tự phụ đó muốn tận mắt nhìn người khác bị hắn giết.

Ý nghĩ mấy thằng nhóc hắn đã nghe tiếng súng vut qua đầu Mason, nhưng chúng sẽ không bận tâm đâu. Vài cú bắn chẳng đáng để tâm, có thể chúng nghĩ có người bắn thử rùng. Anh tự nhủ mình đừng trông chờ vào sự giúp đỡ nào hết. Mất khá nhiều thời gian mới có người đi tìm mày.

Anh đang nằm trong một bụi rậm khá lớn, nhưng những bụi mâm xôi đầy gai sẽ xé rách quần áo và da thịt. Mason nằm im phăng phắc, không nhúc nhích. Runt hắn đang lắng nghe, và âm thanh nhỏ nhất cũng khiến hắn khai hỏa.

Anh muốn sống, muốn cảm nhận thân thể Victoria kề bên cơ thể anh lần nữa, muốn nếm vị ngọt nơi môi cô, muốn thấy sự chấp nhận và dâng hiến trong đôi mắt cô. Victoria, tình yêu của anh! Liệu anh còn được ôm em trong vòng tay nữa không?

Anh cảm thấy máu đang chảy xuống đũng quần. Viên đạn ắt đã găm vào một bên sườn. Không

hiếu sao anh đã nghĩ chân mới là nơi bị dính đạn. Anh hết sức cẩn trọng, nhấc tay lần xuống chỗ đeo dao găm. Có lẽ anh không có súng, nhưng nếu anh có thể ở trong tầm với của gã lùn gầy nhằng ấy, anh sẽ moi tìm gã ra!

Con dao lăm máu, anh nhẹ nhàng lau cán vào trước áo, rồi nắm chặt nó trong tay phải và chờ đợi.

Gã lùn hần phải đang lo lắng, vì gã càng mất nhiều thời gian tìm anh thì nguy cơ có người đi tìm anh sẽ càng cao.

Mason rón rén, bắt đầu nhích tới từng chút một. Anh muốn tới rìa vùng đất trống, bởi ở đó có khả năng con mắt sẽ chỉ lướt qua. Một người nằm yên không cử động có thể dễ dàng bị bỏ qua. Thường thì con mắt chỉ nhìn thấy khu đất trống và đôi khi chẳng nhìn thấy thứ đang nằm trên đó.

Đất bên dưới anh ẩm và lạnh. Anh đã mất mũ khi bổ nhào xuống bụi cây, và anh đang xem xét đến việc cởi áo lông cừu ra, nhưng rồi lại thôi. Nó tối màu và tiếp với màu lá ẩm. Anh chậm chậm trườn về phía trước, chọn địa điểm. Có một gốc cây và bụi rậm cao không quá mấy chục phân. Anh nằm gần bụi cây, suýt soát rìa vùng trống, đây là nơi gần nhất mà anh nghĩ Runt sẽ đi qua.

Mason nghĩ nếu gã thấy anh thì anh chỉ là một xác chết. Gã nhiều kinh nghiệm và giỏi trò vây bắt. Mình may mắn vì thằng lùn ấy muốn giết mình mặt đối mặt, nếu không gã đã bắn sau lưng mình khi có cơ hội rồi.

Mình muốn biết ai thuê gã. Ngay lúc ấy một ý nghĩ kinh khủng khác ập xuống đầu Mason. Nếu gã giết mình thì sau đó sẽ nhắm tới Victoria! Phải có sự liên quan giữa Tallard và những kẻ mai phục đã cố giết họ trước đây.

Anh nằm im bất động, nín thở và chờ. Mason áp tai lên mặt đất, lắng nghe.

Ruth bước ra từ bụi rậm cách nơi Mason nằm chưa đến sáu bước, súng giương ở lưng chừng trong tư thế bắn, mắt đảo sang bụi cây cuối khu đất trống. Mọi thứ cơ trên người Mason căng ra. Khi Runt bước qua chỗ anh, Mason bật dậy và găm sâu con dao vào phần lưng dưới của gã. Nó đâm ngập đến tận chuôi.

Cơ thể Runt thành linh cứng đờ, Mason xông theo con dao, túm lấy cán dao ngay khi Runt bắt đầu chạy. Với một cú giật mạnh, con dao đã được rút ra. Họ đối mặt trong khoảnh khắc, hai cặp mắt chỉ cách nhau vài phân.

Trông Runt hoàn toàn kinh ngạc. “Thằng chó! Mày đâm dao vào lưng tao.”

“Tao nên moi con tim chó chết của mày ra mới phải!”

“Vì sao? Tao chỉ làm việc của mình thôi.” Gã ngã xuống nền cỏ, trăn mắt ngược nhìn Mason. “Mason Mahaffey. Tao đã luôn tự hỏi ai sẽ là người hạ tao.”

Mason lấy súng khỏi tay Runt rồi bước qua bãi đất. Tới rìa bên kia, anh quay lại nhìn. Thân hình nhỏ thó nằm trên đất, mấy chùm tóc trên đầu phất phơ theo làn gió. Hình ảnh ấy nhắc Mason nhớ tới con rắn chuông nhỏ nguy hiểm. Không để người như thế sống sót. Phải giết gã như giết một con rắn bởi vì gã sẽ luôn rình rập xung quanh.

Áp một tay vào bên sườn, Mason ngật ngưỡng đi ra dốc. Anh không thèm tìm khẩu súng, dù sao thì giờ nó cũng đã trở thành vô dụng. Sau đó anh thấy Pete chạy tới, tay dẫn con ngựa nâu

đỏ.

“Trời ơi, anh Mason! Chuyện gì thế? Em nghe tiếng súng rồi ngay sau đó con ngựa chạy theo đàn gia súc.”

Người dầm mồ hôi và run rẩy, quần thắt vì đau đớn, Mason nắm chặt mấu trên yên ngựa và dựa vào mình con vật cho tới khi đầu ngừng quay.

“Mũ anh ở đằng đó, trong bụi rậm ấy. Em qua lấy được không?”

Pete quay lại sau vài phút và Mason đội mũ lên đầu.

“Anh bị thương nặng không?”

“Không biết.” Anh dừng lời, dồn sức lại. “Có một xác chết ở đằng kia, cách khoảng bốn mươi bước. Qua đó xem gã có gì trong người không. Đưa cho anh mọi thứ trong túi gã. Gã được cử tới giết anh và anh muốn biết kẻ thuê gã.”

Mason đã leo lên yên khi Pete quay lại, con ngựa bắt đầu chậm chạp đi xuống dốc. Pete chạy trước để dừng cỗ xe chở bếp, sau đó cậu phóng ngựa quay lại đi cạnh Mason.

Doonie và Gopher đang chờ cạnh cỗ xe. Một ngọn lửa nhỏ đang cháy và một lon nước được đun. Mason xuống ngựa, trao dây cương cho Doonie.

“Có một con ngựa trên đằng dốc kia. Mang nó xuống đây và nó sẽ là của em.”

Pete trái chân ra rồi đặt Mason xuống đó ngay khi anh bắt đầu đổ sụp. Mason tranh đấu để giữ tỉnh táo. Pete ra hiệu cho Doonie đi lấy con ngựa, còn cậu và Gopher cởi quần áo Mason ra để xem vết thương. Quá nhiều máu đến nỗi không biết chúng chảy từ đâu cho tới khi Gopher lau sạch máu bằng chiếc khăn nhúng vào nước nóng. Viên đạn găm xuyên qua sườn ra ngoài.

“Có thể tệ hơn đấy,” Gopher nhận xét. “Lấy bình ứt-ky dưới ghế xe ra đây.” Mason bắt đầu run bần bật đến mức răng va vào nhau lập cập. “Nhanh lên, đổ ít rượu vào miệng cậu ta,” Gopher nhanh chóng ra lệnh.

Qua nhiều năm, người đầu bếp già đã điều trị nhiều vết thương do súng bắn. Lúc đầu ông sợ Mason bị bắn vào bụng, giờ thắc mắc làm thế nào cậu ta có thể ngồi lên ngựa, chứ đừng nói là cười nó. Pete nâng đầu Mason lên, ép anh nuốt ứt-ky trong khi Gopher xối rượu lên vết thương trên sườn. Họ đang bó chặt miếng vải trắng sạch quanh bụng Mason thì Lud và một người làm công khác phi tới để xem việc gì cản trở cỗ xe.

Khi cỗ xe tiếp tục đi, Mason được bọc trong chăn nằm trên chiếc nệm lông của Gopher trong xe, chỗ quần áo đầy máu của anh đã được cởi bỏ. Pete không biết anh bất tỉnh hay say rượu. Sau khi Mason uống ứt-ky, Gopher đã cho anh uống vài thìa mật ong.

“Ta học mẹo đó từ ông McKenna đấy,” Gopher nói. “Ông ấy nói rằng khi một người mất máu thì anh ta cần thứ gì đó ngọt ngọt. Nhớ nhé, anh bạn trẻ.”

Cỗ xe chậm rãi di chuyển trên con đường mòn gồ ghề, và khi đến một cây dương cao gần đầu đường rầy thì đã quá trưa. Vì Mason bị thương, Lud sẽ chịu trách nhiệm thỏa thuận giá mua bán gia súc của trang trại MM.

Tin tức lan đi giữa những người làm công rằng Mason đã bị một tay sát thủ bắn trọng thương, và sự hăng hái bởi sắp có vài ngày ở thành phố sệt đi đáng kể. Họ tụ tập với nhau thành từng

nhóm nhỏ, lặng lẽ bàn luận về chuyện đã xảy ra với người đàn ông đã giành được sự tôn trọng của họ trong mấy tuần qua.

Pete chưa từng tự mình ra quyết định. Cậu luôn có Clay và hai người họ sẽ bàn luận rồi cùng quyết định. Cậu biết phải đến sáng mới có bác sĩ từ thành phố tới, và cậu cũng biết rằng nếu đưa Mason vào thành phố thì cậu cần một cỗ xe nhẹ ít xóc với một cái chần dày chống thấm đặt qua giường để ủ ấm. Cậu chui vào trong xe nơi Doonie đang ngồi với anh trai.

“Anh có nghĩ anh ấy sẽ chết không Pete?”

“Anh không biết.” Cậu cúi xuống ngay trên khuôn mặt bất động của Mason. “Chúng ta cần đưa anh ấy tới bác sĩ. Ở đây với anh ấy, Doonie. Anh sẽ kiểm một cỗ xe.”

Việc dễ hơn Pete nghĩ. Người mua gia súc sống gần bãi thu mua và đã cử người về nhà ông ta lấy xe. Pete đề nghị mua cỗ xe cùng cặp ngựa kéo bằng hai trăm đô đã lấy trên người Runt Tallard. Tiền, hộp đựng thuốc lá và con dao là tất cả những gì có trên người gã. Người mua gia súc gạt đề nghị của Pete và nói một người của ông sẽ đi theo để điều khiển cặp ngựa.

Khi cỗ xe đến đưa Mason vào thành phố thì đã chiều muộn. Trong suốt buổi chiều dài dằng dặc và khổ sở đó, Pete và Doonie luân phiên ngồi cạnh anh trai. Thỉnh thoảng anh cựa cựa không ngừng, nhưng vẫn không tỉnh lại. Với sự giúp đỡ của những người làm công, họ nâng Mason, nguyên cả chần nệm, nhẹ nhàng đặt xuống chiếc đệm rơm trên cỗ xe kia. Một tấm vải bạt đã được căng ra để ngăn gió.

Chỉ mấy phút trước khi họ sắp di chuyển thì Clay phóng ngựa vào trại. Ngựa của cậu thở ra khói, hơi thở của nó tạo thành sương trong không khí.

“Anh đang định làm gì thế? Bắt con ngựa phi đến kiệt sức à?” Pete cau kỉnh.

“Anh Mason đâu? Anh phải gặp anh ấy. Thăng Sage khốn kiếp ấy bỏ đi với Nellie rồi!”

“Bỏ đi với Nellie là sao? Ý anh là bỏ trốn với con bé ư?”

“Victoria quý giá của em, người em mơ tưởng ấy, đã gây ra việc này.” Clay cười khinh bỉ. “Cô ta đi với họ vào thành phố! Anh đã cố ngăn Nellie, nhưng con bé không nghe. Anh Mason đâu?”

“Anh ấy ở trong xe. Bị bắn. Bọn em chuẩn bị đưa anh ấy đến chỗ bác sĩ.”

“Lạy Chúa tôi!” Clay xuống ngựa. “Nặng không?”

“Sáng nay anh ấy bị một tay sát thủ bắn vào sườn. Em không biết liệu anh ấy có qua được không nữa. Chúng ta đang phí thời gian đấy. Anh đổi ngựa với ai đó rồi đi thôi.”

Doonie ngồi trong cỗ xe cạnh Mason, cặp sinh đôi phi ngựa đằng sau. Năm người làm công của trại MM lên ngựa gia nhập đoàn. Một trong số họ gạt đầu khi Pete quay đầu với cái nhìn dò hỏi. Anh em nhà Mahaffey không cô độc trên đường vào thành phố.

Chương 17

Sage giật mạnh dây cương và cỗ xe dừng đột ngột trên sân sau khách sạn ngổn ngang xe chở thuê và xe ngựa kéo như những món đồ chơi bị vất đi. Một cậu bé làm trong chuồng ngựa dẫn cặp ngựa kéo xe màu hạt dẻ rất nổi tới máng nước, sau đó đưa chúng quay về cỗ xe bốn bánh sắc sỡ. Hai người Trung Quốc với bím tóc đuôi sam đang chuyện trò với một thổ dân Sioux có hai bím tóc cài lông vũ. Ở đây khuất gió nhưng vẫn lạnh và nồng nặc mùi phân hôi thối.

Sage quay ngựa ra chỗ người giữ ngựa tóc xám rồi quan sát một lúc để chắc rằng chúng được chăm nom tử tế trước khi giúp Victoria và Nellie xuống xe. Anh hộ tống họ vào khách sạn qua cửa sau.

Người tiếp tân nhìn lên từ chiếc bàn bằng gỗ hồ đào. “Gì vậy, thưa ngài? Ồ, xin chào cô McKenna.”

“Chào anh Kenfield. Chúng tôi muốn hai phòng.”

Sage đã quay sổ đăng ký sang cho Victoria, cô viết tên mình cùng tên Nellie rồi trao bút cho anh. Anh viết tên ngay bên dưới bằng nét chữ to, đậm.

Người lễ tân ho húng hắng. “Các vị, ừm, có muốn có cửa thông giữa các phòng không?”

“Có,” Sage sắc giọng. “Hai phòng, ba cửa, ba khóa.”

“Ồ,” người lễ tân trầm ngâm dài giọng và cố xóa vế bối rối trên mặt bằng chuyển động chậm chạp của đôi tay. Đoạn anh ta đẩy nhẹ hai chiếc khóa trên mặt quỳ tới trước mặt Victoria, một chiếc khác về phía Sage, nhưng đặt xa. Mặt anh ta tái nhợt. Người lễ tân đánh dấu số phòng bên cạnh tên rồi đập tay vào chiếc chuông trên bàn.

Sage cầm mấy chiếc khóa lên. “Chúng tôi không cần ai chỉ phòng đâu. Chúng nằm chỗ nào?”

“Trên gác, bên tay trái, cuối hành lang.”

Sage dẫn đường lên gác, tay cầm túi vải của Victoria và cái cặp nhỏ của Nellie.

“Chưa bao giờ em ở khách sạn,” Nellie thăm thì.

Tâm trí Victoria đang mải nghĩ đến cuộc gặp với anh trai cô, vì vậy cô chỉ vờ vờ cánh tay Nellie để làm yên lòng.

Sage mở cửa, bước vào phòng trước hai cô gái. Anh nhìn quanh rồi tới cửa sổ trông ra sân sau. Anh thử mở cánh cửa thông và thấy nó bị khóa. Victoria bối rối và bực bội chờ Sage rời đi, nhưng anh đóng cửa phòng rồi tựa lưng vào đấy.

“Bác Ruby đã cho tôi biết lý do cô ở đây.”

Victoria mất một lúc mới hiểu lời anh và chua chát thốt lên.

“Bác ấy không có quyền can thiệp vào việc của tôi!”

“Bác ấy lo cho cô.”

“Tôi hoàn toàn có thể lo cho chính mình.”

“Đúng vậy, thưa cô. Nhưng trong trường hợp này thì có mùi bất thường đấy.”

“Sao anh chắc vậy? Anh không biết gì hết,” Victoria nạt.

“Tôi biết đàn ông, thưa cô. Tôi đánh cược bằng mạng sống là Mason Mahaffey không dối trá.”

Cho đến giờ Nellie vẫn đứng yên lặng, nhưng khi nghe thấy tên anh mình, cô tới bên Sage và bóp tay anh.

“Ý anh là sao? Hai người đang nói về chuyện gì?”

Sage nhìn Victoria, nhưng cô đang nhìn bức tường trống, mặt cau lại. “Tùy cô đấy, thưa cô,” anh nói.

Victoria nhìn vẻ mặt quan tâm của Nellie. Nellie dịu dàng ngọt ngào, cô nghĩ. Cô ấy mà biết chuyện anh trai cố lừa gạt để chiếm trang trại thì cũng đau khổ như mình vậy. Nhưng để cô ấy biết bây giờ thì hơn. Chối ít cũng có Sage an ủi cô ấy.

“Cô ấy biết cũng chẳng sao,” Victoria mệt mỏi nói. “Mọi người khác sẽ sớm biết chuyện này thôi. Ngồi xuống đi.”

Sage ngồi dạng chân trên ghế, Victoria cùng Nellie ngồi trên giường.

Khi Victoria kể xong chuyện, Sage nói, “Có những chỗ không hợp lý, thưa cô. Nếu Mason là kẻ lừa đảo chiếm đất thì anh ta sẽ không tới trang trại MM chỉ với mấy thằng nhóc giúp đỡ như thế. Và không thằng đàn ông nào, dù hèn hạ tới đâu, lại để các em gái đối mặt với khó khăn nguy hiểm. Đây là âm mưu của kẻ khác. Và tôi không muốn cô đi lung tung cho đến khi chúng ta biết mọi chuyện phía sau là gì.”

“Anh thật lòng nghĩ có người được cử tới giết tôi ư?”

“Đúng vậy, thưa cô, tôi nghĩ thế đấy. Tôi đã ngẫm nghĩ suốt trên đường vào thành phố. Và mong cô bỏ qua những lời nói thẳng, nhưng tôi nghĩ anh trai cô chẳng tốt đẹp gì.”

Victoria sững sờ trước những lời của Sage. “Máu mủ ruột thịt của tôi ư? Không, tôi không tin. Đơn giản là anh ấy không thể làm thế với cha được. Không! Anh ấy sẽ đạt được gì chứ?”

Sage nói nhẹ nhàng, “Giả sử anh ta đã bán trang trại MM cho Mason bằng giấy tờ giả mạo. Có lẽ anh ta đang cố lấy lại trang trại.”

“Nhưng vì sao chứ? Anh ấy có thích Mỹ đâu. Anh ấy chưa bao giờ sống ở đây.” Victoria chết lặng. Cô lắc đầu. “Không,” cô khẽ nói với mình hơn là cho Nellie và Sage nghe. “Anh trai tôi sẽ không làm thế với tôi. Không.”

“Rồi chúng ta sẽ tìm ra bằng cách này hay cách khác.” Sage đứng dậy. “Tôi sẽ dò la xung quanh và chốc nữa quay lại. Rồi chúng ta sẽ đi ăn tối. Đừng mở cửa cho ai ngoài tôi. Tôi nghĩ Mason sẽ đến thành phố trong tối nay.”

“Anh ta sẽ ở bãi thu mua gia súc hai, ba ngày chứ. Người mua sẽ không tin số gia súc mà ta báo đâu mà sẽ tự kiểm đếm.” Victoria cảm thấy nổi kinh hoảng bóp chặt mình.

“Anh ta sẽ ở đây.” Sage mỉm cười và đưa tay vuốt mái tóc đen của Nellie. “Clay đã chạy hết tốc lực tới đó để báo rằng tôi đã bỏ trốn cùng Nellie.”

“Vậy ra đó là lý do anh đưa em theo ư?” Nellie vui vẻ.

“Một trong các lý do. Lý do khác là anh nghĩ Victoria cần em ở bên.”

“Chỉ thế thôi sao?”

Gương mặt Sage dịu dàng. “Không, không phải chỉ có thế, cô gái xinh đẹp của anh. Anh muốn em đi cùng trong trường hợp anh có cơ hội nói chuyện với Mason. Anh sẽ hỏi anh ấy liệu anh có thể cưới cô gái xinh đẹp nhất, ngọt ngào nhất vùng Wyoming không.”

Victoria cảm thấy mình là người thừa. Cô muốn rời đi, nhưng chẳng có chỗ nào mà đi cả. Gương mặt Nellie đầy vẻ mãn nguyện. Đôi mắt cô ấy tôn sùng nhìn Sage không chớp.

“Trong khi chúng ta ở đây à?” Nellie hỏi, nín thở.

“Càng sớm càng tốt cho anh.”

“Ồ, Sage, em cũng thế!” Nellie vòng tay quanh lưng Sage và Victoria bước tới cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Trước tiên chúng ta phải làm rõ việc này đã.” Sage dịu dàng gỡ tay Nellie ra và bước lui lại. “Nếu anh cô là người Anh thì anh ta sẽ nổi bật ở một nơi thế này. Tôi sẽ dò la xung quanh xem có thể tìm ra gì. Gã sói hoang dưới bàn lễ tân sẽ không kể gì cho chúng ta đâu.”

Nellie đi cùng anh tới cửa và Victoria nghe họ thì thầm trao đổi trước khi Sage bước ra và Nellie khóa cửa lại.

Cuộc chuyện trò với Sage để lại trong Victoria hàng ngàn cảm xúc mâu thuẫn. Có phải Mason thực sự nghĩ rằng anh đã mua trang trại và anh đã bị Robert lừa? Có phải anh đã định kết hôn với cô để đề phòng trường hợp giấy tờ của anh là giả mạo? Tại sao sau bao năm lờ cô đi, đột nhiên Robert lại lo lắng cho cô và trang trại MM chứ? Chẳng có lý chút nào.

Cô tiếp tục nhìn xuống sân nhưng không thấy gì nhiều. Victoria đã bị tổn thương khi Clay bóng gió rằng Mason đang lợi dụng cô, vậy mà ký ức về những nụ hôn của anh vẫn làm cơ thể cô run rẩy. Có gì không ổn với mình đây? Robert cùng Mason đều có mặt ở đây và không có di chúc hợp pháp thì chắc chắn cô sẽ mất trang trại, nhưng tại sao cô lại chẳng bận tâm mà chỉ nghĩ đến việc vỡ mộng về người đàn ông cô đã yêu chứ?

“ChịVictoria.” Nellie bước đến bên cô. “Mấy ngày trước chị rất hạnh phúc, rồi bỗng nhiên chị thay đổi. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Em biết anh Mason yêu chị.Sáng hôm lên đường anh ấy cứ cười suốt, còn chị thì rặng rỡ.”

Victoria thở dài. “Là Clay. Cậu ấy đã rất giận vì chị bắt cậu ấy cư xử phải phép hôm Sage qua ăn tối. Cậu ấy khiến chị nghĩ rằng Mason chỉ giả vờ... thích chị vì chị có thể ngăn bọn tội phạm gây sự với anh ấy... và chị là phương tiện giải trí.”

“Chị nghĩ anh Mason là người như thế ư? Nếu vậy thì chị chẳng hề yêu anh ấy,” Nellie kiên quyết.

“Có lẽ chị không yêu thật. Mà dù sao chẳng nữa thì trốn ở đây cũng chẳng được gì, chị có thể

đến gặp luật sư xem ông ấy đã có tiến triển gì với di chúc của cha chị chưa.” Cô đội mũ lên đầu và dùng ghim cài chặt. “Chị đã để Sage dọa dẫm. Việc gì có thể xảy ra trên phố xá giữa ban ngày ban mặt chứ? Nửa dân số thành phố biết chị là ai.”

“Chị ra ngoài sao?” Nellie há hốc miệng.

“Đúng vậy. Khóa cửa vào và làm như anh ấy dặn, đừng mở cửa cho bất cứ ai ngoài anh ấy hoặc chị. Em sẽ ổn thôi.”

“Em sẽ đi với chị.”

“Không. Chị không muốn thế. Ở lại đây và chờ Sage.” Victoria mỉm cười với cô. “Và bỏ vẻ mặt lo lắng đó đi, Nellie. Có thể ngày mai sẽ là ngày cưới của em đấy.”

“Đừng đi, chị Victoria.”

“Chị sẽ quay lại ngay. Nếu Sage về trước chị thì nhắn anh ấy là chị tới văn phòng ngài Schoeller, rồi chị sẽ đi thẳng về đây.”

Victoria bước đều một cách cương quyết qua hành lang, gạt đầu với người lễ tân, sau đó đi ra đoạn đường lát ván ở mặt tiền khách sạn. Vài người trên phố đang bước hối hả nhằm tránh luồng gió lồng lộng cắt da cắt thịt quét từ phương Bắc xuống. Victoria phải rút tay khỏi túi áo khoác ấm áp để giữ mũ. Cô băng qua con đường đầy ổ gà và bước lên cầu thang gỗ gắn vào bức tường gạch của ngân hàng.

Mành cửa sổ được kéo lên. Victoria mở cửa bước vào trong. Ngài Schoeller đang ngồi bên bàn làm việc, dưới ngọn đèn bàn. Ông đứng dậy.

“Cô Victoria! Vào đi, vào đi. Tôi đang định cho thêm củi vào lò.” Ông thêm củi rồi dùng chân đá tắt chần lò sưởi xuống. “Chưa tới một phút lửa đã bén và không khí sẽ ấm lên. Tôi đã tính phi ngựa xuống toại MM báo tin cho cô, nhưng thời tiết lạnh quá làm cái chân tôi nhức buốt.”

“Tin tức ư?” Victoria khựng người giữa phòng và trong một giây ước gì mình đã không tới. Liệu cô có muốn biết điều ông ấy sắp nói không?

“Tin tốt. Tôi mới trở về từ Denver. Điện báo quả là một phát minh tuyệt vời. Ở một nơi như Denver cô có thể nhận được câu trả lời cho hầu hết mọi câu hỏi chỉ trong vài ngày, đôi khi là vài giờ.”

“Tin tốt ư?” Victoria tìm kiếm ánh mắt ông, tìm đập điên cuồng.

“Ngồi xuống đi. Tôi sẽ nói cho cô biết.”

Victoria cởi áo khoác, cố không thể hiện vẻ lo âu, rồi ngồi xuống chiếc ghế ông đã đặt cạnh bàn. Tim cô đập thình thịch khi nhìn ông sắp xếp đồng giấy tờ trên bàn.

“Trước tiên tôi muốn làm cô bớt lo lắng. Mấy năm trước Marcus đã làm một bản di chúc khi ông ấy tới Denver và công chứng ở đây. Ông ấy để lại mọi thứ cho cô. Việc xảy ra trước khi tôi đến làm việc ở đây và cha cô chưa từng kể với tôi chuyện đó. Sau này khi ông ấy ốm nặng, hẳn là ông ấy đã quên mất và làm bản di chúc ông Stonewall đã ký. Đây là lý do duy nhất tôi có thể nghĩ ra. Victoria, tôi ước gì ông ấy đã kể với tôi về bản di chúc đã công chứng ở Denver. Nhưng không thành vấn đề nữa. Điều quan trọng là trang trại là của cô và Mahaffey không có quyền sở

hữu nó.”

Sự diễm tĩnh xâm chiếm Victoria. Cô đắm đắm nhìn ngọn lửa và nghe tiếng gỗ cháy lép bép trong lò sưởi. Vậy thì Mason sẽ ra đi, ngôi nhà sẽ là của cô và lại trống rỗng. Cô có thể bảo người nhà Mahaffey biến đi, pháp luật đứng về phía cô. Cô chìm đắm trong suy tư nên không nghe luật sư nói gì cho tới khi ông đề cập đến tên Mason.

“Tôi xin lỗi, ngài Schoeller. Ông mới nói gì?”

“Tôi nói, Mason Mahaffey là nạn nhân vô tội trong việc này. Anh trai cùng cha khác mẹ của cô đã lừa tiền cậu ấy. Trong khi ở Denver tôi đã biết một chút về Mahaffey. Cậu ấy được đánh giá rất cao. Đích thân tướng Grant yêu cầu cậu ấy làm một việc bí mật cho chính phủ Anh. Nhờ đó cậu ấy nhận được rất nhiều tiền, và đó hẳn là số tiền cậu ấy đã trả cho Robert McKenna để mua trang trại. Tôi sẽ không muốn ở địa vị của Robert McKenna khi Mahaffey biết giấy tờ là giả mạo đâu.”

Victoria gật đầu, không nghĩ được gì. “Thế còn vụ thế chấp?”

“Đã trả và đã xác nhận. Cô không phải lo gì hết.”

Cảm xúc bắt đầu thấm qua hàng rào băng giá cô đã dựng lên để bảo vệ mình.

“Ông có chắc Mason không hề nghi ngờ rằng...”

“Không có bằng chứng nào khiến tôi nghĩ khác. Toàn bộ việc này quả là đáng tiếc. Theo những gì tôi tìm ra thì Mason Mahaffey là một người chính trực.”

Nổi cay đắng mà Victoria chịu đựng quá lâu dường như tự bốc hơi trong hơi thở dài, run run, chỉ còn lại sự trống rỗng.

“Anh tôi đang ở đây. Tôi nhận được tin nhắn của anh ta bảo tôi vào thành phố. Anh ta khẳng định Mason đang cố lừa tôi. Robert cảnh báo tôi không cho ai biết anh ta ở đây, và rằng mạng sống của chúng tôi đang gặp nguy hiểm.”

Vị luật sư ngồi im lặng một lúc lâu. “Tôi có nghe nói về một người Anh trong thành phố. Tôi chưa từng nghĩ đó có thể là Robert McKenna. Cô gặp cậu ta chưa?”

“Vẫn chưa. Còn một điều nữa tôi muốn kể cho ông. Lần trước khi Mason và tôi vào thành phố, chúng tôi đã bị phục kích trên đường về. Có hai gã cố giết bọn tôi. Tôi đã nghĩ đó là do chúng thấy tôi vào ngân hàng và nghĩ bọn tôi có tiền, nhưng Mason cho rằng chúng được thuê giết chúng tôi. Tôi đã bị bắn vào chân lúc chúng giết ngựa của tôi, và Mason bị bắn vào cánh tay khi anh ấy giết chúng.”

“Những gã đó là ai?”

“Một kẻ tên là Bob Cash. Chúng tôi không biết kẻ kia là ai.”

“Tôi chưa từng nghe tên hẳn,” vị luật sư nói. Ông nói tiếp như thể vừa nghĩ ra. “Tôi nghĩ người duy nhất được hưởng lợi nếu cô và Mahaffey chết là anh trai cô. Mason chết thì vụ lừa đảo sẽ chìm xuống, còn nếu cô chết thì anh ta có thể thừa kế rồi bán lần nữa.”

“Lẽ nào chính anh trai tôi lại thật sự muốn giết tôi sao?” cô thốt lên, câu hỏi dành cho mình hơn là luật sư.

“Có vẻ như vậy, Victoria. Cô vào thành phố một mình à?”

“Không. Em gái Mason và một người làm công đi cùng. Mason lừa bầy gia súc đến bãi thu mua, tầm này chắc phải đến rồi.”

Ngài Schoeller đứng lên, vớ lấy áo khoác. “Tôi sẽ đi cùng cô về khách sạn. Tôi nghĩ tốt hơn hết cô nên ở đó cho tới khi Mahaffey đến. Cậu ấy sẽ tới ngân hàng phải không?”

“Phải, nhưng chúng ta không cần phải nói với anh ấy về bản di chúc ngay đâu. Tôi muốn chờ một thời gian.” Đầu óc cô quay cuồng. Nếu Mason đã nghĩ rằng trang trại thuộc về anh thì anh chẳng có lý do nào khác làm tình với cô, trừ phi anh muốn thế.

“Tùy cô thôi, nhưng nếu cô muốn tôi nói với anh ta thì tôi sẽ làm.”

“Tôi muốn chờ hơn, ngài Schneller, nhưng tôi muốn ông cùng tôi đi gặp Robert.”

“Tôi nghĩ cô nên về khách sạn chờ cho đến khi Mahaffey tới.”

Khi họ rời văn phòng thì bóng chiều đã chuyển sang sẫm tối. Trời sẽ tối nhanh thôi. Chân Victoria lão đảo, tim đập thình thịch. Cô nhận ra sự yếu ớt này một phần do từ sáng tới giờ cô chỉ ăn mỗi cái bánh quy và một miếng thịt. Cô biết ơn sự hiện diện của ông luật sư cao, gầy bên cạnh mình khi họ đi trên phố.

Tại sảnh khách sạn, cô quay sang mỉm cười với ông. “Giờ tôi ổn rồi, ngài Schoeller. Cảm ơn tất cả những gì ông đã làm cho tôi.”

“Về phòng, ở đó đến khi cô nghe tin từ tôi nhé. Nếu anh trai cô muốn gặp thì đừng có đi. Tôi nghĩ Mahaffey là người giải quyết chuyện này. Tôi sẽ cử người tới báo cho cậu ấy.”

Victoria chạy vội lên các bậc thang. Cảm giác như thể cả thế giới đã được nhắc khỏi vai cô. Mason, Mason! Anh sẽ không bao giờ biết những nghi ngờ của em, hay sự tra tấn em đã phải chịu trong tuần qua.

Cô gõ cửa gọi Nellie. Không có hồi đáp nên cô xoay nắm cửa. Căn phòng trống rỗng.

“Nellie ơi?” Cô khựng lại, đưa mắt tìm quanh. Cô thử cánh cửa thông thì thấy nó bị khóa. “Nellie ơi?” Cô không biết vì sao mình lại gọi. Rõ ràng Nellie không có trong phòng. Sage đã về và họ đi ăn tối rồi, cô lý luận, khẽ cười vì đã vội sợ hãi khi mới phát hiện căn phòng trống. Cô sẽ xuống phòng ăn, sẽ tìm thấy họ ở đấy thôi.

Cô cởi mũ áo và quàng khăn choàng quanh vai. Chìa khóa vẫn nằm tại ổ phía trong cửa. Cô rút ra và nắm nó trong tay một lúc, tự hỏi tại sao nó lại nằm đó, nhưng nhún vai rồi bước ra hành lang. Cô đang khóa cửa thì một giọng nói phát ra từ đằng sau.

“Chào Victoria.”

Victoria quay ngoắt người. Không có nét thân thuộc nào nơi người đàn ông đang đứng đó, vậy mà cô biết gã là anh trai mình. Không thể nào! Hắn còn không cao bằng cô! Đỉnh đầu hắn chỉ ngang tầm mắt cô. Cô nhìn chằm chằm. Trông hắn già hơn cô nghĩ, và ẻo lả hơn, thực ra là béo lùn. Duy có khuôn miệng dưới bộ râu bôi sáp là nhắc cô nhớ về cha họ.

“Có vẻ cô em đã mất lối rồi, gái già. Chắc hẳn cô em nhớ anh trai mình chứ.”

“Dĩ nhiên tôi nhớ anh.”

“Nào, đi thôi. Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Không phải bây giờ. Mấy người bạn đang chờ tôi. Tôi sẽ gặp anh sau.”

“Chúng ta sẽ nói chuyện bây giờ. Một người bạn của cô đang chờ trong phòng tôi.” về mặt Robert trở nên hần học.

“Ý anh là sao?”

Như thể được ra hiệu, cánh cửa một căn phòng mở ra, một gã trẻ măng đang giữ Nellie vùng vẫy nơi ngưỡng cửa. Hai tay cô bị trói ra sau, miệng bị nhét giấy.

“Nellie! Anh đã làm gì cô ấy?” Victoria bắt đầu tiến tới, rồi đột ngột dừng lại và quay sang Robert như một con mèo hoang. “Để cô ấy đi!” cô rít lên.

“Điều đó phụ thuộc vào mày. Giờ đi thôi nếu không tao sẽ giết nó.” Hắn điềm tĩnh và ngạo mạn.

“Anh không thể có ý đó,” Victoria thở dồn.

“Ồ, có chứ.” Gã chộp tay cô và đẩy tới chỗ cánh cửa Nellie đang đứng với đôi mắt mở to vì khiếp sợ. Gã xô Nellie khỏi đường đi, dùng chân đóng sầm cửa lại và xoay khóa.

Victoria nhìn từ Nellie đến tên trẻ măng đang giữ cô. Về thể trạng và nét mặt thì hắn không lớn hơn Nellie, nhưng đôi mắt trông già dặn hơn nhiều. Hắn đang kê con dao dài lưỡi mỏng ngay cổ họng Nellie. Mắt Victoria mở to vì bất ngờ. Kẻ đó là một cô gái! Một cô gái mặc đồ đàn ông. Bầu ngực tròn không thể lẫn được hiện dưới lớp áo đàn ông, và mái tóc nhét dưới mũ đang muốn xổ ra.

“Tại sao anh làm việc này?” cô xẵng giọng hỏi Robert.

“Ngồi xuống. Mày gây một tiếng động thôi là Juney sẽ cửa đứt cổ nó. Sẽ bắn lắm. Máu sẽ phun khắp nơi, nhưng bọn ta đành phải chịu nếu mày ngoan cố.” Miệng gã xoắn lại một cách độc ác.

Ánh mắt Nellie bám lấy Victoria, nài xin, van vãn. Cô trắng bệch như xác chết.

“Đừng làm hại cô ấy!” Victoria khẩn cầu. “Anh muốn tôi làm gì?”

Robert tiến tới sau cô. “Không gì hết.” Gã giật hai tay cô ra đằng sau và trói lại.

“Tôi không hiểu vì sao anh làm việc này,” Victoria điên cuồng nói. Nhưng cô hiểu. Rõ ràng gã anh cùng cha khác mẹ định giết cả cô và Nellie. Cô quay đầu cố nhìn gã và bị tát vào mặt.

“Đứng yên,” gã gầm gừ. “Trói con kia lên giường, Juney, em không phải giữ nó nữa.”

“Thật vui khi được trói một quý cô, Robert thân yêu.” Lần đầu tiên cô ta lên tiếng và cười. “Em luôn muốn đặt tay lên một quý cô đoan trang - bọn chúng cứ nghĩ cử của mình còn không bốc mùi cơ đấy.”

“Chỉ cần trói nó thôi, Juney.”

“Em không được khắc tên mình lên móng cô ta sao?”

“Mày đụng vào cô ấy thì các anh cô ấy sẽ giết mày!” Victoria buột miệng. Đó là những lời cuối

cùng của cô. Robert khỏe đến kinh ngạc. Gã đã nhét giẻ vào miệng cô và buộc chặt lại. Victoria vùng vẫy, cố đẩy nó ra.

Mụ kia đã ném Nellie lên giường. Nellie gần như phát điên vì sợ hãi nên đá và quấy đạp liên tục. Chiếc váy bị đẩy lên tới đùi, rồi hông. Cô ta cười như thể đang đùa chơi và đánh liên tiếp vào hai chân trắng bóc của Nellie. Robert đã trói xong Victoria và nhanh chóng băng qua phòng.

“Để anh xử lý nó, Juney. Anh sẽ trói hai chân đáng nguyên rửa của nó lại.”

“Em vừa mới bắt đầu vui với cô ta.” Cô ả bĩu môi như một đứa trẻ được nuông chiều.

“Chúng ta còn nhiều việc quan trọng hơn để làm.”

Nellie tiếp tục lăn lộn trên giường. Victoria có cảm giác như thể mình đang ở thế giới khác. Việc này không thể đang diễn ra được - vậy mà đúng thế. Sage đâu rồi? Và Mason! Victoria tuyệt vọng nghĩ cô sẽ không bao giờ có thể nói với anh rằng cô yêu anh.

Robert đè chân lên ngực Nellie và dấn vào một bên đầu cô. Nellie hết giãy giụa. Hoặc là cô ấy đã ngất đi hoặc đã bị hạ gục. Cục khiếp sợ trong họng Victoria lớn tới mức cô nghĩ mình sẽ nghẹt thở.

“Cô ta nên tỉnh trước khi ta rời đây,” Robert nói. “Cô ta sẽ phải bước đi.”

“Em xinh hơn chúng nó đúng không?” Tay Juney ôm choàng quanh cổ Robert, cô ả cọ xát cơ thể mình một cách khêu gợi vào người gã.

“Em sẽ được London tán tụng, vệt con. Anh sẽ cho em mặc như nữ hoàng, và chúng ta sẽ là một cặp đôi tuyệt đẹp.” Gã vỗ mông cô ta đầy triu mến. “Đến lúc em đi gọi thằng chăn bò rồi. Bảo hắn đưa cỗ xe vào sân sau rồi quay lên đây. Em gái anh,” gã nói đầy chế giễu, “muốn nói chuyện với hắn.”

“Em không thích hắn,” Juney bĩu môi. “Hắn đã cố sờ mó em đấy.”

“Anh cũng rất mừng nếu không phải thấy hắn. Nhưng hoặc là ta dùng hắn hoặc trả thêm năm trăm cho thằng kia để hô biến cô ta. Chúng ta có thể làm được nhiều việc với năm trăm đô đấy.”

“Hắn chỉ lấy hai trăm để giết Mahaffey. Nếu chúng ta mặc cả thì hắn còn lấy ít hơn.”

“Việc xong rồi, vệt con. Đi gọi thằng chăn bò đi. Mặc áo và khăn choàng vào, ngoài trời lạnh lắm đấy. Hôn anh trước khi đi nào.”

Victoria cảm thấy mình bị kéo xuống một cái hố đen ngòm khủng khiếp. Robert đã thuê người giết Mason!

Cô nhắm mắt và cố giữ đầu óc mình mẫn. Những từ ngữ đập vào màng nhĩ cô như chiếc trống gõ của người Anh-điêng. Giận dữ tuôn trào đến mức khó thở.

Juney bước ra, Robert đóng và khóa cửa. Gã đi tới trước mặt Victoria. “Không may, Victoria, tao phải nhét giẻ vào mồm mày. Anh trai và em gái chí ít cũng nên chuyện trò một lần trong đời. Nhưng đừng bận tâm, gái già. Tao sẽ nói, mày có thể nghe. Dù sao đây mới đúng kiểu. Đàn bà là những vật hèn hạ. Chức năng duy nhất của chúng là đẻ, và thậm chí cũng không thể làm việc đó mà không có đàn ông đi vào trong người để khởi sự nữa chứ.” Gã bước vòng qua cô rồi quay lại với một ly đầy uýt-ky. “Dù vậy chúng cũng có ích đấy. Lấy cô gái như Juney làm ví dụ

xem. Ăn mặc đúng kiểu và dạy vài chiêu lịch thiệp - chỉ vài thôi nhé, thì cô ấy vẫn khác đám đông thường xúm quanh bàn đánh bạc - và cô ấy sẽ đáng giá ngàn vàng.” Gã uống cạn ly và đu đưa gót chân trong khi trừng mắt nhìn Victoria. “Tao đã ghét mày kể từ cái ngày mày ra đời. Luôn luôn là Victoria và Martha, Martha và Victoria! Tao ghét mẹ ta! Mẹ là con mèo xun xoe quanh gối cha. Mẹ ngoắc đuôi với ông già và ông ta đi theo mẹ như kẻ khờ chỉ biết thốn thức.” Giọng hắn đã cao vút tới mức điên dại.

Victoria dăm dăm nhìn gã bằng đôi mắt nhúc nhối vì sự sợ hãi và đau đớn. vẻ ác độc hiển hiện trên mặt gã và sự đánh ác trong giọng nói thực đáng sợ.

Nỗi căm ghét đã làm mục ruỗng linh hồn gã.

Chương 18

Sage rời khỏi quán rượu và nhìn tới lui trên đường, ở đây là quán thứ năm anh đã la cà. Mọi thứ trông không khác gì một thành phố nhỏ miền Tây điển hình vào một buổi tối giông gió và rét mướt. Cả chục con ngựa bị buộc vào thanh vịn và một cỗ xe bốn bánh đậu trước nhà tang lễ. Một chiếc xe khác đang chót vót từ cửa hàng mậu dịch. Vài người đang đi hối hả trên lối đi được lát ván. Chẳng có gì khác thường.

Trong một thành phố nhỏ miền Tây, không việc nhỏ nhất nào lại không bị chú ý và mọi thứ được thảo luận trong các quán rượu quanh chai uýt-ky hoặc cốc bia. Một người có thể tìm được câu trả lời cho nhiều câu hỏi nếu anh ta lòng vòng xung quanh và dừng tai nghe. Đó là việc Sage đang làm. Anh đã biết gã người Anh đang trọ ở khách sạn Overland, và gã cặp với một cô gái trẻ đến thành phố cùng lúc với gã. Không có nhiều thông tin về cô ta, ngoại trừ trước khi đeo đuổi tên người Anh thì cô nàng đã mời vài gã lên phòng.

Sage cũng biết rằng tên sát thủ khét tiếng, Runt Tallard, đã đến đây bằng xe lửa, mua một con ngựa và đi về hướng Nam. Anh đang cố kết nối mọi sự kiện lại với nhau thì thấy một cỗ xe cùng toán đàn ông cưỡi ngựa ở góc đường đang đi xuống. Anh đứng tựa lưng vào tường quán rượu, chờ họ đi qua để sang đường về khách sạn Overland.

Mặc dù không nhận ra cỗ xe và cặp ngựa kéo, Sage nhận ra toán cưỡi ngựa ngay tức thì, anh bước ra.

Clay giật cương và nói với em trai. “Hắn kia, Pete.” Rồi hỏi Sage, “Nellie đâu?”

Sage lờ cậu ta. “Mason có đến không?” Anh hỏi Pete.

“Anh ấy trong xe. Bị bắn. Bác sĩ ở đâu?”

“Tôi biết đấy, nhóc,” một giọng vang lên phía trước xe. “Dưới đằng này.”

Cỗ xe cùng toán người tiến lên, Sage nhảy lên ngựa của Pete.

“Anh ấy bị thương nặng không?”

“Nặng,” Pete nói quạ kễ rằng. “Có kẻ được thuê giết anh ấy. Tôi không biết chuyện quái gì, nhưng gã đã tóm được anh ấy. Mà chuyện anh chạy trốn với Nellie là sao hả?”

“Nellie và cô McKenna đang ở khách sạn.”

“Anh đã bảo em rồi, Pete, hắn...”

“Im đi Clay,” Pete đánh giọng. “Lúc này chẳng có thời gian lôi chuyện đó ra đâu. Chúng ta lo cho Mason là quá đủ rồi.”

Toán người tụ tập tại nhà bác sĩ và lặng lẽ chờ trong khi ông mặc quần áo rồi khâu những vết thương của Mason. Cơn đau đánh thức anh, bác sĩ cho anh một liều thuốc phiện để ngủ lại. Rồi họ chuyển anh vào giường trong một căn phòng sau nhà bác sĩ. Sage cùng mấy người nhà Mahaffey đứng quanh giường.

“Victoria,” Mason lẩm nhẩm, đấu tranh để giữ tỉnh táo.

“Cô ấy và Nellie đang ở khách sạn,” Sage bảo anh. “Tôi sẽ chăm sóc họ.”

“Kẻ... giết... thuê. Theo... cô... ấy.” Mason cố nói nữa nhưng thuốc đã khiến anh rơi vào giấc ngủ.

“Ý anh ấy là sao?” Pete hỏi khi họ rời phòng.

Sage trả lời nhanh đến nuốt chữ. “Ý anh ấy là rất có thể có kẻ đang săn tìm cô McKenna, và tôi khá chắc chắn mình biết kẻ đó.” Anh quay sang cậu em nhỏ nhất. “Doonie, hãy ngồi với Mason. Đưa cho thằng bé một khẩu súng của cậu, Pete. Nếu có ai phá cửa vào thì bắn ngay. Tôi sẽ bảo vài người canh gác ở đây.” Không ai cãi lệnh của anh, kể cả Clay.

Khi Sage rời nhà bác sĩ, Pete bước cạnh anh và Clay đi không xa phía sau. Bác sĩ đã cam đoan với họ rằng Mason sẽ phục hồi. Sage không lo cho Mason mà là Victoria, và thằng anh trai mà Sage dám chắc là đang cố giết cô.

Kelso đi theo thân hình mảnh dẻ của cô gái lên cầu thang sau của khách sạn. Thậm chí trong bộ đồ con trai, cô nàng vẫn đẹp lắm. Nhưng hắn không thích điểm nào ở cô ta, hay cái gã ngoại quốc chết giẫm tự nhận là con của ông Marcus. Hắn cố mãi mà không tìm được nét nào của nhà McKenna trên cái gã đáng tởm ấy. Còn đứa con gái là điểm. Cô ta rất đẹp khi diện lên, nhưng tuy thế vẫn nguy hiểm như một thùng thuốc súng. Hắn không thể chờ rữ bỏ chúng. Hắn đã quyết định gã người Anh là một tên ba hoa, và tiểu thư Victoria sẽ không đứng yên nhìn lão Stonewall bị ném khỏi trang trại. Mà dù gì hắn cũng không còn chắc là mình muốn cái công việc bỏ mẹ đó nữa. Sau mấy tuần rời trang trại MM, hắn đã nhận ra còn nhiều thứ khác để khám phá, và có lẽ hắn sẽ đi tìm hiểu chúng. Hắn sẽ làm việc McKenna giao, kiếm tiền, rồi biến.

Đứa con gái gõ ba cái trên cửa phòng McKenna, Kelso nghe tiếng khóa quay trong ổ. Cửa bật mở, Kelso theo cô ả vào phòng.

“Cái quái gì đây!” hắn rống lên và khựng lại ngay ngưỡng cửa. “Cái quái gì ở đây hả?” hắn gắng hỏi. “Anh làm thế với tiểu thư Victoria để làm gì?”

“Bình tĩnh nào, anh bạn,” Robert nói êm ái. “Tôi chỉ đang cứu nó khỏi bị thằng vô lại Mahaffey tẩy não thôi. Chúng tôi cần cậu giúp. Tôi muốn cậu giúp đưa em gái tôi và quý cô đây xuống cỗ xe bốn bánh đang chờ trên sân sau, và đưa chúng tới nơi an toàn trong khi tôi giành phần đấu khó khăn với Mahaffey. Khi mọi chuyện xong xuôi cậu sẽ đưa nó về nhà, về trang trại MM.”

Kelso tiến tới chỗ Victoria, cùng lúc cảm thấy khẩu súng của hắn bị nhắc khỏi bao. Gã xoay người, gương mặt đăm lên. Cô ả đứng dựa lưng vào cửa, hòng súng trở thẳng vào hắn.

“Em không cần làm thế, Juney,” Robert nhằn nại nói. “Kelso sẽ giúp chúng ta. Cậu ấy sẽ điều hành trang trại sau khi chúng ta dọn sạch đồng lộn xộn này.”

“Không đâu. Tin hắn là sai lầm đấy. Em biết điều đó ngay lúc hắn thấy cô ta.” Cô ả hất đầu về phía Victoria. “Đàn ông như hắn chỉ biết đứng sau mà chiêm ngưỡng cô ta như thể thần thánh. Nếu anh không tin, em sẽ chỉ cho anh xem.”

Vẫn hướng hòng súng vào Kelso, Juney đi vòng tối trước mặt Victoria. ả rút con dao từ túi, bấm vào nhíp, và lưỡi dao dài mỏng bật ra. Nụ cười nhếch trên miệng khi ả thấy nỗi khiếp sợ trong mắt Victoria. Bằng một chuyển động nhanh như cắt, ả xoẹt đầu dao tới thân trên váy, mở toang áo Victoria. Một đường rạch từa máu xuất hiện ngay tức thì trên làn da trắng. Cô ả nhìn

Kelso và thấy cơn thịnh nộ bùng nổ trên mặt gã chăn bò.

Victoria quần quai trên ghế. Trò thử thách kinh tởm đã có tác dụng và cô đang trên bờ vực cuồng loạn. Anh mắt cô van nài Kelso trong khi con mụ kia tra tấn cô bằng lưỡi dao. Đầu dao chọc vào má cô và sợ hãi trở thành giận dữ. Cô gom hết sức dùng cái chân bị trói tấn công vào gót cô ả. Cô nghe tiếng ả kêu đau trước khi cả cô cùng chiếc ghế đổ nhào xuống sàn.

Sau đó, cô không biết việc gì xảy ra trước, tiếng gầm hung hãn của Kelso khi anh ta tấn công cô ả hay tiếng súng lục. Đầu Victoria đập xuống sàn, trong một giây thế giới chỉ là một màn mây đỏ thẫm. Khi tầm nhìn rõ lại, cô nhìn Kelso. Trong cơn cuồng nộ anh ta độc ác và phá hủy mọi thứ. Juney chỉ có thời gian bắn một phát trước khi đôi tay to như cột nhà với ra tóm lấy ả, kéo về phía trước. Tiếng gầm gừ thoát khỏi cổ Kelso, âm thanh rin rít hoang dại. Đôi tay khổng lồ vắt không khí khỏi phổi ả. Hắn nâng cô ả lên và ném đi như con búp bê vải. Cô ả lao rầm vào bàn, đầu đập vào cạnh và nằm thành một đồng trên sàn.

Victoria điên cuồng cố xoay ghế để có thể nhìn. Kelso đang lao đảo. Hắn lui một bước để cố giữ thăng bằng. Victoria nghe tiếng Robert rên lên và bò tới khẩu súng đã rơi khỏi tay Juney. Kelso loạng choạng lui lại tựa người lên thành giường bằng đồng, mắt nhìn Victoria.

“Tôi đã cố... thưa cô...”

Viên đạn Robert bắn đang khiến hắn quay cuồng.

Kelso! Victoria la lên trong đầu khi cơ thể to lớn của hắn khuyu xuống trên hai gối. Cánh cửa mở tung ra, Robert chửi thề và bắt đầu nã đạn vào thân người đang khom xuống với mỗi tay một súng. Tiếng súng rền lấp đầy trí óc, cô lơ lửng giữa bóng tối và quay cuồng. Khi đám mây dày tan đi, ai đó tháo miếng giẻ khỏi miệng cô và cắt sợi dây ác nghiệt khỏi cổ tay. Cô nằm trên sàn hộp không khí đầy phổi cho tới khi hai tay được giải phóng. Pete dựng ghế lên và nâng cô dậy.

“Mason.” cô hỗn hển. “Chúng cử người đi giết anh ấy.”

“Anh Mason không sao.” Pete nói nhanh.

Sage ngồi trên giường ôm Nellie đang nức nở trong vòng tay. Victoria cố đứng dậy. Cô phải ra khỏi đây. Đôi mắt khiếp đảm của cô thấy cơ thể to đùng của Kelso cuối giường. Cô xô Pete ra và tới quỳ gối cạnh Kelso. Máu anh ta đang chảy từ một lỗ toác hoác bên cổ và một lỗ khác trên ngực. Kelso đang cố hít thở.

“Anh ta còn sống! Ai đó giúp anh ta đi! Gọi bác sĩ!”

Clay đứng cạnh cô. “Không phải hắn là kẻ đã tấn công Nellie và đánh ông Stonewall sao? Để thằng khốn đó chết đi.”

“Im đi!” Victoria gào. “Im đi và tránh khỏi anh ta. Nếu không có anh ta thì Nellie và tôi đã chết cả rồi.”

Pete dìu Victoria đứng dậy. “Cô dùng rìu cũng không giết được hắn ta đâu, Victoria. Đừng lo. Chúng tôi sẽ gọi bác sĩ. Rời khỏi đây và trấn tĩnh đã.”

Pete dắt cô ra hành lang tới căn phòng mà Sage đang ngồi trên giường với Nellie vẫn choáng váng trong lòng. Nellie khóa tay chặt quanh cổ anh như thể sẽ không bao giờ buông ra. Clay ngượng ngùng theo họ vào phòng và dựa người vào cánh cửa đã đóng.

“Giờ có lẽ không phải lúc để nói, thưa cô, nhưng tôi vẫn phải xin lỗi vì những điều đã nói ở trang trại. Không có câu nào là thật hết. Anh Mason rất quan tâm đến cô dù có trang trại hay không. Tôi cho là mình điên tiết vì gia đình lại sắp phân tán.”

Victoria không đáp gì. So với những điều cô và Nellie đã trải qua, lời xin lỗi của Clay dường như chẳng mấy quan trọng.

Clay ngoan cố nói tiếp. “Tôi cũng đã sai với anh, Sage. Tôi nghĩ mình có thể học nhiều từ anh đấy. Tôi nên lui lại, như anh nói, và cân nhắc tình huống trước khi nhảy chồm lên bằng cả hai chân.”

Sage giơ tay ra, Clay nhanh chóng bắt lấy.

“Phải là đàn ông thật sự mới dám thừa nhận mình sai. Tôi sẽ lấy em gái cậu, Clay. Chúng tôi sẽ xây dựng tổ ấm nhỏ cho mình. Cậu sẽ luôn được chào đón.” Sage nói bình thản nhưng đôi mắt sầm của anh lấp lánh. “Đừng lo về Nellie. Tôi sẽ dành cả đời mình chăm lo cho cô ấy và làm cô ấy hạnh phúc.”

Pete tiến tới cạnh anh trai và giơ tay ra. “Đấy là tất cả những gì chúng tôi cần.”

Victoria ngồi cạnh giường Mason, ngắm ánh đèn bập bùng trên khuôn mặt bất động của anh. Tuy mắt mờ dần vì mệt mỏi, nhưng cô vẫn ngồi thẳng trên chiếc ghế dựa, nhớ lại những việc vừa xảy ra trong mấy giờ qua.

Anh trai Robert của cô đã chết. Sage đã giết anh ta khi phá cửa xông vào. Á kia cũng chết, cổ ả bị gãy khi Kelso quăng ả vào chiếc bàn.

Trong căn phòng khác cùng dãy, Kelso đang ngủ. Bác sĩ đã nói, “Tôi không chắc cậu ta sẽ sống đâu, nhưng cậu ta to khỏe, nên vẫn còn có thể hy vọng.” Trong giây phút Kelso hồi tỉnh ngắn ngủi, Victoria đã cảm ơn anh ta vì đã cứu sống cô. Kelso đã nói rằng anh ta hối hận với điều đã làm với Nellie và ông Stonewall. Khi nào đủ khỏe anh ta sẽ đi về hướng Tây. Anh ta muốn thấy biển trước khi chết.

Mason động dậy, Victoria ngắm gương mặt thân thương, tự hỏi làm sao cô có thể nghi ngờ sự chính trực của anh.

“Em sẽ dành cả đời để yêu anh, anh yêu,” cô khẽ thì thầm.

Victoria xoa hai tay cho ấm rồi luồn xuống dưới chăn. Bờ ngực trần của anh thật trơn, và cổ nhớ cảm giác nó áp vào ngực cô. Giờ anh là của cô rồi, cô cho phép tay mình nắn nã, ngón tay ve vuốt phần bụng giữa sườn chắc dưới hàng xương sườn. Cô nghiêng người, nhẹ đặt những nụ hôn lên miệng, má và mắt anh.

“Victoria...” Giọng anh chỉ là những tiếng thì thầm.

Cô ngả người. Mắt anh mở, chúng đang nhìn cô.

“Rốt cuộc anh cũng tỉnh rồi,” giọng cô run run, trái tim đột nhiên đập thành thịch. “Anh có muốn uống nước không?”

“Không, anh muốn em làm tiếp việc đang làm.”

“Hôn anh sao? Em nghĩ anh đang ngủ.”

“Anh đã nghĩ mình đang mơ. Sao em lại ở đây?”

“Chuyện dài lắm, anh yêu. Anh trai em chính là kẻ thuê người giết chúng ta. Anh ta muốn lấy lại trang trại để bán lần nữa. Chúng mình không phải lo đến anh ta nữa đâu. Khi nào anh khỏe hơn em sẽ kể anh nghe mọi chuyện.”

Anh nhắc tay lên, cô nắm lấy nó bằng cả hai bàn tay.

“Anh đã rất sợ.” Giọng anh run run đầy cảm xúc. “Anh cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ gặp lại Victoria nữa, sẽ không bao giờ còn được ôm em trong vòng tay và nói với em rằng anh yêu em hơn mạng sống.”

“Em cũng nghĩ vậy, anh yêu. Em yêu anh, M.T. Mahaffey.” Nước mắt lăn tròn từ khóe mắt cô.

“Anh yêu em, Victoria McKenna Mahaffey.”

“Chưa đâu.” Lời thầm thì đầy cảm xúc là tất cả những gì cô có thể thốt ra.

“Em sẽ trở thành vợ anh trước khi chúng mình rời thành phố.”

Victoria chưa bao giờ thấy vẻ dịu dàng đến nhường ấy trên khuôn mặt anh. Đôi mắt xanh biển ngập tràn tình yêu đang nhìn cô đầy tha thiết.

“Ngài biết ra lệnh đấy nhỉ, ngài Mahaffey.”

“Còn phải hỏi.” Anh cười mệt mỏi. “Em đẹp quá, em yêu dấu. Anh ước gì chúng mình có thể chạy trốn và giữ em cho riêng mình trong một thời gian thật là lâu.”

Cô chớp đôi mắt nhòa lệ. “Có lẽ một ngày nào đó chúng ta có thể làm vậy, nhưng ngay bây giờ chúng ta phải lo cho gia đình. Nellie yêu Sage và họ sẽ xây dựng tổ ấm ở nơi nào đó trong thung lũng. Chúng ta phải chăm sóc Dora và Doonie. Và phải giúp hai cậu sinh đôi có một khởi đầu suôn sẻ.”

“Đừng quên bà Ruby và ông Stonewall chứ. Vì sao em khóc?”

“Em không biết.”

“Lên giường với anh nào.”

“Anh Mason! Em không thể! Bác sĩ sẽ nói gì nếu ông ấy vào chứ?”

“Quý tha ma bắt ông ta đi. Anh sẽ cử ông ấy đi gọi cha xứ.” Anh nhắc chặn lên. “Nào. Anh muốn cảm nhận em nằm cạnh anh.”

Victoria cởi bỏ áo quần và nằm duỗi người cạnh Mason, đầu cô ngả trên vai anh. “Em sẽ dạy con gái chơi đàn xpinet,” cô thì thầm.

“Anh sẽ dạy con trai trở thành cao bồi.” Tay anh ve vuốt má cô, môi anh hôn lên trán cô. “Ngủ đi, em yêu dấu. Chúng ta sẽ về nhà sớm thôi.”

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>